

# บทนำ

รถเมล์แถวรุ่นใหม่ล่าสุดสีแดงเปิดประทุนกำลังแล่นไปตามถนนพหลโยธิน มุ่งหน้าสู่สนามบินดอนเมือง คนขับรถและผู้โดยสารบนเบาะด้านข้างฮัมเพลงดังล่าสุดของ เอลวิส เพรสลีย์ ดังออกจากลำโพงแข่งกับเสียงสายลมอบอุ่นที่พัดมาปะทะใบหน้าที่คล้ายคลึงกันของทั้งสอง

หม่อมราชวงศ์ธรรมาวุธเครื่องขรีมกว่าฮัมเพลงในคอเบาๆ หันไปยิ้มกับหม่อมราชวงศ์ปวรจุฬผู้เป็นน้องชายต่างมารดา คนขับรถอารมณ์ดีไม่แพ้กัน ทั้งที่ปกติจะพูดน้อยแต่ยังช่วยผิวปากเป็นลูกคู่ เมื่ออีกไม่นานทั้งสองจะได้พบกับน้องชายที่ไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายปี แล้วทั้งห้าก็จะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้ง หลังจากทั้งสองเรียนจบและกลับมาทำงานที่เมืองไทยก่อนหน้า

สองหนุ่มหันสบตากัน ดวงตาระยิบระยับด้วยความสุข ธรรมาวุธมองไปที่ความคล้ายคลึงกันด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความรัก...และมันยังเจือไปด้วยความห่วงใยและหวังดีอย่างคนที่เป็นพี่ใหญ่มอบให้น้องๆ เสมอมา

ปวรจุฬแม้จะได้เค้าโครงหน้าความสวยจากช่องนาง มารดาผู้เป็น

ต้นห้องของหม่อมราชวงศ์อุบลวรรณ มารดาของเขา แต่ก็ยังคงได้รับความหล่อเหลาจากหม่อมเจ้าวิชาวร จุฑาทพ ผู้เป็นพระบิดามาไม่น้อย ซึ่งจะไปแล้วพวกเขาทั้งห้าต่างก็ได้รับถ่ายทอดมาทุกคน เพราะไม่ว่าใครที่ได้พบเห็นพวกเขาเวลาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวว่าช่างเหมือนท่านพ่อไม่มีผิด

สองหนุ่มหันสบตากัน ดวงตาระยิบระยับด้วยความสุข แล้วน้องชายก็เอ่ยขึ้น

“สามปีแล้ว ไม่รู้พวกเขาจะเปลี่ยนไปแค่ไหนครับพี่ชายใหญ่”

“ชายภัทรคงไม่เปลี่ยนไปเท่าไร เพราะตอนที่มาก็ตโตเป็นหนุ่มแล้วก็มีแต่ชายเล็กที่คงจะโตเป็นหนุ่มเต็มตัวแล้วคราวนี้ ส่วนชายพีร์ที่บินไปรับก็คงจะสดชื่นยิ่งขึ้นที่ได้ไปเที่ยว กลับมาราวนี้จะต้องเข้าประจำฝูงบินรับราชการแล้วแบบนี้คงจะไม่ได้เที่ยวไปอีกนาน” พี่ชายคนโตหัวเราะเบาๆ เมื่อคิดถึงน้องชายร่วมมารดา ซึ่งหลังจากสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าและโรงเรียนการบินแล้ว เขาก็รีบหนีไปเที่ยวอังกฤษ อ้างว่าจะไปช่วยพี่ชายทั้งสองชนข้าวของกลับบ้าน เลยไปเที่ยวระลึกลงวันเก่าๆ ก่อนจะกลับมารับราชการแล้วคงจะหาโอกาสเที่ยวได้ยากขึ้น

พอคิดถึงมารดาผู้บุญน้อย เขาก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“หม่อมแม่คงจะดีใจ ถ้ารู้ว่าลูกชายคนเล็กสุดที่รักของท่านเป็นทหารอากาศแสนโก้ แต่เสียดายที่ท่านไม่มีโอกาสได้เห็นเขาเติบโตเป็นหนุ่ม” คนพูดถอนใจเบาๆ ด้วยเขากับรณพีร์เป็นบุตรชายหม่อมราชวงศ์อุบลวรรณ ภรรยาตามกฎหมายของหม่อมเจ้าวิชาวร ผู้ที่ไม่มีวาสนาจะได้เห็นโอรสทั้งสองเติบโตใหญ่ มีหน้าที่การงานที่มั่นคง

“ครับ” ปวรรุจพื้มพำรับเบาๆ เขาเองก็มีชะตาชีวิตไม่แตกต่าง เมื่อมารดาซึ่งเป็นหม่อมคนที่สองของท่านชายวิชาวร ก็เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุในครั้งนั้นเช่นกัน หากเขายังมีวาสนาพอที่จะได้อยู่กับมารดานานกว่าชายเล็ก ที่อายุเพียงแปดขวบเท่านั้น เมื่อทั้งพระบิดาและมารดาจากไป “ยังดี

ที่พวกเราสี่พี่ชายใหญ่คอยดูแล...ไม่ฉันผมยังคิดไม่ออกเลยว่าพวกเราจะเป็นยังไง”

ริมฝีปากอึดคัสลีย์ม...ก่อนเจ้าตัวจะส่ายหน้าน้อยๆ เมื่อคิดถึงยามน้องชายทั้งสี่ที่กำลังเติบโตเป็นหนุ่มน้อย ยกเว้นน้องชายคนเล็กที่ยังวิ่งเล่นชนอยู่ เมื่อท่านพ่อสิ้นชีพิตักษัยไปพร้อมๆ กับหม่อมทั้งสามขณะเดินทางไปทำบุญทอดกฐินทางภาคเหนือกับญาติอีกหลายคน รถคันที่ทั้งสี่นั่งเกิดอุบัติเหตุยางแตกตกเขาเสียชีวิตทั้งคัน ได้สร้างความเศร้าโศกเสียใจให้แก่หม่อมย่ากับโอรสทั้งห้ายิ่งนัก เวลานั้นธรรมชาติมีอายุได้สิบห้าปีแล้ว เขากับหม่อมย่าจึงเป็นหลักของน้องๆ ทั้งสี่ ดูแลพวกเขาจนเติบโต เมื่อถึงเวลาอันควร หม่อมย่าก็ไว้วางใจให้เขาดูแลน้องๆ ตามลำพังด้วยการส่งไปเรียนที่อังกฤษพร้อมกับเขาจนกระทั่งจบ

หลายปีที่อยู่ต่างประเทศ เด็กชายทั้งห้าเติบโตเป็นหนุ่ม เลือกเส้นทางชีวิตด้วยตัวเองโดยมีเขาเป็นที่ปรึกษาตลอดมา พอเขาเรียนจบปริญญาโทชายหนุ่มทั้งสามกำลังร่ำเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของที่นี่ และเติบโตมากพอที่จะดูแลตัวเองได้แล้ว เขาก็กลับเมืองไทยพร้อมกับภรรยาที่เพิ่งเรียนจบไฮสกูลที่อังกฤษ หม่อมย่าเป็นห่วงหลานคนเล็กเพราะเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ไม่อยากปล่อยให้พี่ชายอีกสามคน ที่ต่างก็ต้องตั้งใจเรียนกันอย่างเคร่งเครียดดูแล เกรงจะเสียคน จึงขอให้กลับพร้อมเขา น้องชายคนเล็กยิ่งกว่าดีใจที่ได้กลับบ้าน เพื่อจะได้มาสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยที่เมืองไทยอย่างที่ใฝ่ฝันมาเนิ่นนานแล้ว

ส่วนเขาก็เข้ารับราชการประจำกรมศิลปากร และเริ่มต้นเป็นอาจารย์พิเศษของโรงเรียนศิลปศึกษา จนกระทั่งสอนในระดับมหาวิทยาลัยจนถึงปัจจุบัน

สองปีหลังจากกลับจากอังกฤษ ปวรจุก็เรียนจบกลับมาทำงานประจำกระทรวงการต่างประเทศอีกคน จึงเหลืออีกสองหนุ่มที่เรียนจบกลับมาวันนี้ ก็เท่ากับว่าทั้งห้าหนุ่มแห่งจุฬาเทพจะกลับมาพร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้ง

เหมือนเช่นวันเก่า

คนที่ดีใจที่สุดคงไม่พ้นหม่อมเอียด หญิงแกร่งแห่งจุฬาเทพ ที่เลี้ยงดูโอรสองค์เดียวมาตลอดหลายปีหลังพระสวามีสิ้นพระชนม์ เมื่อโอรสองค์เดียวจากไปด้วยวัยเพียงสี่สิบปี ท่านก็เลี้ยงดูหลานชายทั้งห้าด้วยมือของท่านเอง โชคดีที่ครอบครัวมีมรดกตกทอดมามากมายเพราะพระบิดาของเขามองการณ์ไกล ขณะทำงานอยู่กรมที่ดิน ก็ร่วมทุนกับหุ้นส่วนซื้อที่ดินรกร้างแถบสาทร สีสมรวมไปถึงที่ดินชายทะเลชะอำและหัวหินเอาไว้หลายผืน เมื่อบ้านเมืองขยับขยาย ก็สร้างตึกแถวให้คนเช่าแถบในเมือง ต่างจังหวัดก็ให้เช่าสร้างโรงแรม เป็นรายได้มากพอจะส่งเสียหลานชายทั้งห้าเล่าเรียนจนจบเมืองนอกเมืองนา และปานนี้ท่านคงจะนั่งไม่ติดที่ รอคอยเขาพาหลานอีกสองคนกลับไปกราบในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า

เครื่องบินที่มาจากเมืองการาจี ประเทศปากีสถาน ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนเครื่องบินที่มาจากลอนดอน เล่นลงบนรันเวย์ของสนามบินดอนเมืองหลังกำหนดเล็กน้อย ธารธรและปวรจรรอคอยที่ประตูทางออกของผู้โดยสารขาเข้า แม้ท่าทางยังคงสำรวมเหมือนเช่นปกติ แต่ในอกของพี่ชายคนโตกลับเต้นรัว คิดภาพน้องชายทั้งสองที่เคยตัวสูงเก้งก้างเมื่อเข้าเรียนมหาวิทยาลัยไปได้ไม่กี่ปี ไม่รู้ว่าปานนี้จะเติบโตเป็นหนุ่มใหญ่หล่อเหลากระซางหัวใจสาวน้อยสาวใหญ่แค่ไหน

ไม่นานผู้โดยสารก็ทยอยกันออกมา ญาติพี่น้องที่เจอญาติตนเดินออกมาก็รีบเข้าไปรุมล้อม คล้องพวงมาลัยรับขวัญการกลับบ้านเป็นการใหญ่ หากชายสองคนแห่งจุฬาเทพไม่นิยมทำสิ่งที่เอิกเกริกขนาดนั้น จึงมิได้นำพวงมาลัยที่ย่าอ่อนอุตสาห์ร้อยเอาไว้ให้มาด้วย แต่นำไปคล้องที่พระพรหมก่อนออกมาจากบ้าน

แล้วสายตาของเขาก็มองเห็นชายร่างสูงโดดเด่นสามคนขึ้นรถเดินออกมา ทั้งสามสวมเสื้อเชิ้ตและกางเกงแบบพอดีตัวตามสมัยนิยม หวีผมลงน้ำมัน

แสงข้าง รองเท้าหนังขัดมันปลาบ ดูเนียบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เช่นรถซึ่งมีกระเป๋าดูทางอยู่ด้านหน้าคนละใบเคียงข้างกันมา พี่ชายใหญ่ถอนใจ มองภาพสามพี่น้องด้วยความโล่งใจที่เดินทางกลับบ้านโดยสวัสดิภาพกันทุกคน

พุฒิกัทรและรัชชานนท์มีผิวขาวกว่าพี่น้องที่เหลือ นั่นก็เพราะแม่หยกมารดาของทั้งสองมีเชื้อสายจีน แต่งงานกับพระบิดาด้วยเป็นหุ้นส่วนธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์ที่ลงทุนร่วมกันมาหลายปี เจ้าสัวซึ่งจึงตอบแทนหุ้นส่วนสำคัญ ด้วยการยกบุตรสาวให้เป็นหม่อมอีกคนหนึ่งของหม่อมเจ้าวิษชากร ขณะที่มารดาของเขากำลังเลี้ยงลูกเล็ก พระบิดาของเขารับช้อนนาง มารดาของปวรจุ ซึ่งเป็นเด็กรับใช้ประจำตัวของมารดา เป็นหม่อมคนที่สอง ไม่นานก็รับแม่หยกมาเป็นหม่อมอีกคน ธรรช ปวรจุ และพุฒิกัทรจึงมีอายุไล่เลี่ยกัน ขณะที่รัชชานนท์และรณพีร์มีอายุใกล้เคียงกัน

มารดาของเขาคิดว่าคงจะมีลูกแค่คนเดียวเป็นแน่แท้ เพราะไม่ได้ตั้งครรภ์อีกเลยหลังคลอดบุตรชายคนแรก ทว่าหลังบุตรชายคนที่สองของแม่หยกเกิดมาไม่นาน รณพีร์ก็เกิดมาเป็นลูกหลงของครอบครัว และกลายเป็นขวัญใจของพี่น้องทุกๆ คน

นายแพทย์ หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรดูจะขาวขึ้นกว่าเดิม ใบหน้ายังคงหล่อเหลาแบบเลือดผสมจีน ดวงตาชั้นเดียวยาวรี หากคมกริบเฉลิวยุคลาดจมูกโด่งเป็นสัน ซึ่งมีรูปทรงสัญลักษณ์ประจำครอบครัวที่ถ่ายทอดกันสืบมา แก้มมีเนื้อเต็มอิมบอถึงความใจดีของเจ้าตัว แต่มีคางเหลี่ยมบึกบึน ทำให้เขาดูแข็งแกร่ง มั่นคงยิ่งกว่าพี่น้องทุกคน เวลาผ่านไปเขาดูผอมลงเล็กน้อยและไม่สูงเท่าน้องชายอีกสองคนที่ออกภาคสนามมากกว่า คงเพราะทำงานหนักดูแลคนไข้ในโรงพยาบาล ด้วยอาชีพทำให้เขาแทบจะไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง

ไม่ได้การละ พอลกลับมาอยู่เมืองไทยแล้ว เขาจะต้องพาชายภัทรไปออกกำลังกายให้มากขึ้นเสียแล้ว งานการก็ให้ทำลดลงหน่อย ไม่อย่างนั้นสุขภาพแย่แน่ๆ

พี่ชายใหญ่กวาดสายตามายังน้องชายคนที่สี่ เคียงข้างสูงเพรียวอย่างไร ก็ยังคงสูงอย่างนั้น หากก็มึนกลุ้มเนื้อเป็นมัดสมบูรณ์อย่างชายฉกรรจ์ ใบหน้าหล่อแบบเลือดผสมคล้ายพี่ชาย หากโชคดีกว่าที่มีดวงตาโตกว่าคุณชายหมอ หว่ายงยวรีตามเชื้อสาย และแพรวพราวกว่า คางบึกบึนมีรอยบุ๋มตรงกลางบอกได้ถึงความดีดั่ง และมันอกมันใจในตัวเองสูงได้เป็นอย่างดี

คนนี้คงไม่ต้องช่วยดูแลอะไรมาก งานวิศวะโยธาทำให้ชายเล็กออกกำลังกายเป็นประจำอยู่แล้ว

ส่วนรณพีร์...หนุ่มคนสุดท้ายที่คลอดหลังชายเล็กหรือรัชชานนท์ ที่ท่านพ่อประทานชื่อไปแล้ว หากยังมีลูกหลงตามออกมาอีก หม่อมย่าจึงเรียกเขาว่าชายพีร์แทน ญาติสนิทและคนใกล้ชิดครอบครัวทราบเรื่องนี้ดีจึงไม่ยุ่งเกี่ยวกับชื่อของทั้งห้า หากคนใกล้ชิดขึ้นครั้งแรกจะสงสัย ว่าทำไมชายเล็กจึงไม่ใช่ น้องสุดท้องของครอบครัว

แน่นอนว่าน้องชายร่วมสายเลือดของเขาตัวสูงใหญ่ ความสูงอาจทัดเทียมพี่ชายคนที่สี่ แต่มีร่างกายที่ล่ำสันกว่า ไม่กี่ปีก็เรียนทหารได้เปลี่ยนน้องชายของเขาให้เป็นหนุ่มเต็มตัวดวงอาจ น่าภาคภูมิใจเสียเหลือเกิน หากหม่อมแม่ยังอยู่ คงจะภูมิใจในตัวลูกชายคนเล็กมากเช่นกัน

ชายที่เดินเคียงข้างกันมาสามคน มีชายพีร์เท่านั้นที่คลั่งกว่าใครเพื่อน เพราะเรียนตากแดดร้อนๆ ของเมืองไทย หากดูคมสันอย่างชายไทยแท้ ดวงตาโตยังคงขี้เล่น เปล่งประกายระยิบระยับ จมูกโด่งแข็งแรง ริมฝีปากเต็ม อิมคลี๋ยิ้มบอกความเป็นมิตร ช่างเหมือนท่านพ่อสมัยเป็นหนุ่มไม่ผิดเพี้ยน เรียกว่าโชคพิมพ์เดียวกันออกมาก็คงไม่ผิด

แล้วพี่ชายคนโตก็มองเห็นดวงตาขี้เล่นนั้น กวาดมองไปรอบๆ อย่างคนช่างสังเกต และถ้าเดาไม่ผิด คงจะมองหาสาว ๆ สวยๆ อยู่เป็นแน่แท้

หม่อมราชวงศ์ปวรจุลสายหน้าน้อยๆ เมื่อเห็นสิ่งเดียวกัน และพึมพำขึ้นมา

“ชายพีร์นี้...เหมือนเดิมจริงๆ ดวงตามองสาว ๆ แพรวพราวเชียว”

“สาวๆ เมืองกรุงเตรียมตัวเตรียมใจไว้ให้ตึกแล้วกัน” พี่ชายใหญ่ตอบ ก่อนที่ทั้งสองจะหัวเราะออกมาพร้อมกัน

แล้วทั้งสามก็มองเห็นผู้มายืนรอรับ รณพีร์โบกมือโดยไม่สรวมอาการ หากหม่อมยาเห็นเข้าคงจะต้องเรียกหาญาติกันให้วุ่น แต่ธรราก็ไม่ถือสา เขายกมือขึ้นตอบ และส่งยิ้มไปให้น้องทั้งสาม

“สวัสดีครับพี่ชายใหญ่” พุฒิภัทรและรัชชานนท์ยกมือขึ้นไหว้พี่ชาย คนโตพร้อมกัน ขณะที่รณพีร์กลับปรี่เข้ากอดพี่ชายทันทีที่ถึงตัว

“ฮัลโหลบ๊อบอส คิดถึงพี่ชายใหญ่เหลือเกิน” แค่นี้หน้าก็เริ่มอ่อน ธารารตบหลังน้องชายหนักๆ ก่อนจะดันตัวออกห่าง

“การเดินทางเป็นยังไงบ้าง เรียบร้อยดีไหม”

“ยอดเยี่ยมมาก แอร์โฮสเตสสวยอย่างนี้เลยพี่ชาย” คนตอบกลับเป็น น้องคนสุดท้อง รีบยกนิ้วโป้งขึ้นทั้งสองมือ ยืนยันคำพูดของตัวเอง

“พี่ไม่ได้ถามว่าแอร์โฮสเตสสวยไหมสักหน่อย” ธาราส่ายหน้าอ่อนใจ “แต่ก็เอาเถอะ คิดว่า ความสวยของพวกเธอคงทำให้น้องๆ ของพี่ได้รับความ เพลิดเพลินใจตลอดการเดินทาง”

“ก็พอสมควรครับพี่ชาย” คราวนี้คุณหมอบเป็นคนตอบ หนุ่มที่ไม่ค่อย สนใจหญิงสาวหน้าไหนถึงกับออกปากชม ทำให้คนฟังพากันหัวเราะครืน

“คงจะสวยจริงถ้าชายภัทรออกปากแบบนี้” ปวรจุลกระเช้า

“พี่ชายภัทร เห็นเจ๊แบบๆ แบบนี้ก็มีสาวมาโปรยเสน่ห์ให้เหมือนกันนะ” ได้ที! น้องชายร่วมสายเลือดก็กระโจนเข้าร่วมวงด้วยทันที “แต่เสียอย่างเดียว จีบสาวไม่ค่อยเป็น เพราะมัวอยู่แต่ในห้องผ้าตัด ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน”

“พี่ชายภัทรไม่ชอบฝรั่งมังค่า ผมรู้” น้องชายคนเล็กแทรกขึ้น “กลับมา ถึงเมืองไทยแล้ว ผมจะพาสาวฯ มาให้พี่เลือกเอง รับรอง สวยกว่าฝรั่งผมแดง แขนอ่อน ผมรู้จักผู้หญิงสวยๆ ที่นี้หลายคน”

“เฮ้อ...” พี่ชายใหญ่นึกเสียใจที่ได้เริ่มต้นเปิดประเด็น “ไม่น่าคุยเรื่อง ผู้หญิงก่อนเลย ลืมนึกไปว่าน้องๆ พี่แต่ละคนเสียผู้หญิงทั้งนั้น”

“ถ้าเลื้อยตัวจริงต้องยกให้สองคนนั้นครับพี่ชายใหญ่” คุณหมอมรีบออกตัว บัญปากไปทางน้องคนที่สี่และห้า ได้โอกาสรีบพ้อง “สองคนนั้นแหละครับ ชอบพากันท่องราตรีเหลือเกิน ยิ่งใกล้จะกลับเมืองไทย ก็ไปสั่งลาเสียเกือบทุกคืน”

คนถูกฟ้องกลับไม่สนใจ รีบยกคิ้วหลีวตาให้พี่ชายคนที่สาม

“ถ้าพี่ชายรุจอยู่ด้วย รับรองเด็ดสะระตี่” หม่อมราชวงศ์คนเล็กสุดตืดนิ้วเปาะ “จะได้เที่ยวเหมือนเมื่อก่อน แต่ไม่เป็นไร ตอนนี้อยู่กันพร้อมหน้าแล้ว” แล้วก็ยิ้มอย่างหมายมาด

“น้อยๆ หนอยเจ้าน้องชาย อย่าเพิ่งคิดเรื่องเที่ยวตอนนี้ เพราะหม่อมย่ำกำลังรอพวกนายอยู่ โดยเฉพาะย่าอ่อนของชายพี่รึ ร้องให้คร่ำครวญคิดถึงหลานมาเป็นอาทิตย์แล้ว ทั้งที่ไปเที่ยวแค่ไม่ถึงเดือน กลับไปให้ย่าทั้งสองได้ชื่นอกชื่นใจก่อนไป”

ทุกคนพยักหน้ารับ ยกเว้นชายหนุ่มคนสุดท้ายต้องกลับบ่ปาก เมื่อคิดถึงน้องสาวของหม่อมย่าเอียด เป็นสาวแก่ที่มาพึ่งใบบุญพี่สาวหลังออกจากวัง พอออกมาก็ได้เลี้ยงหลานชายคนเล็กตั้งแต่แบเบาะ จึงรักใคร่เอ็นดูเขาเป็นพิเศษ และออกจะแบ่งแยกด้วยการแบ่งชั้นวรรณะกับหม่อมราชวงศ์ปวรจุฑาเคลนว่าเป็นเพียงแค่ลูกคนใช้ หากพี่น้องทั้งห้ากลับรักใคร่กลมเกลียวกันดี เมื่อได้ยืนย่าอ่อนคอนเคะชายรุจ ก็จะช่วยออกโรงปกป้อง ด้วยแม่ช้องนางเป็นคนดี สอนลูกได้ดี ปวรจุฑาจึงค่อนข้างถ่อมตัว คอยดูแลพี่น้องทั้งสี่ตลอดเวลา เพราะถือว่าตนवासนาต่ำกว่า จนบางครั้งพี่ชายใหญ่ต้องคอยปรามให้เลิกคิดมาก และความรักที่ทั้งห้ามอบให้แก่กันด้วยความบริสุทธิ์ใจนั้น ก็ทำให้ปวรจุฑาหลงลืมความน้อยเนื้อต่ำใจไปได้ ยกเว้นย่าอ่อนเพียงคนเดียว ที่จะคอยใช้หนามแหลมทิ่มแทงใจไม่ให้เขาได้ลืมชาติกำเนิดของตนไปได้

“วันนี้ไม่เที่ยวก่อนก็ได้ เพราะยังปรับเวลาไม่ทัน” คุณชายคนเล็กหมายมั่นปั้นมือ

“กลับไปให้หม่อมย่าชื่นใจก่อนเถอะ เรื่องนั้นค่อยว่ากันทีหลัง” ธราธร



บอกน้องชาย

“ครับพี่ชายใหญ่ ถ้างั้นไปกันเถอะ” รณพีร์ออกเดินโดยมีพี่ชายเคียงข้างไปด้วย ด้านหลังสองพี่น้องและปวรจักษ์พูดคุยนอกตามถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดสามปีที่ผ่านมาด้วยความตื่นเต้น แม้จะบอกเล่าไม่ได้ทั้งหมด แต่ก็อยากเริ่มต้นชักกันนับแต่วันที่นี่เป็นต้นไป

สามหนุ่มเดินทางถึงบ้านริมแม่น้ำเจ้าพระยา ถิ่นที่เรียกว่า บางรัก เวลานั้นบ้านเมืองเริ่มขยายมาจนถึงบ้านที่บิดาได้สร้างไว้เมื่อเกือบสิบปีก่อน ดังนั้นจากที่เคยอยู่ห่างไกลบ้านเรือนอื่น บัดนี้เริ่มมีบ้านเรือนปลูกใกล้ๆ ความเจริญค่อยๆ คืบคลานเข้ามาใกล้ทุกที

ประจักษ์รัวไม้ของวังจุฬาเทพเปิดออกเพื่อให้รถสองคันเล่นผ่านประตู เข้าไปตามถนนโรยกรวดภายในเนื้อที่สี่ไร่ติดแม่น้ำเจ้าพระยา หนุ่มทั้งห้านั่งอยู่ในรถคันเดียวกัน โดยมีรถคาดีลแล็กส์ครีม ซึ่งมีนายถนอมคนขับรถประจำตัวของหม่อมย่าขับรถบรรทุกกระบะเปาเดินทางตามหลังกมา รถคันแรกเล่นไปจอดตรงหน้าบ้านสีครีมหลังใหญ่ซึ่งเป็นตึกปูนทันสมัยสองชั้นและมียอดโดมสูงอยู่เหนือหลังคากระเบื้องว่าวสีแดงสด ก่อนไปทางด้านหลัง ชายคาและช่องลมประดับด้วยไม้ลายฉลุงดงาม ซึ่งหม่อมเจ้าวิชาวรทรงสร้างขึ้นเพียงไม่นานก่อนจะสิ้นชีพิตักษัย ให้เพียงพอต่อสมาชิกในครอบครัวที่ขยายใหญ่

บัดนี้หน้าต่างทุกบานในบ้านถูกเปิดออกกว้างเพื่อรับลมเย็นจากแม่น้ำที่พัดผ่านขึ้นมา ขับไล่กลิ่นอับเมื่อเจ้าของห้องกำลังจะกลับมาครอบครองอีกครั้ง

หม่อมเจ้าวิชาวรทรงวางแผนไว้อย่างไกล จึงแบ่งเรือนใหญ่ออกเป็นสองฝั่ง ด้านหนึ่งเป็นสัดส่วนของหยก หม่อมคนที่สามกับบุตรชายทั้งสองคน มีห้องนอนใหญ่สองห้องนอน ขณะที่อีกฝั่งมีสามห้องนอน สำหรับท่านกับหม่อมราชวงศ์อุบลวรรณ บุตรชายทั้งสอง อีกห้องหนึ่งสำหรับชื่อนางกับ

บุตรชาย ดังนั้น เมื่อสิ้นบุญของท่านทั้งสี่ไปแล้ว บุตรชายคนโตจึงจับจองห้องใหญ่ด้วยความเห็นชอบของทุกคน รณพีร์พักอยู่ห้องเล็ก ซึ่งเดิมเป็นห้องของเด็กชายทั้งสอง ปวรจุจก็รับช่วงต่อจากมารดา ทางฝั่งซ้ายของบ้าน ก็จัดสรรกันอย่างลงตัว รวากับว่าบ้านใหญ่หลังนี้ถูกสร้างมาเพื่อชายหนุ่มทั้งห้าโดยเฉพาะ

“ถนอมเอาของขึ้นบ้านก่อน” ธราธรสั่งคนขับรถ แล้วหันไปบอกน้องๆ “ส่วนพวกเรารีบไปกราบหม่อมย่าเถอะ ป่านนี้คงจะชะงัดซะแฉะแล้ว”

“ครับพี่ชายใหญ่” สามหนุ่มที่เพิ่งเดินทางมาถึงเมืองไทยสดๆ ร้อนๆ ตอบรับ แล้วทั้งห้าก็เดินไปตามเส้นทางผ่านสวนแบบอังกฤษที่จัดไว้อย่างสวยงามตามคำสั่งของพี่ชายใหญ่ที่ชื่นชอบการจัดสวนเช่นนี้เป็นพิเศษ ก่อนจะถึงเรือนไทยริมน้ำ ทั้งห้าก็เดินลอดซุ้มเถาดอกอัญชันสีม่วงสดเหนือสะพานไม้เล็กๆ ข้ามคลองซึ่งท่อน้ำมาจากแม่น้ำเจ้าพระยาลงในบึงกลางสวนและเป็นการแบ่งขอบเขตสวนดอกไม้ไทยกับอังกฤษแต่เพียงเท่านั้น ไปถึงเรือนไม้ทรงไทยซึ่งเป็นบ้านหลังแรกบนที่ดินผืนนี้ เมื่อครอบครัวขยับขยาย ทั้งห้าที่ทำงานและการลงทุนก็ประสบความสำเร็จอย่างสูง หม่อมเจ้าวิซาคารจึงยกบ้านหลังนี้ให้มารดาพักอยู่กับน้องสาว ส่วนท่านกับครอบครัวก็โยกย้ายไปอยู่บ้านหลังใหญ่ บ้านหลังนี้จึงเป็นที่พำนักของหม่อมเอียดเรื่อยมา

“มาแล้ว มาแล้ว หลานรักของย่า” เสียงอุทานด้วยความดีใจอย่างไม่สามารถบรรยายอย่างอดิเตหึงชาววังควรจะเป็นดังขึ้น ก่อนที่เจ้าของเสียงจะรื้อนรนก้าวลงบันไดอย่างกระฉับกระเฉง ตรงเข้าไปสวมกอดหลานชายคนเล็กที่รักปานแก้วตาดวงใจ

หม่อมราชวงศ์รณพีร์อัฉเนกว้าง เพราะรู้ว่าเป้าหมายของย่าอ่อนนั้นอยู่ที่ไหน เมื่อได้กอดราบอบบางแนบอกรแล้ว ก็ระดมหอมแก้มฟอดใหญ่ทั้งสองข้าง

“อู๋ย อู๋ย เบาๆ พ่อ” อ่อนฟาดมื่อลงบนต้นแขนหลานชายอย่างไม่จริงจังนัก ออกจะเขินอายด้วยซ้ำเมื่อไม่ได้เห็นหน้าหลานชายสุดที่รักมาหลายสัปดาห์ “โอ๊ย ย่าดีใจจริงๆ ไปเสียตั้งนาน ย่าคิดถึง”

“ແໝ ແຕ່เดือนเดียวเอง” รณพีร์หัวเราะเบาๆ ก่อนตอบเอาใจ “แต่ผมก็คิดถึงยาเหลือเกิน คิดถึงฝีมือทำน้ำพริกลงเรือไม่มีใครสู้ พี่ชายรุจดทำยังสู้ไม่ได้ ไปอยู่โน่นก็กินแต่แซนด์วิช ขนบั้งมานาน เบื่อครับ”

พอได้เอยถึงหลานชายที่โปรดน้อยที่สุดอ่อนก็หันไปปรายตาดูภูกดูแคลน ก่อนจะพนเสียงออกทางจมูก

“เฮอะ ใครจะมาสู้ฝีมือชาววังอย่างย่าได้”

“นั่นนะสิครับ” คุณชายภัทรเออออ “ย่าอ่อนทำอาหารอร่อยที่สุด”

“ແໝ มาถึงก็ปากหวานกันเสียวนา มาเถอะ วันนี้ยาเตรียมอาหารที่หลานๆ ชอบเอาไว้แล้ว ขึ้นเรือนกัน หม่อมยารอหลานๆ อยู่” ว่าแล้วก็กำมือต้อนหนุ่มๆ ขึ้นบันได เมื่อไปถึงบนลานบ้าน ทั้งห้าก็ได้เห็นภาพชินตา หม่อมย่าเอียดกำลังเจียนหมากพลู ก่อนจะยกขึ้นเคี้ยวช้าๆ ท่วงท่าสง่างามอ่อนช้อยอย่างอดีตสาวชาววัง หากดวงตาที่มองหลานชายทั้งห้าเดินตรงเข้ามา นิ่งพับเพียบลงกับพื้นตรงหน้า แล้วก้มลงกราบ มีน้ำตาเอ่อท้นขึ้นมา ก่อนที่หลานชายคนเล็กกลับเดินเข้าเข้ามาหา และกราบลงบนตักอีกครั้งก่อนจะโอบแขนรอบเอว

หญิงชราวางมือบางอันล้นเทาลงบนศีรษะหุ่ย และลูบผมที่สั้นเกรียนแบบทหารอย่างเบาด้วยความรักใคร่ยิ่งนัก แม้จะห่างกันไปไม่นาน แต่ก็ยังคิดถึง เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมา หล่อนก็ต้องถอนใจออกมาเอือกใหญ่ เมื่อเขาช่างมีใบหน้าเหมือนบุตรชายที่บุญน้อยไม่ผิดเพี้ยน หล่อนจึงรักใคร่หลานชายคนนี้เป็นพิเศษ

แล้วรณพีร์ก็ถอยออกมา เพื่อให้สองหนุ่มที่เพิ่งเรียนจบได้เข้าไปกราบท่านบ้าง

“การเดินทางราบรื่นดีไหม” หล่อนกลืนก้อนสะอื้นแห่งความตื่นตันใจลงได้ในที่สุด แล้วถามออกไป

“เรียบร้อยดีครับหม่อมย่า เราแวะที่โรม การากี ก่อนจะตรงมากรุงเทพฯ นี่แหละครับ” รัชชานนท์ตอบ และคุณชายคนเล็กไม่บรรยายเพิ่ม

เต็มถึงเรื่องความสวยของแอร์โฮสเตสอีก ดูจะสงบเสงี่ยมไปทันทีที่อยู่ต่อหน้า หม่อมย่าที่แสนจะเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว

“หิวกันหรือยัง ย่าอ่อนเตรียมอาหารไว้เต็มโต๊ะไว้คอยท่า ลงมือเข้าครัวเองเลยเชียะว กว่าจะมาถึง ก็ต้องอุ่นแล้วอุ่นอีก รายนั่นกลัวว่าอาหารจะไม่ร้อนแล้วไม่อร่อย” หม่อมเอียดพยักพยิดหน้าไปทางน้องสาวที่ยังยิ้มไม่หุบ

“เราตื่นเต้นจนลืมหิวไปเลยครับ” พุฒิภัทรตอบ “แต่พอมาถึง ได้กลิ่นอาหารหอมแบบนี้ ยิ่งรู้ว่าย่าอ่อนลงมือเอง ท้องก็ร้องจ๊อกเลยครับ”

คนถูกชมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ หากยังส่งค้อนน้อยๆ มีจิริตอย่างสาวแรกรุ่น

“เอาไว้มให้ได้ชิมก่อนเถอะพ่อ แล้วค่อยชม” ก่อนจะหยอดคำท้าย “อีกหน่อย พ่อได้ชิมฝีมือของเมีย แล้วชีคร้านจะลืมฝีมือย่า”

“โอ๊ย อย่าเพิ่งพูดเรื่องนั้นเลยครับ” รณพีร์รีบท้วงขึ้นทันที “พวกเราเพิ่งกลับมาได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตาทำสิ่งหีพี่น้อง ขอเสียกันให้เข้าปอดสักสองสามปีก่อนเถอะครับแล้วค่อยคิดเรื่องแต่งงาน”

สองผู้อาวุโสหันสบตากัน...สายตาไม่ปิดบังความหนักใจ และคนน้องก็เอ่ยนขึ้น

“อย่าลืมนะว่าท่านพ่อของชายทั้งหลายมีความสัมพันธ์อันดีกับครอบครัวเทวพรหม และท่านชายทรงประสงค์สิ่งใดไว้”

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าหม่อมเจ้าวิชากรมีพระประสงค์ให้โอรสของท่านสักคนแต่งงานกับลูกสาวของบ้านนั้น ด้วยเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เด็กๆ เมื่อเติบโตขึ้นก็ยังติดต่อกันมาหาสุกันเรื่อยมา หากหม่อมเจ้าวิชากรไม่เคยลงทุนร่วมกับเพื่อนด้วยเหตุผลส่วนตัว กระนั้นก็ยังคงคอยให้ความช่วยเหลือเพื่อนมาตลอด

แม้ท่านจะจากไป หม่อมเอียดก็ยังคงหยิบยื่นความช่วยเหลือให้ครอบครัวเทวพรหมเป็นประจำ และเมื่อธราธรกลับจากอังกฤษ ก็มารับงานเป็นผู้ดูแลสมบัติพิสดารทั้งหลายเหล่าของท่านพ่อ ถึงได้ทราบว่ หม่อม-

ราชวงศ์เทพันท์ เทพพรหม ได้รับเงินช่วยเหลือจากท่านพ่อไปแล้วจำนวนไม่น้อย และโครงการลงทุนแต่ละอย่างของท่านนั้น ไม่ใคร่จะสำเร็จลงด้วยดีสักเท่าไร อย่างมากก็คอยประคับประคองกันไปได้อย่างเรื่อย ๆ อย่างเช่นโรงงานทอผ้าที่เปิดขึ้นทางฝั่งธนฯ ก็ไม่ได้ผลกำไรดังงามอย่างที่คิด ซึ่งเขาไม่เคยรู้ว่าปัญหาการบริหารภายในคืออะไร ที่สำคัญ หม่อมราชวงศ์เทพันท์มักจะมาหยิบยืมเงินเสมอ แม้จะนำมาคืนทุกครั้ง หากก็ล่าช้าและไม่มีดอกเบี้ย ธรรมชาติไม่ว่ากระไร ด้วยรู้ว่าเป็นความต้องการของท่านพ่อที่อยากจะช่วยเหลือเพื่อน ซึ่งเรื่องนั้นเขาพอจะช่วยได้ แต่เรื่องแต่งงานกับลูกสาวคนใดคนหนึ่งในบรรดาสามสาวนั้นสิ ที่เขาคิดว่าไม่อาจจะช่วยได้

แต่ระยะหลังมานี้ หม่อมเอี้ยดกลับเร่งเร้าเรื่องการแต่งงานเหลือเกิน จริงอยู่ที่ธรรมชาติยังไม่มีผู้หญิงคนไหนในหัวใจ และโชคดียที่ท่านพ่อยังมีหนี้ได้จับหมั้นหมายกับบุตรสาวของหม่อมราชวงศ์เทพันท์ หากทางฝ่ายโน้นคอยเฝ้าบั่นเสมอว่าหม่อมย่าเอี้ยดน่าจะจัดการเรื่องหมั้นหมายแทนโอรสที่สิ้นชีพิตักษัยโดยเร็ว แต่ผู้อาวุโสก็ยังนิ่งเฉย ซึ่งธรรมชาติยังคงเย็นใจจนกระทั่งบัดนี้

“ปีนี้อายุก็จะครบสามสิบแล้วนะหลาน” หม่อมเอี้ยดหันไปทางหลานชายคนโต “ชายใหญ่ไม่คิดจะออกเรือนเลยหรือกระไร” แล้วหันไปทางหลานชายที่เหลือ “หรือใครมีคนที่ผูกสมัครักใคร่ลูกสาวบ้านโน้นไว้บ้างละ จะชิงแต่งงานพี่ชายใหญ่ ยาก็ไม่ว่า”

แล้วชายทั้งสี่ก็ส่ายหน้าให้คำตอบกันเป็นแถว

“โธ่ถึง แล้วนี่ฉันจะมีวสนาได้อุ้มเหลนกับเขาไหมนี่” อ่อนครางเสียงเศร้า “ปีนี้ยากี่เจ็ดสิบแล้วนะ ถ้าไม่รีบแต่งงานแต่งงาน ยาคงจะไม่มีวันได้อุ้มชู”

“ย่าอ่อนไม่ต้องใจร้อนหรอกครับ ของแบบนี้เร่งรัดกันไม่ได้” รัชชานนท์ปลอบใจ เมื่อเห็นทุกคนคาดหวังเหลือเกิน โดยเฉพาะกับพี่ชายคนโต หากเขาก็เชื่อว่าจะรอดพ้นด้วยครอบครัวเทพพรหมนอกจากจะมีบุตรสาวถึงสามคนแล้ว

ยังมีหลานสาวอีกหลายคนที่ยังรับเลี้ยงไว้ในบ้าน และแยกเรือนออกไป เรียกว่ามีเหลือเพื่อให้พวกเขาเลือก แต่ลองพวกเขาไม่สมัครใจรักใคร่แล้ว ก็ยังไม่อยากคิดเรื่องแต่งงาน

“สาวบ้านโน้นหน้าตาสะสวยหมดจด แม่หนูเกษรา คนโต ก็สวยสง่างาม เก่งแสนเก่ง ใครได้เป็นเมีย บ้านไหนได้เป็นสะใภ้จะโชคดีไปตลอดทั้งชาติ โอ๊ย ไหนจะคนอื่นๆ อีก สวยสดน่ารักทั้งนั้น” อ่อนสนับสนุนเต็มที่ ด้วยบ้านใกล้เรือนเคียง ไปมาหาสู่กันเป็นประจำ ก็พิสมัยรักใคร่ลูกสาวบ้านโน้น อยากจะให้หลานชายแต่งงานกับลูกสาว หลานสาวบ้านนั้นทุกคน

ธราธรได้แต่ยิ้มบางๆ เหมือนเช่นทุกครั้ง เป็นบุคลิกที่เดาไม่ออกว่า เจ้าตัวพอใจหรือไม่ ดวงตาไม่บอกอารมณ์ยิ่งอ่านยากเข้าไปใหญ่ หากคนที่สูงวัยกว่ามองออกว่า เป็นการปฏิเสธอย่างเงียบๆ

หม่อมเอียดรู้ว่ายากที่จะชักจูงใจหนุ่มๆ ให้คล้อยตามได้ในทันใด จึงเปลี่ยนเรื่องเสีย หากจุดประสงค์ก็ยังไม่พ้นเรื่องการแต่งงาน

“ย่าวจะให้ให้คุณเกียรติจัดงานเลี้ยงต้อนรับหลานทั้งสาม เชิญญาติๆ และเพื่อนๆ ท่านชายมาร่วมงาน พวกคุณชายคงไม่ว่าอะไร” หม่อมเอียดเจ้าระเบียบในการเรียกบุตรและหลานชายเต็มยศทุกครั้ง

ส่วนนายเกียรตินั้น ถือเป็นคนสนิทของหล่อน ซึ่งเป็นทั้งนายความประจำตระกูล และยังช่วยดูแลกิจการของครอบครัวครั้งหลานชายคนโตยังเรียนอยู่ต่างประเทศ ก่อนจะมอบหมายงานดูแลทรัพย์สินทุกอย่างให้ธราธร หากยังคงทำงานรับใช้หล่อนมาตลอด

“ไม่ว่าอะไรเลยครับหม่อมย่า” รัตนพิรืซบแก้มลงบนตักของย่า และหลานที่เหลือต่างก็ส่ายหน้าหน่อยๆ แม้ทุกคนจะรู้ทันเกมของผู้ใหญ่ดี แต่เมื่อยังไม่ถึงขั้นมัดมือชก ก็ยังพอรับได้ ใครจะรู้ บางทีพวกเขาอาจจะพบหญิงสาวถูกใจก็เป็นได้

“ถ้าไม่มีใครขัด ยาก็กำหนดวันศุกร์ที่จะถึงนี้ ถือเป็นวันพฤหัสบดีก็แล้วกัน”

แล้วชายหนุ่มทั้งห้าก็ตอบรับอย่างพร้อมเพรียงกัน...ด้วยความจำใจ  
“ครับหม่อมยา”

หากในใจก็คิดตรงกันว่า พวกเขาจะไม่มีวันให้หม่อมยาจับมัดมือชกได้  
อย่างเด็ดขาด และจะพยายามดิ้นหนีบ่วงแร้วนี้ไปให้จงได้!

# ๑

คำนั้น หลังการรับประทานอาหารร่วมกับย่าทั้งสองแล้ว ทั้งห้าก็รู้สึกวิตกกังวลขึ้นมาทันที ด้วยย่าอ่อนปุดอย่างมีนัยหลายต่อหลายครั้ง ครั้นกลับมาถึงบ้านพี่ชายใหญ่ก็หน้าตาเคร่งเครียดทีเดียว เพราะจะต้องเป็นคนแรกที่กำลังจะถูกมัดมือชก น้องๆ มองเห็นความเครียดนั้นก็อดสงสัยไม่ได้ จึงเรียกกระดมพล...เริ่มต้นการประชุมนัดแรกเมื่อองค์ประชุมกลับมาครบอีกครั้งที่ห้องพักผ่อนบนโถงของบ้าน เหมือนในอดีต

บ้านหลังใหญ่ซึ่งมีสมศรี ภรรยาของนายถนอมคนขับรถคอยดูแล ก็ได้รับการปิดกวาดเช็ดถูเป็นอย่างดี รวมถึงห้องโปรตของพี่น้องทุกคน หล่อนก็ทำความสะอาด และจัดเตรียมเครื่องดื่มไว้พร้อมพัก

พอสมาชิกทยอยมาถึง ปวรจุก็เริ่มชงกาแฟและเติมบรันดีลงไปเล็กน้อยมาแจกจ่ายพี่ๆ น้องๆ ที่นั่งบนเก้าอี้ภายในห้องประชุมส่วนตัวของทั้งห้า ใบหน้ายังยับย่น โดยเฉพาะพี่ชายใหญ่ ทั้งที่คำคินนี้ควรจะเป็นคำคินแห่งความสุข เมื่อพี่น้องได้กลับมาพร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้ง

“พี่ชายใหญ่เจอคุณเกษราบ่อยหรือเปล่าครับ ไม่รู้โตเป็นสาวมาแล้ว



จะสวยแค่ไหน” นายแพทย์พุฒิภัทรถาม เพราะหลังจากนั่งฟังย่อหน้าสหาย คุณสมบัติของบุตรสาวคนโตของบ้านเทพพรหมจนละเอียดียบ ก็ได้ไม่ยาก ว่า บุตรสาวคนโตของบ้านโน้นจะถูกหมายมั่นปั้นมือให้แต่งงานกับพี่ชายแน่แล้ว

“ก็เคยเจอบ้างเหมือนกัน” ธารธรตอบ ก่อนจะเรียกหาบันได เพราะเหล่าแค้นสมในกาแฟไม่เพียงพอเสียแล้ว ปวรจกก็ทำหน้าที่บริการพี่ใหญ่ เช่นเคย แก้วบางใสจึงถูกยกมาตั้งตรงหน้าคนขอ พร้อมกับแก้วใส่น้ำแข็งเย็นเหยียบวางข้างๆ

“แล้วสวยไหมครับ” น้องคนที่สี่ช่วยซักอีกคน เมื่อพี่ชายไม่ยอมตอบคำถามให้จบ

“ก็สวยนะ ดูเย็นๆ มีระเบียบแบบแผนดี แต่ไม่รู้สิ เหมือนไร้ชีวิตชีวา เธอดูเศร้าๆ ยังไงก็ไม่รู้ บอกไม่ถูก อาจเป็นเพราะความรับผิดชอบเยอะมั้ง” เขาอธิบายเมื่อคิดถึงหญิงสาวท่าทางเยือกเย็น สุขุม ดูผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว ซึ่งเขานำกลับมาคิดทบทวนอีกหลายครั้งว่าตนจะเหมาะกับผู้หญิงแบบนั้นหรือไม่ ด้วยตนเองก็เป็นคนที่เติบโตขึ้นมาภายใต้กรอบระเบียบแบบแผนที่เคร่งครัด เพราะเป็นบุตรชายคนโตของตระกูลมาเหมือนกัน หากภายในใจของเขานั้นน้องๆ ทุกคนรู้กันดีกว่า ไต่บิหน้าเรียบๆ ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ เต็มไปด้วยความกระหายเรียกร้องหาความตื่นเต้นไม่รู้จกจบสิ้น มิเช่นนั้นคงไม่เลือกเรียนคณะโบราณคดี ซึ่งเขายังเคยตามคณะนักโบราณคดีท่องไปในดินแดนทุรกันดารทั่วโลกมาแล้วหลายต่อหลายครั้งอย่างไม่เกรงกลัว และถ้าชีวิตต้องมาลงเอยกับผู้หญิงเคร่งขรึมแทบไม่มีรอยยิ้มให้ใคร เขาก็ไม่รู้ว่าจะทนอยู่กับเธอได้นานสักเท่าไร

“หรือว่าพี่ชายใหญ่มีผู้หญิงที่ถูกใจแล้ว” นายแพทย์หนุ่มซักไล่เสียง เพราะห่างเหินพี่ชายมาหลายปี ก็ย่อมอยากรู้ความเป็นไป หากคนตอบกลับเป็นคนเล็กสุด

“ไม่มีหรือกรายนั่นนะ แต่งกับงาน บ้างงานจะตายอยู่แล้ว”

“ไม่ใช่อย่างนั้น...” คนถูกกล่าวหาส่ายหน้าปฏิเสธ “ที่กรมฯ ก็นานเยอะมาก ไหนจะต้องไปเป็นอาจารย์พิเศษอีกด้วย”

“ตอนนี้การศึกษาที่ไทยกำลังตื่นตัวมากครับ พี่ชายใหญ่มีส่วนร่วมพัฒนาระบบการศึกษา ก็ต้องทำงานหนักหน่อย” ปวรรุจช่วยอธิบายให้แก่สองหนุ่มที่ท่างเห็นระบบการศึกษาของไทยไปเนิ่นนาน

“พี่ชายใหญ่สอนคณะอะไรหรือครับ” รัชชานนท์ใคร่รู้ เพราะทราบอยู่แล้วว่าธราธรเป็นข้าราชการประจำอยู่ที่กรมศิลปากร แต่ไม่ทราบว่าจะรับงานอื่นด้วย

“พี่เป็นอาจารย์พิเศษของคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ที่เพิ่งเปิดใหม่มาไม่กี่ปีนี่เอง เขาแยกเป็นสองแผนกคือสังคมสงเคราะห์กับแผนกการสารเพื่อยกระดับการศึกษาให้เทียบเท่าต่างประเทศ ตอนแรกพี่ก็ช่วยสอนวิชาประวัติศาสตร์ พออาจารย์ไม่พอ ก็ช่วยสอนการเขียนและแปลข่าวภาษาอังกฤษ เพราะมหาวิทยาลัยเพิ่งเปิดแค่นี้เป็นปีที่สี่ อาจารย์ยังไม่พร้อม ช่วยอะไรได้ก็ช่วยไปก่อน ที่กรมฯ ก็ช่วยท่านชายสุภัทรทิศสอนที่โรงเรียนศิลปศึกษา ตอนนี้เปิดระดับอุดมศึกษาหลักสูตรสามปีแล้ว เพิ่งเปิดมาไม่นานเหมือนกัน ก็ต้องทำงานหนักกันหน่อย”

“อย่าเพิ่งพูดเรื่องงานของพี่ชายใหญ่เลย ผมเห็นรายงานของเธอที่เป็นปีๆ แล้วปวดหัวแทน เอาเป็นว่า ตอนนี้พี่ชายใหญ่มีปัญหาหนักกว่านั้น ก็คือจะทำยังไงที่จะไม่ต้องถูกจับแต่งงาน” น้องเล็ก สายเลือดเดียวกัน พยายามดึงหัวข้อสนทนากลับเข้าสู่สถานการณ์ฉุกเฉินดังเดิม

“ใช่ อีกไม่กี่วันก็จะถึงงานเลี้ยงแล้ว ตอนนั้นพวกเทวพรหมคงจะเตรียมเปิดตัวลูกสาวทั้งสามแน่ ไหนจะหลานๆ อีก ถ้าไม่รีบทำอะไร พวกเราคงหนีไม่รอด” น้องชายคนที่สี่เริ่มหวาดหวั่น แม้จะยังไม่เคยเห็นหน้าพวกเธอในวัยสาว แต่ตอนวัยเด็ก เขาก็ไม่ค่อยชอบเด็กๆ บ้านนั้นนัก จึงคิดว่าอาจจะยังคงไม่ชอบเหมือนเดิม แต่ถึงจะชอบ เขาก็อยากจะปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ใช่ถูกจับคลุมถุงชนแบบนี้ เขาทนไม่ได้ และไม่มีพี่น้องคนไหน

ทนได้ หลังจากเคยใช้ชีวิตอย่างอิสระที่ต่างประเทศมานาน

คนหัวอกเดียวกันได้แต่มองตากันปริบๆ จะยกมือประท้วงหม่อมย่า ก็คงไม่เป็นผลสำเร็จ จะพูดคุยกันตรงๆ ก็เกรงว่าท่านจะเสียใจ ยิ่งท่านตั้งความหวังกับพวกเขาเอาไว้มาก ก็ยิ่งไม่อยากทำร้ายจิตใจท่าน

“ท่าทางต้องรีบหาคู่ครองมานะ อย่างน้อยคราวนี้ขอให้รอดตัวไปก่อน” คนเล็กสุดเสนอ “ห้าคน เดียวผมจัดการให้ อีกสองวันจะพามาให้คัดตัว”

ธรรณีนวหน้า ไม่ชอบใจที่ได้ยิน เพราะผู้หญิงที่คว่ำตัวมาได้ง่ายๆ แบบนี้ ดูจะไร้ค่า ไม่เหมาะสมที่จะนำมาเป็นคู่ครองในงานเลี้ยงต้อนรับสมาชิกของครอบครัวเลย

“พี่หาทางจัดการของพี่เอง เอาเป็นว่าพวกแกจะหาทางออกยังไงก็ทำ ขอเวลาคิดสักหน่อย บางทีคุณเกษราอาจจะเหมาะสมกับพี่ก็ได้ พี่ไม่ควรด่วนตัดสินใจหาทางปฏิเสธ”

“จริงครับพี่ชายใหญ่” นายแพทย์หนุ่มสนับสนุน “ผมคิดว่า หม่อมย่า คงจะไม่ว่าหากเราไม่ได้รักชอบกัน แต่ก็ควรจะเปิดโอกาสให้เธอก่อน แล้วค่อยมาตัดสินใจ เธอคงยอมรับได้”

“แต่ที่นั่นเมืองไทยนะชายภัทร” ปวรจุจฉายโอกาสแทรกขึ้น แม้ตนจะไม่ใช้หลานรัก แต่ก็เชื่อว่าจะรอดพ้นจากการจับคู่ จึงเสนอความคิดเห็นบ้าง “ถ้าคบหากันแล้วเลิก ผู้หญิงมีแต่จะเสียหาย สังคมจะตราหน้าฝ่ายชาย แล้วสุดท้าย หลายคนจำต้องแต่งงานเพราะถูกสังคมจับตามอง ผมเห็นมาหลายคู่แล้ว แต่งงานไปก็ไม่มีความสุข อย่างที่กระทรวง...ท่านทูตคนหนึ่ง ถึงจะหมั้นแล้วยังเจ้าชู้สะบัด ไม่ได้เจ้าชู้ที่เมืองไทยเพราะกลัวว่าคนจะเห็น แต่ตอนไปนอกจิบผู้หญิงไปทั่ว พอมาก็บอกพวกเรารู้ว่าหมั้นให้ครอบครัวสบายใจ”

“เราคงไม่ชอบที่ถูกบังคับนั่นแหละ แต่ก็คงไม่รู้จะแก้ไขยังไง” รัชชานนท์ ถอนใจ ก่อนจะรีบบริจาญให้ตัวเองอีกคน ดับความกลุ้มใจ

“แต่พี่ว่า เราควรจะให้ออกาสฝ่ายหญิงเขาบ้าง อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจ หม่อมย่าไม่ได้บังคับนี่ว่าเราจะต้องแต่งงานกับใคร บางทีเราคนใดคนหนึ่งอาจจะ

ถูกตาต้องใจใครสักคนของบ้านโน้นก็ได้ แต่นั่นหม่อมยาก็คงพอใจแล้ว” พุฒิภักตร์คิดไปในทางบวก ไม่อยากให้ทั้งผู้เป็นย่าผิดหวัง และไม่อยากให้พี่น้องตีตนไปก่อนไข้ ทั้งไม่อยากปิดโอกาสสาวๆ ตระกูลใกล้เคียงสนิทสนมกัน ส่วนตัวเขาเอง แม้ไม่ชอบการบังคับ แต่ก็ไม่รีบด่วนปิดโอกาสใคร

“สาธุ ขอให้พี่ชายภักตร์เป็นคนนั้นก็แล้วกัน หม่อมย่าจะได้ดีใจ พวกเราก็จะได้รอดตัว” รณพีร์รีบอวยพร คำพูดนั้นถึงกับทำให้คุณหม่อมทำหน้าไม่ถูก พี่ชายใหญ่จึงยื่นมือเข้ามาช่วย

“เอาเถอะ ชายภักตร์พูดถูกแล้ว คุณเกษราเป็นคนดี หน้าตาก็น่ารักสวยทีเดียว แม้จะไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัย แต่เก่งการบ้านการเรือน ดูแลครอบครัว ดูแลน้องๆ แทนแม่ที่เสียชีวิต ถือว่าเป็นผู้ใหญ่ดี ผู้ชายคนใดได้ไปเป็นภรรยา ก็คงสบายใจ” พุดจบก็นั่งใจเอือก...ถึงจะรู้ว่าเธอเป็นคนดี...แต่ไม่เคยมีจิตพิศวาสันธูสาวเลยสักนิด ทั้งที่หม่อมราชวงศ์เทพพันธ์ผู้เป็นพ่อเคยเปิดโอกาสให้พุดคุยกันหลายครั้ง ขณะที่ฝ่ายหญิงดูจะมีใจให้เขาไม่น้อย เพียงแต่เขาไม่ยอมสานต่อสัมพันธ์...คล้ายรอ...อะไรบางอย่าง...แต่ถ้ารอต่อไปไม่ไหว การแต่งงานก็คงจะเกิดขึ้นอย่างที่ท่านพ่อและหม่อมย่าต้องการ

“เฮ้...” คนเล็กสุดซุ่มมีดีใจ “ถ้าพี่ชายใหญ่แต่ง พวกเราก็รอด”

ธราธรปรายตามองคนพูด ก่อนจะปราชัยเรียบๆ

“ให้ถึงเวลานั้นก่อนค่อยดีใจน้องชาย เอาละ พี่คิดว่าทุกคนควรจะเตรียมตัวรับมือให้ดี ยิ่งทุกคนก็ต้องเจอสาวๆ บ้านแถวพรหมในวันศุกร์ที่จะถึงนี้แน่”

สี่หนุ่มทำหน้าที่น้อยหน้า...ไม่นึกว่าทันทีที่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตา พี่น้องก็ต้องมาเจอปัญหาน่าปวดหัว แทนที่จะได้เที่ยวกันตามประสาหนุ่มๆ ลักพัก ค่อยแยกย้ายกันไปมีครอบครัว แต่ทุกอย่างก็ไม่ใช่ไปอย่างที่ตั้งใจ และพวกเขาก็ต้องพยายามหาทางดิ้นหนีเอาตัวรอดให้ได้เท่านั้น

การประชุมในค่ำคืนนั้นจบลงด้วยปลุกระดมกำลังใจให้กันและกันเพื่อมุ่งมั่นฝ่าผ่านประเพณีของหม่อมย่าไปได้ แล้วต่างคนต่างก็แยกย้ายกัน

กลับห้องนอนด้วยต้องทำงานกันแต่เช้าทุกคน

เช้าตรู่วันต่อมา หม่อมราชวงศ์ธรรมาธิราชบรดาติลเล็กสีครีมคันไก่อของ  
ตนมุ่งหน้าไปยังคณะโบราณคดีซึ่งใช้บริเวณเดียวกับโรงเรียนศิลปศึกษา และ  
บางครั้งก็ได้อาศัยพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเป็นที่ทำการชั่วคราว คณะใหม่นี้  
เพิ่งเปิดได้เพียงสามปี โดยมีจุดประสงค์เพื่อผลิตนักโบราณคดีให้เข้าทำงาน  
ในกรมศิลปากร และทำงานเกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์โบราณวัตถุสถานอันเป็น  
มรดกวัฒนธรรมอันล้ำค่าของชาติ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากทั่วประเทศ

นักศึกษาที่เลือกเรียนคณะโบราณคดียังมีไม่มาก เพราะเพิ่งเปิดได้  
ไม่นาน รุ่นแรกมีเพียงหกคน เป็นชายหญิงจำนวนเท่ากัน แต่ทางมหาวิทยาลัย  
ก็มุ่งมั่นเปิดรับนักศึกษาเพิ่มมากขึ้น เพราะตระหนักว่าประเทศไทยมีโบราณ  
วัตถุอันทรงคุณค่า ที่ต้องรีบบูรณปฏิสังขรณ์อีกมากมาย ธรรมาแม้จะต้อง  
ทำงานหนัก แต่ก็รู้สึกดีใจที่ได้นำความรู้ของตนมาช่วยสร้างบุคลากร ซึ่งเป็น  
ที่ต้องการของประเทศชาติอย่างยิ่งยวดในขณะนี้

คณะอาจารย์ของมหาวิทยาลัยมีเพียงไม่กี่คน ซึ่งทำงานร่วมกับคณะ  
ครูโรงเรียนศิลปศึกษา กรมศิลปากร เป็นโรงเรียนที่เตรียมนักเรียนให้เข้า  
เรียนคณะโบราณคดีในระดับอุดมศึกษา เมื่ออาจารย์ไม่เพียงพอ ก็ใช้  
บุคลากรจากข้าราชการประจำ ธรรมาจึงเป็นหนึ่งในที่ถูกเลือกให้มาสอนนักศึกษา  
จึงกลายเป็นงานใหม่ที่ต้องรับผิดชอบเพิ่มขึ้นมาจากงานประจำ ต่อมา เขาก็ถูก  
ร้องขอให้ช่วยสอนวิชาประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยรัฐบาลอีกแห่งหนึ่ง  
จึงต้องวิ่งวุ่นอยู่เช่นนั้นจนแทบไม่มีเวลาว่างเลย

ดังนั้นหลังสอนที่คณะโบราณคดีเสร็จในภาคเช้า เขาก็ต้องขับรถไปยัง  
มหาวิทยาลัยอีกแห่ง ซึ่งตนมักไปถึงก่อนเวลา เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เหล่า  
นักศึกษาและอาจารย์บางท่าน หากก่อนจะขึ้นรถ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นด้านหลัง

“คุณชายจะไปทำพระจันทร์แล้วหรือครับ”

ธรรมาหันไปมอง พอเห็นร่างสันทัดผิวขาวและใบหน้าเชื้อสายจีน

ยิ้มแย้มของคนพูด ก็ตอบรับ

“ครับ อาจารย์ชินกร วันนี้จะไปด้วยกันอีกหรือเปล่าครับ”

“ครับ” คนถูกเชื้อเชิญรีบค้อมศีรษะรับ ด้วยเกรงใจคุณชายผู้สูงศักดิ์กว่าเหลือหลาย แต่หลังจากทำงานด้วยกันมานานหลายปี ก็รู้ว่าเธอไม่ถือยศถือศักดิ์ ทำงานร่วมเคียงบ่าเคียงไหล่กับเพื่อนร่วมงานมาตลอด แต่กระนั้นก็อดเกรงใจไม่ได้อยู่ดี “พอดีวันนี้ผมมีสอนเหมือนกัน”

“อ้อ ได้สิครับ เชิญๆ” เจ้าของรถพายมื่อไปยังเบาะข้างคนขับ ก่อนจะเปิดประตูรถทางฝั่งคนขับ เมื่อแขกที่รับเชิญก้าวขึ้นนั่งตัวสลับ ก็เอ่ยขึ้น “ผมบอกแล้วว่าไม่ต้องเกรงใจ ตอนนี้มีอะไรช่วยกันได้อีกช่วยกัน” เขาเอื้อเฟื้อด้วยชินกรก็เป็นหนึ่งในอาจารย์พิเศษที่เพิ่งเริ่มสอนในเทอมนี้ หากวันไหนมีสอนตรงกัน ก็จะต้องไปด้วยกันเสมอ ไม่เช่นนั้นชินกรก็จะต้องนั่งรถทางเส้นสายดุสิตที่เล่นผ่านพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติซึ่งใช้เป็นที่ทำการของคณะโบราณคดีไปถึงท่าพระจันทร์แทน

“ครับคุณชาย” ชินกรค้อมศีรษะรับอีกครั้ง ธราธรยิ้มบางๆ ให้ความอ่อนน้อมถ่อมตนของชินกร บุตรชายคนที่สองของเจ้าแก้วรันชายทองที่เยาวราช ผู้สอบชิงทุนไปร่ำเรียนถึงประเทศอังกฤษจนจบวิชาโบราณคดีเอเชียอาคเนย์ และกลับมารับราชการเพื่อใช้ทุน แม้ที่บ้านของชินกรจะร่ำรวยแต่อาจารย์คนใหม่ก็เป็นคนประหยัด ยังไม่ยอมควักกระเป๋าซื้อรถยนต์สักที่เขาเชื่อว่าชินกรคงต้องการยื่นด้วยลำแข้งของตนเอง ไม่ต้องการพึ่งครอบครัวเป็นแน่แท้ เพราะลำพังเงินเดือนข้าราชการประจำคงไม่พอที่จะซื้อรถคันโก้หรูมาขับได้แน่

ส่วนตัวแล้ว ธราธรชอบนิสัยใจคอของชินกร เพื่อนร่วมงานรุ่นน้องมาก เพราะอ่อนน้อมถ่อมตน ทั้งที่ทางบ้านฐานะดี และยังเป็นคนอารมณ์ขัน ตลกโปกฮายามที่ออกทำงานภาคสนามต่างจังหวัดด้วยกัน ก็เรียกเสียงครื้นเครงให้แก่เพื่อนๆ และรอยยิ้มจากคณะอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิในยามค่ำคืนหลังเสร็จงานได้ตลอดเวลา แต่กลับมาถึงที่ทำงาน ก็จะเป็นชินกรที่อ่อนน้อมเช่นเดิม

ด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนร่วมงานทุกคน รวมทั้งเขาด้วย

ระยะทางจากพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติไปท่าพระจันทร์ไม่ไกลเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถนนหนทางหลังจากมีการขยับขยายให้กว้างขึ้น ต้นไม้ถูกตัดออกไป คลองถูกถม ก็ยิ่งทำให้การเดินทางสะดวกยิ่งขึ้น

“ผมเสียดายต้นไม้ที่ต้องตัดทิ้งจัง ชุนเลิศ<sup>๑</sup> ก็พัฒนาเยอะเลย” ชินกรเอ่ยขึ้น เมื่อเห็นเส้นทางที่ยังคงปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เพื่อรองรับการขยายตัวของเมือง รถยนต์มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ก็จำเป็นต้องสร้างถนนให้กว้างขวางขึ้นตาม

“นั่นนะสิครับ ความเจริญจากชาติตะวันตกกำลังหลั่งไหลเข้าเมืองไทย...” ผู้สูงศักดิ์กว่าเห็นด้วย และตระหนักถึงปัญหาที่กำลังจะตามมาในอนาคตอยู่ตลอด “ทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี เราคงหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากคอยพร้อมรับมือเตรียมคนของเราให้มีการศึกษา มีวุฒิภาวะที่สูงขึ้น ไม่อย่างนั้นจะตกอยู่ใต้อิทธิพลของชาติตะวันตกได้ง่าย”

“คงยากครับ ท่านนายกา ก็เหอวัฒนธรรมตะวันตกเหลือเกิน นี่ก็ออกกฎหมายมาเยอะเยอะ ให้ทำตามอย่างฝรั่ง เดินทางไปทั่วโลกเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี ให้สัมพันธหนังสือพิมพ์ เปิดเวทีไฮด์ปาร์กเอาอย่างฝรั่ง อีกหน่อยวัฒนธรรมไทย การแต่งกายแบบไทยๆ คงไม่มีเหลือ”

ธรรตหัวเราะเบาๆ สมแล้วที่เป็นอาจารย์คณะโบราณคดี ชินกรจึงมีหัวอนุรักษนิยมยิ่งนัก

“พอได้รับการสนับสนุนแบบนี้ พวกเด็กสาวสมัยใหม่ก็แต่งตัวเปิด-

---

<sup>๑</sup> ชุนเลิศดำรงการ (เลิศ ดำรงการ) อดีตนายกเทศมนตรีนครกรุงเทพฯ (ชื่อเดิมของตำแหน่งผู้ว่าการกรุงเทพมหานคร) ผู้ขยันขันแข็ง มีความตั้งใจปรับปรุงคุณภาพชีวิตของคนกรุงเทพฯ ให้ล้าหน้ามาก เช่น ให้งดสูบบุหรี่ในโรงหนัง เพิ่มสุขสาธารณะสำหรับประชาชนให้มากขึ้น เป็นผู้เอาใจจริงเอาใจเรื่องความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองมากที่สุด (ที่มา : เมืองไทย ๒๔๙๕-๒๕๑๙ เอนก นาวิกมูล)

สะกิดขึ้นทุกวัน วันก่อน นักศึกษาห้องผมใส่กระโปรงมินิสเกิร์ตเข้าห้องเรียน โอ๊ย ผมจะต้องเชิญออกไป เห็นว่าอาจารย์ประจำคณะเรียกพบคุณบดีกันทีเดียว...นับวันกระโปรงจะสั้นขึ้นทุกที ไหนจะแฟชั่นฮอตเทรนด์อีก ตามอย่างพวกฝรั่งมั่งค่ากันไปแล้ว”

คนฟังได้แต่หัวเราะชอบใจ เพราะถ้าน้องชายคนเล็กมาได้ยินเข้าคงจะขัดใจน่าดู เพราะรณพีร์นั้นชอบออกชอบใจนักหนาที่นับวันกระโปรงและกางเกงของสาว ๆ จะสั้นขึ้นทุกขณะจิต แต่สำหรับเขาแล้ว ในฐานะอาจารย์ก็ไม่ชอบที่จะเห็นนักศึกษาของตนแต่งกายไม่เหมาะสมเข้ามาในห้องเรียน หรือเดินกรีดกรายในรั้วมหาวิทยาลัย แต่ในฐานะหนุ่มโสด ก็หัวสมัยใหม่พอและชื่นชอบของสวย ๆ งาม ๆ แต่ก็ต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ ผู้สวมใส่ควรเลือกเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับรูปร่างของตน ใส่ได้สวยมากกว่าจะทำตามแฟชั่น โดยไม่รู้จักก้มมองตัวเอง

“ห้องของคุณชายคงไม่มีปัญหาหรอกใช้ไหมครับ” ชินกรหันมาถาม

“ไม่มีครับ เด็ก ๆ ของผมเรียบร้อยดี จะมีก็กลุ่มสาว ๆ ช่วยกันเรียนมากกว่า” ธราธรตอบ ไพล่คิดถึงนักศึกษาสาวกลุ่มหนึ่งที่โดดเด่นที่สุดในคณะ...ทั้งเรียนเก่ง หน้าตาสะสวยน่ารัก ซึ่งบุตรสาวคนเดียวของศาสตราจารย์หม่อมราชวงศ์อาทิตย์รังสี อาจารย์ของเขาก็เป็นหนึ่งในนั้น เด็กสาวกลุ่มนี้ไม่ว่าจะทำอะไรก็จะถูกจับตามอง เพราะแต่งตัวน่าแพ้น ทำกิจกรรมของมหาวิทยาลัยตัวเป็นเกลียว และสวยจนถูกเลือกเป็นดรัมเมเยอร์ไม่หนึ่งไม่สองในงานแข่งฟุตบอลประเพณีมหาวิทยาลัย ไม่ก็เป็นหัวหน้าจัดกิจกรรมต่างๆ กันทั้งนั้น

“ผมได้ยินว่าลูกสาวของคุณชายอาทิตย์ฯ เรียนเก่งและสวยมาก คุณพ่อเธอคงหวง ไม่เคยพาลูกสาวมาเที่ยวที่กรมสักครั้ง” พอเอ่ยถึงนักศึกษาคณะของรุ่นพี่ ก็อดพาดพิงถึงคนรู้จักไม่ได้

“หม่อมหลวงระวีรำไพนะหรือครับ”

“ใช่ครับ ดรัมเมเยอร์ไม่หนึ่งของมหาวิทยาลัยเซียนะ หรือว่าคุณชาย



จำไม่ได้”

“จำได้สิครับ” คนถูกถามหัวเราะเบาๆ เขาทั้งเคยได้ยีนิตติศัพท์ความงาม และได้ลัทธิของเธอมานานหลายปีแล้ว นับตั้งแต่ยังตัวเล็กกระฉอย-ร่อยวิ่งไล่จับกับลูกๆ ของเด็กรับใช้ภายในบ้าน จนเติบโตเป็นสาวมีหนุ่มๆ มารุมจีบมากมาย ทำให้ผู้เป็นบิดาปวดเศียรเวียนเกล้า คอยกีดกันหนุ่มๆ ไม่ให้เข้ามาใกล้รุ่นวาย เพราะยังไม่อยากให้นุตรสาวตัวนี้มีคู่ครอง อยากให้รำเรียนสูงๆ จนถึงระดับปริญญาโท ปริญญาเอกเสียก่อน

“ตายละ ผมลืมนึกว่าคุณชายเป็นศิษย์เอกของคุณชายอาทิตย์ฯ ต้องขอโทษด้วยนะครับที่คุยเพลิน ลืมตัวไปหน่อย” ชินกรหัวเราะเก้อๆ

“ไม่เป็นไรครับ แค่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ไม่ได้พูดอะไรเสียหายนี่ครับ”

“นั่นละสิครับ ผมแค่คิดว่าคุณชายอาทิตย์ฯ มีลูกสวย คงจะปวดหัวน่าดู”

พี่ชายใหญ่แห่งจุฬาเทพได้แต่อมยิ้ม เมื่อคิดถึงใบหน้ากลมๆ เบื้อนผูน เลอะโคลนวิ่งหลบหม่อมราชวงศ์อาทิตย์รังสีเข้าประตูหลังบ้าน พอเจอเขาในวัยสิบสี่ปี ขณะติดตามบิดาไปวังแสงอาทิตย์ ก็เข้ามากอด อ้อนไม่ให้บอกบิดา และปิดปากด้วยการหอมแก้มเขาเป็นรางวัล สิบหกปีต่อมาเธอก็เติบโตเป็นสาวผุดผ่องสดใส แต่ดวงต่ายังฉายแววซุกซนเหมือนเช่นวัยเด็ก

สิบหกปีอีกเช่นกันที่เธอเข้าออกวังแสงอาทิตย์ ก็ค่อยๆ เห็นความเปลี่ยนแปลงของเด็กหญิงตัวน้อยค่อยๆ โตใหญ่...ด้วยความคุ้นเคยกับบิดาของเธอ ที่เป็นแรงบันดาลใจให้เขาตัดสินใจรับรำเรียนโบราณคดี ด้วยบุคลากรของประเทศยังขาดแคลนเป็นจำนวนมาก หากอาจารย์ของเขา กลับไม่ยอมให้นุตรสาวเรียนโบราณคดี เพราะไม่อยากให้เธอต้องไปตกกระกล่ำบากยามออกพื้นที่ ต้องนอนกลางดินกินกลางทรายแรมเดือน สุดท้ายหม่อมหลวงระวีราไพฑ์ตัดสินใจเลือกเรียนแผนกวารสารศาสตร์ซึ่งเปิดขึ้นเป็นปีแรก จนจะเรียนจบในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าแล้ว และแน่นอนว่า หม่อม-

ราชวงศ์อาทิตยรังสีเคยพูดถึงแผนการที่จะส่งบุตรสาวคนเดียวไปร่ำเรียนต่อประเทศอังกฤษหลังเรียนจบปริญญาตรีที่เมืองไทย โดยฝากฝังญาติทางโน้นดูแลอย่างเข้มงวด ด้วยเกรงจะถูกหนุ่มฝรั่งจีบจนอาจจะไม่ได้กลับบ้านกลับช่อง

“นั่นไงครับ พูดถึงก็มาพอดี” ชินกรหัวเราะ เมื่อเห็นหญิงสาวสี่คนในชุดนักศึกษากระโปรงสีด้ายาวคลุมเข่าจีบรอบตัวเดินคุยกันจ้อ เสียงหัวเราะดังสุดโสมตามทาง ก่อนที่ธราธรจะเลี้ยวรถเข้าจอดใกล้ตึก

“กินาหน้าใจแทนคุณชายอาทิตย์ฯ และคุณพ่อของเด็กสาวๆ พวกนี้เหมือนกันแหละครับ แต่ละคนโดดเด่นในวงสังคมน่าดู” ธราธรแสดงความเห็น...ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า...ในวงสังคมไทยจะได้ต้อนรับหญิงสาวผู้มาดมั่นเหล่านี้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่ง และแน่นอนว่า พวกเธอจะไม่ธรรมดาแน่

“คุยกันเพลิน มาถึงไม่รู้ตัวเลยนะครับ” ชินกรเปิดประตูลงจากรถพร้อมๆ กับเจ้าของ แล้วรีบยกมือขึ้นไหว้ “ขอบคุณคุณชายมากนะครับ ผมต้องขอตัวก่อนเพราะใกล้เวลาสอนแล้ว”

“ยินดีครับ แล้วพบกันพรุ่งนี้” ธราธรรับไหว้ แล้วก็ต้องยกมือค้างเช่นนั้นเมื่อสาว ๆ ที่เพิ่งกล่าวถึงเดินมาถึงตัว กระพุ่มมือไหว้ทั้งกลุ่ม

“อาจารย์คุณชายสวัสดิ์ค่ะ”

“สวัสดิ์ค่ะ” เขายิ้มให้ลูกศิษย์อย่างเป็นมิตร และมองเลยไปยังหม่อมหลวงระวีราไฟที่ยืนอยู่ด้านหลังกลุ่ม รูปร่างที่สูงกว่าเพื่อนๆ ดูโดดเด่น ดวงหน้าของเธอไม่ได้สวยหวาน แต่ดูสง่างามราวกับนางพญาหงส์ รอยยิ้มบนเรียวปากรูปกระจับส่งไปถึงดวงตาหยายสีน้ำตาลเข้มคู่สวยบนใบหน้ารูปไข่ จมูกโด่งปลายเชิดกับคางตื้อตึง บอกความถือดีและมั่นใจในตัวเองสูง ผิวของเธอไม่ได้ขาวจัด แต่เป็นสีน้ำผึ้งเนียนละเอียด บวกเข้ากับเรือนร่างสมส่วน สูงระหงกว่ามาตรฐานหญิงไทย ก็ส่งให้เธอเป็นดาวไปจนถึงดรัมเมเยอร์ไม้หนึ่งของมหาวิทยาลัยสามปีซ้อนได้ไม่ยาก เช่นเดียวกับเพื่อนๆ ของเธอ มีใบหน้าสวยและเป็นลูกผู้ดีมีตระกูลกันทุกคน

“มาแต่เช้าเชียวนะคะ” โสภิตา ทายาทเจ้าของโรงเรียนสอนทำผมแต่งหน้าชื่อดังระดับประเทศทักทาย

“ครับ” อาจารย์หนุ่มตอบรับเรียบๆ อย่างระมัดระวังท่าที ด้วยต้องรักษาภาพพจน์อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิเอาไว้ไม่ให้หวั่นไหวไปกับยัยหวานๆ ของลูกศิษย์ที่ขยันส่งมาให้บ่อยครั้ง เพราะชื่อเสียงและฐานะของตระกูล รวมไปถึงตำแหน่งหน้าที่การงานระดับสูงในกรมฯ ย่อมเป็นที่หมายปองของสาวน้อยสาวใหญ่ จึงทำให้เขาต้องคอยระวังตัวแจ และเมื่อได้จังหวะก็รีบฉวย เอ่ยปากเตือนบรรดาหญิงสาวทางอ้อม “ใกล้ถึงเวลาเรียนแล้ว”

“อาจารย์คุณชายชา หนูอยากถามว่ารายงานที่ต้องส่งวันศุกร์นี้ เลื่อนไปเป็นอาทิตย์หน้าได้ไหมคะ หนูแปลไม่ทัน” ดาราฉาย บุตรสาวเจ้าของห้องเสื้อชื่อดังระดับประเทศฉอเลาะเสียงอ่อนเสียงหวาน

“ไม่ได้ครับ” ธรรตตอบโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด และยังยื้มเย็นๆ ตามแบบฉบับ “ส่งวันศุกร์ก่อนเริ่มเรียน เอาละครับ ผมขอตัวก่อน” เขาก็มีศีรษะน้อยๆ แล้วหมุนตัวเดินขึ้นตึกไป ไม่นำพาต่อเสียงโอดครวญตามหลังมา เขาได้แต่ซ่อนยัยขณะเดินก้าวยาวๆ ขึ้นบนตึก เมื่อคิดถึงจุมภรีนั้นๆ ของระวีรำไพ ย่นด้วยความผิดหวังหลังได้ยินคำตอบที่เด็ดขาด เขารู้ว่าปีสุดท้ายเป็นปีที่ต้องทำงานหนัก ทั้งรายงาน ทั้งสอบย่อย สอบบลายภาค แต่นักศึกษาก็ต้องเรียนรู้จักการแบ่งเวลา และเขาก็ต้องการให้ลูกศิษย์จบไปพร้อมกับคุณภาพ... ดังนั้นเขาจึงขึ้นชื่อว่าอาจารย์ที่โหดคนหนึ่งของคุณะ แต่เขาก็เชื่อว่า ลักวันหนึ่งลูกศิษย์จะเข้าใจ

“โอ๊ย...ทำไมคนหล่อๆ ถึงได้โหดแบบนี้วะ” ดาราฉายครางโอดโอย “งานท่วมหัวท่วมหูแบบนี้ เดี่ยวรายงาน เดี่ยวแปลข่าว เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว”

“ไหนเธอว่าลูกศิษย์คุณพ่อของเธอใจดียังไงล่ะ มาสอนแต่ละวิชา...โอ๊ย...ไม่เคยเห็นจะใจดีตรงไหนเลย” ศิริวรรณ หญิงสาวผู้คงแก่เรียนที่สุดในกลุ่มผู้เป็นบุตรสาวคนเล็กของพระยานิติธรรมราช คนดังของวงสังคมผู้หนึ่งอดบ่น

ตามไม่ได้ ทั้งที่โรงเรียน หญิงสาวผู้ที่ตัวเล็กที่สุดในกลุ่มไม่เคยย่อท้อ แต่พอมาถึงปีสุดท้าย ด้วยกิจกรรมที่มากขึ้น บวกเข้ากับโรงเรียน ก็ทำให้อ่อนเพลียทั้งกายและใจ “แต่เธอคงไม่มีปัญหาอะไรหรอก แค่ภาษาอังกฤษขี้อืดแค่นี้ ครึ่งชั่วโมงก็คงแปลจบ”

“แหม เธอก็พูดเกินไป อาจารย์คุณชายไม่ได้รับงานแค่แปลส่งๆ นะจะต้องเรียบเรียงภาษาให้ไพเราะสวยงามอีกด้วย ถึงจะได้แปลตีพิมพ์ขึ้นตีพิมพ์ในวิชาของเธอ” ระวังไฟตอบกลับเสียงหัวเราะ...หากสายตายังมองตามเจ้าของแผ่นหลังกว้างที่กำลังเดินลับตาไป ก่อนจะลอบถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่...ดีใจที่ตนสงบสติอารมณ์ได้ดีเช่นเคย...ไม่ตื่นเต้นนอกหน้าอกตาเหมือนเพื่อนคนอื่นที่พากันหลงใหลได้ปลื้มอาจารย์พิเศษผู้สูงศักดิ์ท่านนี้ ทั้งที่เธอนั่นแอบปลื้มเขามาตั้งแต่เริ่มแตกเนื้อสาวแล้ว แต่ด้วยวัยที่ต่างกันถึงเก้าปี ก็ทำให้สายตาที่เขามองเธอนั้นเหมือนมองเด็กหญิงอายุห้าขวบไม่เคยเปลี่ยนแปลง ทั้งครั้งหนึ่ง บิดายังเคยเล่าให้ฟังที่โต๊ะอาหารว่า ตระกูลจุฑาเทพมีสัญญาับตระกูลเทวพรหมว่าจะให้แต่งงานในอนาคต ซึ่งคงเริ่มจากคุณชายธราธรกับคุณเกษราบุตรสาวคนโตของตระกูลเทวพรหม...

คืนนั้นเธอร้องให้...หัวใจสาวน้อยรู้จักคำว่าเจ็บปวดเป็นครั้งแรก...แม้เวลาจะผ่านไปหลายปีแล้วก็ตาม แต่เธอไม่เคยลืมเขาได้เลย เพราะต้องพบเจอกันบ่อยครั้งยามที่เขาไปเยี่ยมบิดาเพื่อปรึกษางานกัน และบ่อยยิ่งขึ้นเมื่อเขาได้รับเป็นอาจารย์พิเศษของคณะฯ หัวอกหัวใจของเธอแทบจะระเบิดไปด้วยแรงรักที่เก็บซ่อนไว้มานานหลายปี

เธอไม่รู้ว่าเริ่มหลงรักเขาตั้งแต่เมื่อไร...แต่ในวัยเด็ก ทุกครั้งที่ได้เห็นร่างสูงแก้งามของพี่ชายใหญ่เดินเข้าบ้าน เธอก็จะกระโดดโลดเต้นเข้าไปกอดทักทายเขา ขณะผู้ใหญ่คุยกัน เธอก็จะจูงเขาไปยังสวนหลังบ้าน ที่เธอกับคนรับใช้ช่วยกันปลูกดอกกุหลาบ และยังพาเขาไปยังบ้านลับ ซึ่งเป็นกระท่อมหลังเล็กๆ ท้ายสวน ที่บิดาสั่งให้เป็นบ้านตุ๊กตาของเธอ เพื่อแนะนำให้เขารู้จักเคธีและเมรี่ ตุ๊กตาสุดรัก เขายังเคยนั่งเล่นตม้น้ำชากับเธอพร้อมทั้งจำปีและ

จำปา หลังเธอกลับจากอังกฤษมาไม่นานอีกด้วย

เขาเป็นคนเดียวที่สื่อสารกับเธอได้ในตอนนั้น เธอกำลังเหงา คอยกับใครก็ไม่เข้าใจ เพราะเกิดและโตที่ลอนดอนจนอายุห้าขวบ เพราะบิดาเดินทางไปศึกษาปริญญาโทอยู่ที่นั่น พอได้เพื่อนใหม่ที่คุยกันรู้เรื่อง ก็เลยติดเขาแฉ...แต่กับน้องๆ ของเขา เธอไม่เห็นจะสนใจ กลับอยากจะเจอแต่พี่ชายใหญ่เพียงคนเดียวเท่านั้นตลอดมา

“รีบไปกันเถอะสาวๆ ถ้าเข้าห้องสาย เดี่ยวจะเจออาจารย์คุณชายจอมโหดตัดคะแนนอีก”

“ใช่ๆ รีบไปกันเร็วเข้า” ศิริวรรณ สาวแก่เรียนกระตุน แล้วทั้งสี่สาวก็รีบขึ้นตึก และไปนั่งประจำที่ได้ทันก่อนอาจารย์คุณชายจะเริ่มสอน...แล้วหัวใจของระวีราไฟก็ต้องเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ อีกครั้ง เมื่อมองเข้าไปในดวงตาคมกริบของอาจารย์หนุ่ม...เธอแทบจะใจละลายยามมองริมฝีปากของเขา ขยับอ่านข่าวภาษาอังกฤษฉบับล่าสุด...เสียงของเขาห่ม ฟังแล้วอบอุ่น จมูกโด่งเป็นสัน ผิวคล้ำอย่างชายไทย แต่มีเรือนร่างสูงใหญ่อย่างนักกีฬา ซึ่งเธอก็รู้ว่าเขาโปรดกีฬาขี่ม้าเป็นที่สุด จึงไม่น่าแปลกใจที่เขาจะมีรูปร่างลำสันแข็งแรง...จนเป็นที่หมายปองของสาวๆ เมืองกรุง แม้จะรู้ว่าเขามีคู่มั่นคู่หมายอยู่แล้ว ก็ยังตัดใจไม่ลง...รวมทั้งเธอเอง...ที่ต้องพยายามหักห้ามใจ...เพราะอีกไม่กี่เดือน ก็จะต้องบินไปเรียนที่อังกฤษแล้ว แล้วเขาก็คงจะแต่งงานกับหม่อมหลวงเกษราในอีกไม่ช้า

## ๒

ระวีรำไพเดินตามเพื่อนออกจากห้องเรียนไปด้วยความรู้สึกว่า ชั่วโมงของอาจารย์คุณชายช่างแสนสั้น แค่อุตุลมหายใจเข้าไปได้ไม่กี่อึด ก็หมดเวลาเสียแล้ว แต่ชั่วโมงเวลานั้นก็ทำให้ลูกศิษย์ทุกคนต้องหอบงานกลับบ้านอีกเช่นเคย เพราะเธอบอกแล้วว่า เรียนแปล ถ้ายิ่งแปลมากเท่าไร ก็จะได้กับตัวเองเท่านั้น ด้วยเหตุนี้งานในแต่ละชั่วโมงจึงมีมากมายก่ายกอง

สำหรับเด็กสาวที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษมาดี และยังมีครูเหม่มาสอนพิเศษอยู่เสมอ จึงไม่มีปัญหาเรื่องความเข้าใจ แต่ปัญหาของเธอก็คือ การแปลให้ได้ใจความตรงตามต้นฉบับ ที่สำคัญ หากเป็นวรรณกรรม ก็จะต้องแปลแล้วออกมาให้สละสลวยเหมือนต้นแบบให้ได้

หม่อมราชวงศ์ธรรายังคงยืนเก็บหนังสือลงกระเป๋า และตอบคำถามนักศึกษาคนหนึ่งอยู่ขณะที่เธอเดินจากมา เพื่อนๆ ของเธอกำลังคุยกันว่าจะไปห้องสมุดเพื่อทำรายงานส่ง แต่พวกเธอยังเดินไปไม่ถึงบันได ก็ได้ยินเสียงเรียกจากทางด้านหลัง

“น้องมะปรางครับ”

ระวีราไฟหันขวับทันทีที่ได้ยินชื่อเล่นของตนจากชายที่กำลังคิดถึง ดวงตาเปล่งประกายแวววาวเมื่อเห็นเขาก้าวยาวๆ เข้ามาหา

“คะพี่ชายใหญ่ เอ้อ อาจารย์คุณชาย” อารามดีใจจึงรีบตอบไปอย่างที่เคยชิน แต่พอนึกขึ้นได้ว่าอยู่ที่ใด ก็รีบแก้ไขและวางกิริยาสำรวม

หม่อมราชวงศ์หนุ่มยิ้ม ไม่ท้วงติง เพราะต้องวางตนให้เหมาะสม อยู่ที่บ้านจึงจะเรียกกันเช่นเดิมได้ แล้วเขาก็เอ่ยขึ้น

“ไม่ทราบว่ายีนนี้คุณอาว่างหรือเปล่าครับ พี่ว่าจะแวะไปเยี่ยมท่านสักหน่อย” แม้จะวางตัวเป็นงานเป็นการ แต่ยังคงเรียกตัวเองอย่างที่เคยชิน ซึ่งเขาก็คิดว่าไม่ผิดแต่อย่างใด

“เอ...ท่านก็ไม่ได้บอกว่าจะไปไหนนะคะ พอดีพักนี้ท่านบ่นว่าปวดหน้าอกบ่อยๆ คุณแม่ก็เชิญคุณหมอมาดูอาการ บอกว่าท่านทำงานหนักไป ให้เพลๆ งานลงบ้าง เลยไม่ค่อยทำงานล่วงเวลาแล้ว พักนี้พอเลิกงานก็จะกลับเลยล่ะ”

แม้หม่อมราชวงศ์อาทิตย์รังสีจะทำงานอยู่กรมศิลปากรที่เดียวกับเขาก็จริง แต่อยู่คนละแผนก อีกทั้งตั้งแต่เขาทำงานสอนถึงสองแห่ง ก็แทบจะไม่ได้กลับเข้าที่ทำงานเลยทีเดียวนั้น ดังนั้นถ้าจะถามไถ่หรือฝากข้อความถึงท่าน ก็ต้องผ่านบุตรสาวจึงจะดีที่สุด

“ดีครับ จันทน์พี่ฝากกราบเรียนท่านว่าเย็นนี้พี่จะแวะไปเยี่ยม อาจจะขอรับประทานอาหารกับท่านเลย”

คนรับฝากสาส์นยิ้มหน้าบาน...และพยักหน้ารับน้อยๆ

“คะ แล้วพรางจะบอกท่านให้ล่ะคะ”

“ขอบคุณครับ” หม่อมราชวงศ์หนุ่มก้มศีรษะน้อยๆ เป็นเชิงขอบคุณ ก่อนจะล่ำทับ “อย่าลืมทำการบ้านให้เสร็จนะครับ แล้วพบกันเย็นนี้” พุดจบเขาก็ออกเดินลงบันไดไปก่อน แล้วก็ต้องหัวเราะกับตัวเองเบาๆ ที่ได้ยินเสียงโอดครวญตามหลังมาอีกครั้ง

“การบ้านอีกแล้ว เจอหน้าเมื่อไหร่เป็นทวงทุกที” ดาราฉายทำเสียงกระพืดกระพืด หลังครางโอดโอยแต่พองาม “หล่อแต่โหด แบบนี้ไม่ชอบแล้ว”

“เขาก็ไม่ได้ขอให้เธอชอบสักหน่อย” ศิริวรรณทำหน้าทะเล้น “หล่อๆ แบบนั้น มีสาวๆ มาให้เลือกบานตะไทอยู่แล้ว”

“เอละพวกเธอ จะยืนเคียงกันอีกนานไหม เวลาพักแค่ชั่วโมงเดียวเองนะ ชินไม่รีบ มีห้วงงานไม่เสร็จแน่” โสภิตาเตือนเพื่อนๆ เมื่อเห็นว่าถ้ายืนบ่นอยู่เช่นนี้ งานการก็คงจะไม่ก้าวหน้าไปไหน

“นั่นนะสิ รีบไปกันดีกว่า” ระวีรำไพอช่วยเสริม หากภายในใจก็อยากจจะรีบทำงานให้เสร็จโดยไว เพื่อเย็นนี้เธอจะได้ลงไปช่วยบ้าน้อยในครัว ปรงอาหารให้แขกของบิดารับประทาน เพราะเธอหัดทำอาหารที่พี่ชายใหญ่โปรดมาได้สักพักแล้ว จนฝีมืออยู่ในระดับที่พอออกงานได้ บิดาก็ชมบ่อยๆ และเธอหวังว่าจะได้ยินคำชมจากปากของพี่ชายใหญ่สักครั้ง

แล้วสี่สาวก็พากันออกเดิน มุ่งหน้าไปยังห้องสมุดของมหาวิทยาลัย เพื่อทำรายงานของอาจารย์คุณชายให้เสร็จทันก่อนวันศุกร์ที่จะถึงนี้

เย็นนี้ระวีรำไพอกระวีกระวาดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายจากชุดนักศึกษา มาเป็นชุดลำลอง เสื้อยืดและกางเกงขาสั้นเหนียวๆ เหมาะสำหรับลงไปนั่งโซลบนน้ำพุที่ลงเรือ และเครื่องแกงมัสมั่น ขณะที่บ้าน้อยและดาวเรืองก็เร่งมือเตรียมไก่และมันฝรั่ง รวมไปถึงอาหารอีกหลายรายการที่คุณหนูมะปรางเลือกสรรมาให้พี่ชายใหญ่โดยเฉพาะ

กลิ่นแกงคงจะหอมไปจนถึงด้านนอก เพราะเมื่อหม่อมราชวงศ์อาทิตย์สีเดินลงจากชั้นสองหลังปลดเครื่องแต่งกาย ก็ตัดสินใจเลยไปในห้องครัว ซึ่งอยู่เรือนไม้ด้านหลังตึก ด้วยรู้จากเด็กรับใช้ในบ้านว่าวันนี้คุณหนูลงครัวเอง เขาก็อยากไปทักทาย

“กลิ่นหอมจริง แบบนี้สีถึงจะสมกับเป็นกุลสตรีไทย” คุณชายเอ่ยเข้า



บุตรสาวคนเดียว ที่กำลังคนเก่งที่หน้าตาและกำลังตักซิม พอได้ยินเสียงบิดา ก็วางทัพพีแล้วหันไปยิ้ม

“ลูกสาวของพ่อก็เป็นกุลสตรีไทยนี่คะ เพียงแต่เรียนหนัก งานเยอะ เลยไม่ได้ลงครัวต่างหากล่ะคะ”

“แค่พี่ชายใหญ่แะมาเยี่ยม ลูกพ่อถึงกับลงครัวเองเชียรวี”

“ແหมคุณพ่อขา...” ระวีรำไรรีบกลับมาเปลี่ยนความขวยเขินด้วยการเดินเข้าไปกอดตรงสูงของบิดาอดอ้ออน “ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย แค่เห็นว่าเป็นโอกาสดีที่จะได้ทำอาหารให้แขกได้ชิมเท่านั้นเอง ทุกที่เคยทำให้แต่คุณพ่อทาน คุณพ่อก็ชมเอาใจปราง คราวนี้อากรู้ว่าฝีมือของปรางจะอร่อยพอจะอวดเขาได้ไหม”

“ແหม พี่ชายใหญ่ก็คงจะเอาใจน้องสาวของเขานั้นแหละ รายนั้นนะ เคยขัดใจหนูที่ไหน” หม่อมราชวงศ์วัยใกล้เกษียณส่ายหน้าหน่อยๆ เมื่อคิดถึงเด็กชายตัวโตที่เดินตามแรงจูงของเด็กหญิงผมเปีย ตัวสูงยังไม่ถึงเอวต้อยๆ และปล่อยให้เด็กหญิงส่งโน่นส่งนี่ ไม่เคยปฏิเสธอะไรเลย

แม้บิดาจะรู้ทัน แต่เธอก็พยายามลดเลี้ยวไปจนได้

“ก็ปรางอยากให้แขกของคุณพ่อชมนี่คะว่าลูกสาวของท่านเก่ง พ่อจะได้ไม่อายใคร เวลาออกรือน”

คำพูดนั้นถึงกับทำให้คนที่ได้ยินหัวเราะใหญ่ แม้กระทั่งแม่ครัวเอก และผู้ช่วยยังลอบสบตากัน อมยิ้มไปด้วย เพราะทั้งบ้าน ใครๆ ก็รู้ว่าคุณหนูของพวกหล่อนนั้นสนิทสนมกลมเกลียวกับคุณชายธราทรมากแค่ไหน เจ้าตัวไม่ต้องปฏิเสธก็รู้ว่าวันนี้เธอเข้าครัวเพื่อแขกคนพิเศษโดยเฉพาะ

“เอาเถอะ พ่อไม่กวนแล้วดีกว่า หนูจะทำอะไรก็ตามสบายนะ พ่อขอเตรียมตัวรับแขกก่อน ถ้าคุณชายจะคุยเรื่องงาน ก็คงจะมาแต่เย็น”

“คะพ่อ ปรางเตรียมน้ำกระทอนลอยดอกมะลิไว้ให้พี่ชายใหญ่แล้วล่ะคะ หอมเย็นหอมเปรี้ยววนิดๆ หวานชื่นใจคะ กับสาकु้ส้หมู ปรางเพิ่งผัดได้ และนี่เมื่อกินเอง พ่อพี่ชายมาถึงก็จะทานได้เลย”

หม่อมราชวงศ์อาทิตย์รังสีมองบุตรสาวด้วยสายตาเอ็นดู...ด้วยอายุ  
 ปุณนี้แล้วก็ย่อมจะเข้าใจความรู้สึกของบุตรสาวเพียงคนเดียวที่รักปานดวงใจ  
 ดีว่า หญิงสาวรู้สึกเช่นไรกับชายหนุ่มผู้นั้น เพียงแต่เขารู้อยู่แก่ใจว่าตระกูล  
 จุฑาทะพกำลังจะเกี่ยวดองกับเทวพรหม จึงไม่ควรอย่างยิ่งที่ระวีรำไพจะมีใจ  
 สนิห์หาด้วย รังสีแต่จะเจ็บปวดเปล่าๆ แต่ที่เขาไม่ได้ตกเตือนบุตรสาว ก็เพราะ  
 คิดว่าอีกไม่นานธราธรก็จะแต่งงานไป บุตรสาวก็จะไปเรียนต่ออังกฤษใน  
 เดือนมิถุนายนที่จะถึง ดังนั้นด้วยระยะทางที่ห่างไกล คงจะทำให้ระวีรำไพ  
 คลายความบอบช้ำใจลงไปบ้าง หลายปีผ่านไปก็คงจะลืมความรักในวัยเด็กเสีย

เขายิ้มบุตรสาวเบาๆ...ด้วยความรัก หลายครั้งที่เขาคิดคิดไม่ได้ว่า  
 ระวีรำไพของเขาสวยงามน่ารักและมีความรู้ทัดเทียมกับหม่อมราชวงศ์ธราธร  
 ยิ่งกว่าหม่อมหลวงเกษราที่แสนจะเจียบขี้นั้นเป็นไหนๆ การบ้านการเรือนก็  
 ไม่บกพร่องหากหญิงสาวคิดจะทำ เพียงแต่เขาเคยได้ยินหม่อมเจ้าวิชาวกร  
 เปรยให้ฟังครั้งยังมีชีวิตอยู่ว่า ต้องการให้บุตรชายคนโตดองกับบุตรสาวของ  
 บ้านเทวพรหม ซึ่งในฐานะเพื่อน เขาก็ควรจะปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตาม  
 ประสงค์ของท่านชาย และไม่เข้าไปก้าวก่ายความสัมพันธ์ระหว่างสอง  
 ราชสกุลนั้น

และเขาก็ไม่นึกห่วงบุตรสาว ด้วยมีชายหนุ่มมากมายติดตามตั้งใจ  
 นับตั้งแต่เป็นดรัมเมเยอร์ไม้หนึ่งของมหาวิทยาลัยเมื่อตอนปีสอง หลายคน  
 ส่งผู้ใหญ่มาทาบตาม แต่เขาก็ปฏิเสธไป ด้วยต้องการให้เธอได้ร่ำเรียนสูงๆ  
 กลับมารับใช้ประเทศชาติในอนาคต แล้วเรื่องแต่งงานก็ค่อยคิด อีกทั้งเขามี  
 บุตรสาวเพียงคนเดียว กว่การรยาจะตั้งครรภก็ต้องให้นายแพทย์ที่อังกฤษ  
 ช่วยจนสำเร็จ ระวีรำไพจึงเป็นแก้วตาดวงใจของเขากับภรรยา แม้ภายหลังเขา  
 ต้องการมีบุตรอีกก็ไม่สำเร็จ ดังนั้นจึงต้องการให้เธออยู่กับเขานานๆ และต้อง  
 คัดเลือกชายหนุ่มที่จะมาเป็นบุตรเขยอย่างสุดความสามารถ

ทว่าคุณชายใหญ่แห่งราชสกุลจุฑาทะพผ่านคุณสมบัติที่เขาตั้งเอาไว้  
 ทุกประการ...ทั้งเก่ง มีหน้าที่การงานมั่นคง ทั้งมีชาติตระกูลทัดเทียมกัน

ที่สำคัญ เป็นพี่ชายที่ดีของระวีราไฟตั้งแต่กลับมาจากอังกฤษแล้ว จนเขาคิดว่า  
ชาตินี้คงจะหาผู้ชายคนใดดีต่อบุตรสาวไม่เท่ากับบรรดาอีกแล้ว

...น่าเสียดาย...ที่พันธะของตระกูลทำให้เขาเอ่ยปากเรื่องนี้ออกไปไม่ได้...

และก็เป็นไปตามคาด...หม่อมราชวงศ์ธรรมาเดินทางมาถึงวังแสง  
อาทิตย์ในเวลาหลังหกโมงเย็นเล็กน้อย คุณชายอาทิตย์รังสีที่กำลังตัดแต่ง  
และให้บุ๋ยต้นกล้วยไม้ที่โรงเลี้ยงด้านหน้า ก็เดินออกไปต้อนรับแขกด้วยตัวเอง  
ก่อนจะเชิญไปนั่งตรงเก้าอี้เหล็กกลางสวนดอกกุหลาบ ซึ่งเป็นฝีมือการ  
ออกแบบสวนของบุตรสาวที่ชอบกุหลาบอังกฤษเป็นชีวิตจิตใจ หลายปีผ่านไป  
บ้านตุ๊กตาหลังเล็กถูกรื้อถอน เพื่อขยายเนื้อที่จัดสวนให้สวยงาม ทั้งยังตั้งโต๊ะ  
รับแขกเป็นเหล็กดัดทาสีขาวไว้ตรงกลางสนามไว้คอยรับแขก สำหรับดื่ม่น้ำชา  
ยามบ่ายพร้อมรับอาหารว่างท่ามกลางธรรมชาติ

หลังทักทายกันเป็นพิธีและนั่งลงเสร์จสรรพ เจ้าของบ้านก็เอ่ยถามขึ้น

“ไม่ทราบว่าคุณชายมีธุระอะไรกับอาหรือเปล่า ถึงได้แวะมาเยี่ยมได้”

“ที่จริงก็ไม่มีธุระอะไรสำคัญหรอกครับ เพียงแต่หม่อมย่าประสงค์จะ  
จัดงานเลี้ยงต้อนรับหลานๆ ของท่านที่เพิ่งกลับมาจากอังกฤษ คุณอาคงจะ  
จำได้ ชายรักกับชายเล็ก ที่เรียนหมอกับวิเศษที่โน่น”

“อ้อ จำได้สิ กลับมาแล้วรี เร็วจริง”

“ครับ กลับมาเมื่อวานนี้เอง หม่อมย่าก็รับจัดงานต้อนรับเลย คงจะ  
ตื่นตื่นมาก” คนบอกยิ้มบางๆ และไม่ยากนักถึงเหตุผลที่แอบแฝงมากับงาน  
เลี้ยงครั้งนี้ “บ้านของเราไม่ได้จัดงานมานานแล้ว คราวนี้ท่านตั้งใจจะจัดใหญ่โต  
และฝากให้ผมมาเรียนเชิญคุณอา กับคุณอาผู้หญิงด้วยครับ”

“อ้อ...เรื่องนี้เอง ได้สิ ว่าแต่จัดวันไหนล่ะ”

“วันศุกร์ที่จะถึงนี้แหละครับ กะทันหันไปหน่อย ไม่ทราบว่าคุณอา  
จะสะดวกหรือเปล่า”

หม่อมราชวงศ์อาทิตย์รังสีกำลังคิดถึงตารางงานในวันศุกร์ ยังไม่ทันให้

คำตอบ ระวีรภาไพฑ์เดินมาถึงพร้อมแก้วบรรจุน้ำกระທ້อนเย็นเฉียบ กับสาकुไล่หมูไล่จามมาวางตรงกลางโต๊ะ ก่อนจะยกมือขึ้นกระพุ่มไหว้แขกอย่างอ่อนช้อย

“สวัสดีค่ะพี่ชายใหญ่”

“สวัสดีครับน้องปราง” เมื่อไม่ได้ยู่ที่มหาวิทยาลัย เขาก็กลับมาเป็นกันเองอีกครั้ง

“พี่ชายใหญ่ลองชิมน้ำกระທ້อนลิคะ กับสาकुไล่หมู ปรางทำเองนะคะ แล้วคืนนี้ปรางก็ทำม้สมันกับน้ำพริกลงเรือของโปรตพี่ชายใหญ่ด้วยคะ”

“แหม ช่างรู้ใจพี่จริง พี่ว่าต้องอร่อยแน่ๆ” ชายหนุ่มชมก่อนจะยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบ “อืม...ชื่นใจจริงๆ”

ระวีรภาไพฑ์ยืนรอชายหนุ่มชิมสาकुไล่หมูอย่างคาดหวัง...ฝ่ายผู้สูงวัยพอเห็นธราธรทำท่าลังเลไม่กล้ารับประทานก่อนเจ้าของบ้าน เขาก็หยิบส้อมจิ้มของว่างเข้าปาก

“อืม อร่อยนี่ลูก”

หญิงสาวทำปากย่น อยากได้ยินคำชมของแขกมากกว่า พอชายหนุ่มจิ้มสาकुเนื้อนี้ม้ใส่แจ่วก่อนเลิกพอคำเข้าปาก เธอก็รอคอยด้วยความตื่นเต้น

“อร่อยไหมคะ”

ชายหนุ่มกลืนอาหารลงคอ ก่อนจะตอบพร้อมรอยยิ้มกว้างอย่างเอ็นดู

“อร่อยจ้ะ ฝีมือของน้องปราง แบบนี้อวดฝรั่งได้สบาย ท่านทูตประจำอังกฤษคงได้เรียกหาแม่ครัวต้นตำรับอาหารไทยแท้ได้ไม่ยาก”

คนถูกชมแก้มร่อนฟ้าว เอียงอายแต่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ หากบิดาก็ไม่ปล่อยให้เหลิง เมื่อท้วงขึ้น

“ก็ต้องฝึกอีกสักพักก่อนแหละครับคุณชาย รายนี้แล้วแต่อารมณ์ ถ้าอยากทำก็อร่อย ถ้าไม่อยากทำ ไม่มีทางไพล่เข้าไปในครัว”

“ไม่จริงคะพี่ชายใหญ่ ปรางอยากทำคะ แต่การบ้านปรางเยอะเหลือเกิน ยิ่งปีนี้ปีสุดท้าย อาจารย์คุณชายก็ไฮ้ดโหด การบ้านเยอะมาก เลยไม่ค่อยมีเวลาลงมาเรียนกับบ้าน้อย ถ้าเรียนจบเมื่อไหร่คะ จะลงเรียนกับบ้าน้อย

เต็มที่แล้วค่ะ” ได้ที่ก็อดเหน็บไปถึงยามธรรารทำหน้าที่อาจารย์จอมโหด ที่มหาวิทยาลัยไปด้วย ซึ่งคนถูกเหน็บได้แต่หัวเราะรับ

“ดีครับ สอบปลายภาคแล้ว น้องปรางก็เหลือเวลาอีกสองเดือนกว่าๆ คงเรียนทำอาหารกับป้าน้อยได้อีกเยอะ”

“ค่ะพี่ชายใหญ่ ปรางจะเรียนทุกอย่าง ตั้งแต่อาหารว่าง อาหารคาว หวานของไทย ไปที่โน่น ถ้าว่างก็จะเข้าคอร์สเรียนอาหารฝรั่ง กลับมาจะทำให้ พี่ชายใหญ่ชิมนะค่ะ”

“จะ แล้วพี่จะรอนะจ๊ะ” พี่ชายใหญ่ไม่ขัดอีกเช่นเคย

คนที่จู่ๆ ก็ถูกกีดกันอยู่นอกวงสนทนาได้แต่มองหนุ่มสาวด้วยความ เสียหาย...อยากให้น้องชายสักคนของธรรารแต่งงานกับบ้านเทพพรหมแทน ชายหนุ่ม หากเป็นเช่นนั้นก็จะหมดพันธะระหว่างสองราชสกุล บุตรสาวของตนอาจจะสมหวัง...

แต่เขาก็ไม่อยากฝันไปไกล...ถึงชายหนุ่มต้องแต่งงานไป แต่อย่างน้อย ทั้งสองก็ยังคงเป็นพี่น้องที่ดีต่อกันได้

“อาคิดว่วันศุกร์อ่าวว่า ว่าแต่งงานเริ่มก็โมงล่ะ” หม่อมราชวงศ์สูงวัย ดึงหัวข้อสนทนากลับเข้าสู่เรื่องเดิมก่อนบุตรสาวจะมาถึง

“ประมาณทุ่มหนึ่งครับคุณอา” ธรรารหันไปตอบผู้สูงวัย

“งานอะไรหรือคะ” คนที่ได้ยินหูฟังขึ้นมาทันที ก่อนจะรีบปิดปากที่ แผลอแสดงกิริยาหยาบคายออกไป บิดาจะไม่ชอบแน่ “เออ ขอโทษค่ะ ปราง ลืมตัวไปหน่อย เหมะๆ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ พี่ก็ตั้งใจจะบอกคุณอาชวนปรางไปด้วยอยู่แล้ว น้อง ปรางจำน้องชายของพี่ได้ไหมจ๊ะ คนที่สามกับคนที่สี่ที่ผิวขาวกว่าพี่ๆ น้องๆ ตอนนี่เรียนจบจากอังกฤษมาแล้ว หม่อมย่าจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับวันศุกร์นี้ นะจ๊ะ”

“จำได้สิคะ ดีจังเลย” น้องปรางตอบตกลงกับพี่ชายใหญ่ไปเลยนะค่ะ เพราะคุณพ่อบอกว่าว่างแล้ว” หญิงสาวกระโดดตัวลอย แม่จะอายุเกือบยี่สิบ

สองปีแล้ว แต่บางครั้งหญิงสาวก็ยังแสดงกิริยาราวกับเด็กน้อยออกมา หากธราธรรู้ว่าเธอจะเป็นเช่นนี้เมื่ออยู่ที่บ้านเท่านั้น ยามอยู่มหาวิทยาลัย ดาวผู้นี้จะวางท่าเคร่งขรึมมาก เรียกว่ากลายเป็นคนละคนทีเดียว

“เอา เอา ชวนกันแล้ว ตกลงกันแล้วนี่ พ่อจะไปห้ามอะไรได้อีก” หม่อมราชวงศ์อาทิตยรังสีหัวเราะลงลูกคอ

“นั่นตกลงเลยนะคะคุณพ่อ” ระวีรำไรรีบจับมือประจบเอาใจบิดา

“จำ จำ ว่าแต่แม่ครัวไม่ต้องเข้าครัวเตรียมอาหารให้พี่ชายใหญ่แล้วหรือจ๊ะ หรือจะมานั่งคุยด้วยกัน”

“อ๊ย ตายจริง ประหลัสมเสียสนิทเลย ไม่ได้การละ จันทรางไปก่อนนะคะ อีกครึ่งชั่วโมงพอพระอาทิตย์ตกดินแล้ว เชิญคุณพ่อกับพี่ชายใหญ่ที่โต๊ะอาหารเลยนะคะ”

“ครับ” พี่ชายใหญ่ตอบรับ ริมฝีปากยังมีรอยยิ้มประดับ

“จันทรางจะรีบจัดอาหารขึ้นโต๊ะเลย แล้วไปเรียนเชิญคุณแม่ที่ห้องสมุดไปก่อนนะคะ” เธอโบกมือหย้อยๆ ก่อนจะวิ่งต้อกลับไปยังห้องครัว ปลอบให้ชายทั้งสองได้แต่ส่ายหน้าด้วยความเอ็นดู แล้วธราธรก็หันมาชวนผู้อาวุโสคุย

“คุณอาใกล้ยายยังขยันเหมือนเดิมนะครับ”

“ก็เหมือนเดิม ทำงานให้สังคมก็เป็นแบบนี้แหละ ต้องช่วยประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเข้าใจเกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ต้องทำงานค้นคว้าเพื่อเขียนบทความกันหนักเลย”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ารับ ด้วยภรรยาของผู้อาวุโสทำงานที่สภากาชาดไทย จึงมีงานให้รับผิดชอบมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องเร่งกระจายความรู้เรื่องโรคภัยไข้เจ็บที่กำลังระบาดในต่างจังหวัดให้ชาวบ้านได้ทราบ เพื่อจะได้รู้จักการป้องกัน ซึ่งถือว่าเป็นงานที่ยากลำบากมาก เพราะประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความรู้เรื่องความสะอาดและสุขอนามัยน้อย โรคติดต่อ เมื่อเริ่มต้นจึงแพร่เชื้อไปได้อย่างรวดเร็ว

“แล้วตอนนี้นางของคุณชายเป็นยังงัยบ้างล่ะ ทั้งงานในกรม ทั้งงานพิเศษ คงเหนื่อยน่าดู”

“เหนื่อยครับ แต่ก็สนุก ก็หวังว่าปีการศึกษาหน้าทางมหาวิทยาลัยจะได้ อาจารย์ประจำมาสอนแทนผมแล้ว ผมจะได้กลับมาทำงานที่กรมเต็มที”

“อืม...” ชายสูงวัยพยักหน้าเห็นด้วย “อาเข้าใจว่าคุณชายอยากช่วย แต่รับงานหลายอย่างเกินไป ร่างกายจะไม่ไหว งานที่ออกมาทีไรจะไม่ดีเท่าที่ควรหมดเทอมนี้แล้วก็คงจะหมดภาระไปด้วยนะ”

“ครับคุณอา” ชายหนุ่มยิ้มรับ แล้วก็นึกขึ้นได้ “แล้วเรื่องงานที่กรม เรายังยืนยันจะออกไปสำรวจเขาพระวิหารกันอีกหรือเปล่าครับ เห็นโครงการนี้พูดถึงมาตั้งนานแล้ว แต่ก็ไม่ผ่านเสียที”

“อาตั้งใจจะผลักดันให้ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการให้ได้ในปีนี้แหละ” หม่อมราชวงศ์อาทิตย์รังสีบอกด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “อยากจะทำให้แล้วเสร็จก่อนเกษียณ อย่างน้อยก็ได้ฝากผลงานชิ้นสำคัญชิ้นหนึ่งไว้บนแผ่นดินแม่”

“ผมเห็นด้วยครับ เราควรจะไปสำรวจปราสาทหินที่อยู่รอบๆ นั้นด้วย โบราณสถานสำคัญทั้งนั้น ถ้าไม่รีบปรับปรุงให้แล้วเสร็จ และบริหารจัดการคุ้มครองอย่างเร่งด่วน ก็เกรงว่าโบราณวัตถุอาจจะไม่เหลือตกทอดไปจนถึงรุ่นลูกรุ่นหลานแล้ว”

“อืม...การไปสำรวจครั้งนี้ ก็เพื่อจะได้รับของโบราณมาบูรณะ แต่รัฐบาลกำลังร่นหาย ผลการเลือกตั้งคราวนี้ประชาชนก็ไม่ยอมรับ เพราะมีข่าวโศกการเลือกตั้งหนาหู จอมพล ป. ได้เป็นนายกฯ อย่างไม่ขาวสะอาด แบบนี้ไม่รู้รัฐบาลจะอยู่ได้นานอีกสักเท่าไร เรื่องการบูรณะปราสาทหินของเราอาจจะไม่ผ่านวาระการประชุมเลยก็ได้”

“ครับ” ธรรมชาติเพิ่มพูนด้วยความหนักใจ เขารู้ดีว่าการเลือกตั้งที่ผ่านมาหลายๆ นั้นมีข่าวการโกงอย่างใหญ่หลวง ประชาชนออกมาต่อต้าน และเรียกร้องหาแต่จอมพลสฤษดิ์ที่กำลังเป็นที่นิยมชมชอบ นายกรัฐมนตรีออกมา

ชี้แจงก็ไม่มีใครฟัง จนสุดท้าย จอมพลสฤษดิ์ต้องออกมาปรากฏตัวให้ชาวบ้านที่รวมตัวกันประท้วงสงบลง “การเมืองช่วงวุ่นวายเสียจริง คนทำงานอย่างเราๆ ก็ต้องได้แต่รอ”

“อย่าห่วงไปเลยคุณชาย ผมพอจะมีเส้นมีสายบ้าง...อาจต้องช่วยกันผลักดันก็จะง่ายขึ้น ถ้าการเมืองวุ่นวายนักก็ต้องหาทางลัดเดินไป ไม่เช่นนั้นสมบัติของชาติคงจะเป็นแค่กองหินกองทรายอยู่ตรงนั้น อีกหน่อยก็คงไม่มีเหลือ”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ารับเห็นด้วย เพราะอาจจะเป็นวิธีเดียวที่จะเร่งทำงานได้ “หลังจากจบเทอมนี้แล้ว ผมก็ตั้งใจว่าจะกลับมาทำงานให้กรมศิลป์ฯ ตามเดิม ผมอยากจะทำออกไปสำรวจด้วยครับ”

“ดีครับคุณชาย ผมจะลงชื่อคุณชายไว้ในคณะด้วย ผมก็ตั้งใจจะไว้ลายเหมือนกัน”

“แต่เขาว่าแถบนั้นทุรกันดารมาก เส้นทางก็ไม่มีใครดี คุณอาจจะไหวหรือครับ เห็นน้องปรางบอกว่าคุณอาไม่ค่อยสบายอยู่ด้วย” ผู้อ่อนวัยกว่าถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง

“สบายมาก หมอบอกว่าไม่มีอะไรน่ากังวล อาการแน่นหน้าอกมันเป็นๆ หายๆ กินยาแล้วก็ดีขึ้น หมอยังบอกให้ออกกำลังกายบ้างเลย แต่ไม่ให้หนักเกินไป ยิ่งได้เดินมากๆ สดกับอากาศอีก”

แม้ไม่ค่อยเห็นด้วย แต่ก็คิดว่าเจ้าตัวคงจะรู้สภาพร่างกายตนดีที่สุด จึงไม่ห้ามปราม และถ้าได้ออกภาคสนามกันจริง เขาอาจจะขอให้นายแพทย์ตรวจดูอาการให้แน่ใจอีกครั้ง เพราะกลางปากกลางเขาเช่นนั้น หากเกิดอะไรขึ้นจะนำคนไข้ส่งโรงพยาบาลได้ลำบาก

“เฮลละ พระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว ดูลึคุยกัณพลินเลย ไป ไป เข้าไปข้างในกันเถอะ ปานนี้แม่ครัวคนใหม่คงจะชะง่อนชะงั่วหาแล้ว รอพี่ชายใหญ่ไปชิมอาหารฝีมือของเธอ”

“ครับคุณอา” ธราธรไม่ปฏิเสธ รีบลุกขึ้นตามผู้อาวุโสเข้าไปในบ้าน ซึ่ง



เป็นสไตล์คลาสสิก ก่ออิฐถือปูนสูงสองชั้น ด้านบนมีระเบียงและประดับ  
ลวดลายด้วยปูนปั้นแบบตะวันตก แม้จะก่อสร้างมานานกว่าห้าสิบปี แต่ยังคง  
โอโถงและทันสมัยยิ่งนัก

ชายหนุ่มให้ความสนใจกับอาคารภายนอกน้อยมาก เมื่อกลิ่นแกงหอม  
กรุ่นลอยมาเตะจมูก...แล้วเขาก็อดยี้มออกมาไม่ได้ที่เห็นแม่ครัวคนสวยอาบ  
น้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกายมาเป็นชุดกระโปรงยาวแค่ว่าสีชมพูสดใส ผมก็  
ปล่อยยาวและคาดด้วยผ้าลวดลายเดียวกันดูน่ารักสมวัย...ยืนคอยอยู่ข้างโต๊ะ  
อาหารเรียบร้อยแล้ว

# ๓

ประตูรั้วบ้านสกุลเทพพรหมปิดลงเมื่อหม่อมหลวงมารตี บุตรสาวคนรอง และหม่อมหลวงวิไลรัชมา บุตรสาวคนสุดท้ายของหม่อมราชวงศ์เทพพันธ์ นั่งรถออกไปทำงาน และเรียนแต่เช้าพร้อมกัน

ฝ่ายแรกมุ่งหน้าไปยังโรงพยาบาลของรัฐ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยของน้องสาวคนเล็ก เมื่อเป็นเส้นทางเดียวกัน ทั้งสองจึงให้คนขับรถรับส่งเป็นประจำ

ประตูไม้ส่งเสียงออดแอด เอียงลงมาต่ำเมื่อเหล็กบานพบกับตะปูดูเหมือนจะพร้อมใจกันขึ้นสนิม หลุดออกจากเสาที่ยึดเอาไว้ และชิ้นส่วนของไม้บางช่องก็หลุดห้อยร่อนแรงออกมา

นายสมหวัง คนสวนแห่งบ้านเทพพรหมพอปิดประตูลงกลอนแล้วก็ส่ายหน้า ด้วยจะต้องลงมาซ่อม หรือถ้าซ่อมไม่ได้ก็ต้องซื้อไม้มาปิดช่องโหว่นั้น ก่อนที่มันจะพังไปมากกว่านี้ ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็คงยิ่งรบกวนกระเป๋าสตางค์ของขุนนางบุตรสาวคนโตของหม่อมราชวงศ์เทพพันธ์ ซึ่งเป็นผู้ดูแลค่าใช้จ่ายทุกอย่างภายในบ้านมากเกินไปเช่นกัน

ทุกคนในบ้านรู้ว่า นับตั้งแต่โรงงานทอผ้าของหม่อมราชวงศ์เทพพันธุ์ ขาดทุนติดต่อกันนานหลายปี แต่ก็ไม่ยอมเลิกกิจการ เธอจึงตัดสินใจแบ่งขายที่ดินส่วนหนึ่งของบ้านไป เพื่อนำเงินมาเปิดกิจการร้านขายขนมไทย เล็กๆ หน้าบ้านและรับจ้างร้อยพวงมาลัย บายศรี ทุกอย่างเท่าที่เธอจะทำได้

ต่างจากบิดาที่ดูจะไม่ประสบความสำเร็จ เหมือนไม่มีดวงทางการค้าทำอะไรก็ไม่ขึ้นเอาเสียเลย สู้คุณหนูเกษรา也不行 แม้จะไม่ได้รัเรียนมหาวิทยาลัยเหมือนน้องๆ แต่ก็เป็นผู้ส่งเสียน้องได้รัเรียนสูงๆ และรับภาระทุกอย่างภายในบ้านมาไว้บนบ่าเพียงลำพัง

“เป็นอะไรละตาหวัง ทำหน้าเหมือนกินยาขม” แยม ภรรยาคุ่ทุข์คุ่ยาก ที่ทำงานกับคุณประไพ ภรรยาหม่อมราชวงศ์เทพพันธุ์ที่บุญน้อย เสียชีวิตไปหลายปีแล้ว คนงานเก่าแก่ยังรักและห่วงใยลูกหลานของคุณประไพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรสาวคนโต จึงตัดสินใจทำงานอยู่กับคุณเกษราของทั้งสอง และช่วยงานเธอมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้บางเดือนจะไม่ได้รับเงินเลยก็ตาม แต่ภายหลังเมื่อคุณเกษรามีรายได้ เธอก็ชดเชยให้อย่างไม่ให้เสียน้ำใจของทั้งสองเลย

“ประตูหน้าบ้านนะลิ ทำท่าเหมือนจะพังแล้ว เอื้อ ต้องไปซื้อบานพับมาเปลี่ยน ซื้อไม้มาเติมเข้าไป ให้มันใช้งานได้ไปก่อน ขึ้นเปลี่ยนทั้งบานมีหัวหลายร้อย คุณเกษราจะแยเอา”

“นั่นลิ อะไรซ่อมได้ก็ซ่อมไปก่อนละกัน” แยมเห็นด้วย ก่อนจะยกกระจาดบรรจุดอกกรัก มะลิและกุหลาบที่เพิ่งเด็ดมาจากสวนหลังบ้านเข้าข้างเอว มุ่งหน้าไปยังด้านหลังร้านขนมเล็กๆ ซึ่งอยู่ด้านหลังของที่ดิน นางกำลังจะเดินไป แล้วก็นึกขึ้นได้ จึงหันมาถามสามี “ไปตองเจ็กกิมเฮาเอามาส่งหรือยัง”

“มาตั้งนานแล้ว ฉันเอาไปไว้ในร้านให้คุณเกษแล้ว”

“เออ ดี บ่ายนี้เจ๊อจะมารับพานขันหมากกับพวงมาลัยที่ลูกค้าแกล้งไว้อย่าลืมนะ”

“ไม่ลืมหรอกน่า” สมหวังตอบ “จัดไว้บนกระดานดำเรียบร้อยแล้ว”

แย้มพยักหน้าพอใจ และเมื่อไม่มีธุระอะไรกับสามีอีกแล้ว นางก็เดินเข้าร้านเล็กๆ ที่ก่อสร้างเป็นศาลาไทยประยุกต์สำหรับขายขนม ด้านหน้ามีตู้สามใบเรียงเป็นรูปตัวยู ปิดด้วยมุ้งลวดกันแมลง ภายในตู้บรรจุนมไทยหลากหลายชนิด ที่พร้อมไปพอสมควร ส่วนด้านหลัง ก็เป็นแคร์ไม้สำหรับนั่งทำงานระหว่างรอลูกค้า ซึ่งเกษรา กำลังนั่งตัดใบตองอยู่กับเด็กเหวอ แย้มยอบตัวลงนั่งข้างๆ

“ได้มาเยอะเหมือนกันนะคะป้า คิดว่าคงพอ ไม่ต้องไปซื้อที่ปากคลองตลาด”

“พอค่า ไม่ต้องเปลืองเงินเปลืองทองไป” แย้มโบกไม้โบกมือ ก่อนจะเริ่มตักเด็ดดอกมะลิ ปากก็พูดไป “ตาหวังแก้ว ประตูลี้รวงต้องซ่อมแล้ว ซื้อไม้มาปิดช่องโหว่ กับเปลี่ยนบานพับที่มันเสีย ก็คงพอใช้ได้อีกสักพัก”

มือของเกษราที่กำลังเสียบมะลิเข้ากับเข็มร้อยมาลัยชะงักไป เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น ก็ทำงานต่อ

“คะ บอกลุงหวังว่ามาเอาเงินที่เกษาได้เลย”

“คะคุณเกษา...” คนทำงานกับนายจ้างตั้งแต่อ่อนแต่ออก มีหรือจะรู้ว่าหญิงสาวกำลังคิดอะไร...เมื่อทั้งบ้าน มีเธอผู้นี้เป็นคนหาเลี้ยงทั้งหมด แม้คุณมารตีจะเรียนจบจนได้เป็นพยาบาล แต่เงินเดือนก็เพียงพอแค่ค่าแต่งตัวของตนเอง ไม่เคยช่วยเหลือพี่สาวแม่แต่สังตงค์เดียว ส่วนคุณวิไลรัมภาซึ่งกำลังเรียนอยู่ ก็มีนิสัยไม่ทิ้งพี่สาวคนรองนัก แต่งตัวเก่ง และถือว่าเป็นลูกรักของบิดา จึงมักจะอดอดอันขอเงินจากหม่อมราชวงศ์เทพพันธ์เป็นประจำ และเงินจำนวนนั้น ก็เป็นเงินที่คุณชายมาเรียกเก็บกับเกษราภายหลังเป็นประจำเช่นกัน

“ถ้าขายขนมได้ดีๆ แบบนี้อีกสักเดือน คงจะพอทำประตูลี้ใหม่ได้” เกษราบอกคนสนิท...อยากเร่งทำให้หน้าบ้านดูสวยสมบูรณ์แบบเหมือนแต่ก่อน แยกไปโครมจะได้ไม่ดูถูกดูแคลน...

ว่าแต่...เธอจะห่วงหน้าห่วงตาไปทำไมอีกล่ะ เมื่อตั้งแต่เริ่มเปิดร้านขายขนม ก็มีเหล่าผู้มีชื่อเสียงแห่งวงสังคมเวเวียนกันมาซื้อ เพียงเพื่อจะมาดูความตกต่ำของตระกูลเทพพรหมมานานแล้ว บิดาก็ต่อว่าเธอด้วยความอับอายที่ถูกเพื่อนๆ หัวเราะเยาะ แต่เธอลู้กลักลั่นเก็บความอับอายลงไปในอก ไม่ใส่ใจสายตาดูถูกดูแคลนของผู้คน แล้วตั้งหน้าตั้งตาขายขนม พร้อมกับรับจ้างทำพวงมาลัยและพานบายศรีสำหรับพิธีต่างๆ ต่อไป เพราะมันเป็นสิ่งที่ทำให้เธอและครอบครัวได้อิ่มท้อง หากเธอหน้าบาง ปานนี้คนทั้งบ้านอาจต้องขายที่ดินแล้วพากันไปหาบ้านเช่าอยู่กันแล้ว

โชคดีที่เธอมีใจรักด้านการฝีมือ จึงตามมารดาเข้าครัวช่วยทำอาหาร แกะสลัก และร้อยมาลัยเสมอ เมื่อเปิดร้านก็ทำตามที่มารดาถ่ายทอดวิชาไว้ให้ โดยมีแยมเป็นผู้ช่วยฝีมือดีที่หาได้ยากยิ่งนักในสมัยนี้ เพราะนับวันชาวบ้านก็หันไปนิยมขนมฝรั่ง การแต่งงานก็ไม่เน้นข้าวของตามประเพณีโบราณ ไบรอนขนมไทยแท้จึงหายาก การร้อยอุบะมาลัยก็ไม่ประณีตงดงามเหมือนฝีมืออดีตชาววัง

ดังนั้นรายได้จากการขายขนมและรับจ้างทำมาลัย ก็ช่วยเกื้อหนุนจนเจ้าครอบครัวให้มีอาหารกินทุกมื้อ แบ่งเบามาระของบิดาจนสามารถส่งเสียมารดาเรียนจบพยาบาล และน้องสาวคนสุดท้องได้รัเรียนมหาวิทยาลัย ทั้งที่ตนอยากเรียนใจจะขาด แต่ก็ทำไม่ได้ นอกจากส่งเสริมให้น้องทุกคนเรียนจบไปเท่านั้น

อีกทั้งบ้านเทพพรหมไม่ได้มีเพียงแค่สมาชิกไม่กี่คนในครอบครัว แต่ยังมีคนรับใช้ที่ทำงานด้วยกันมาตั้งแต่สมัยคุณแม่มาแล้ว มาถึงเวลานี้บางคนก็อายุมาก ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน ก็ไม่รู้จะเล่อกไปได้อย่างไร เกษราจึงช่วยดูแลและให้ทำงานเท่าที่จะทำได้

“คะ ป้าก็อยากให้ทำสวยๆ” แยมถอนใจเบาๆ ก่อนลดเสียงลง “จะได้สมกับเป็นบ้านของตระกูลเก่าแก่หน่อย”

เกษรายิ้มบางๆ แต่ไม่แสดงความเห็นอะไร พอลูกค้าเข้ามาเธอก็

โบกมือให้แห้วลูกไปขาย แล้วแย้มก็กระซิบถาม

“ป้าได้ข่าวมาจากยายกลืนบ้านโน้น เขาว่าคุณชายภักทรกับคุณชายเล็ก กลับจากอังกฤษเมื่อสองวันก่อน ว่าอีกว่าหม่อมเอียดจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับ คราวนี้คงจะคุยเรื่องการแต่งงานจริงๆ จังๆ เสียทีกระมังคะ”

เกษราอึ้งไปอีกครั้ง ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ การแต่งงาน ระหว่างเธอกับหม่อมราชวงศ์ธราธร ควรจะจัดขึ้นตั้งแต่เขากลับจากอังกฤษ เมื่อหลายปีก่อนแล้ว แต่ยังไม่มีการพูดจាកันจริงๆ จังๆ เสียที เวลานั้นนาน ไปเธอก็รู้สึกอับอายชาวบ้านชาวช่องยิ่งนัก เพราะแม่บิดาของเธอจะเอ่ยปาก เตือนชายหนุ่มไปหลายครั้ง แต่เขาก็กังไม่ดำเนินการใดๆ เวลานี้เธอจึงไม่ คาดหวังใดๆ อีกแล้ว

และไม่แปลกใจที่แย้มทราบข่าว เพราะบ้านทั้งสองหลังอยู่ห่างกัน ไม่เท่าไร และแม่บ้านของทั้งสองสกุลมักนัดแนะไปพบกันที่ตลาดเสมอ ชาว จึงร่ำไห้ไปมาตลอด

“คุณพ่อได้รับโทรศัพท์จากย่าเอียดเมื่อเช้า บอกว่าจะจัดงานค่ะ ป้า ส่วนเรื่องอื่น ยังไม่ได้พูดถึง คงอยากให้คุณชายทั้งหลายได้ดูตัวลูกหลานบ้านนี้ ให้ครบกระมังคะ บางทีคุณชายภักทรอาจจะพึงใจมารตีหรือวิไลรัมภาก็เป็นได้” เธอบอก น้ำเสียงอดน้อยใจไม่ได้ เพราะตนมัวแต่อยู่หน้าเตา ไม่ได้แต่งตัว สวยๆ งามๆ เหมือนน้องๆ เวลาคุณชายใหญ่มาเยี่ยม ก็หน้ามัวແລ້บลบตลอด อาจเป็นเหตุนี้ที่ทำให้เธอไม่พึงใจ จึงไม่ส่งผู้ใหญ่มาสู่ขอเสียที

“ว้าย ทำไมคุณเกษพุดแบบนั้นล่ะคะ คุณหนูของป้าสาวจะตาย สวย แบบกุลสตรี หน้าก็ว่าหวานเหมือนคุณผู้หญิง ถึงหน้าตาไม่ได้แต่ง ปาก ไม่แดงแจ๊ดเหมือนคุณมารตี ก็ไม่ได้หมายความว่า จะไม่สวยนี่คะ”

เกษราได้ยิ้มนึกหัวเราะเบาๆ ถึงอย่างไรก็มีแย้มคนหนึ่งละที่ชอบชมเธอ เสมอ คงไม่อยากให้เธอน้อยใจแน่ๆ

ทั้งที่จริงเธอก็อยากจะแต่งตัวสวยๆ เหมือนกัน แต่เมื่อต้องทำงานอยู่ หน้าเตาทุกวัน ก็ไม่อยากแต่งตัว ทาแป้งทาปากให้เปลืองเครื่องสำอาง และ

ไม่รู้จะแต่งไปอวดใคร จึงชอบแอบมองน้องๆ แต่งตัวสวยๆ มากกว่า แต่เธอก็ไม่ได้เข้าข้างตนเอง เมื่อคิดว่าหากตนได้แต่งหน้าแต่งตัว ก็คงสวยไม่น้อย บางทีอาจจะสะกดตาคุณชายใหญ่แห่งจุฬาเทพขึ้นมาบ้างก็ได้

“เอ็งนี่ละ ร้านตัดผ้าหน้าปากซอยตลาดบางรัก ลูกสาวของคนแถวนี้ไปร้านเรียนมา ป้าได้ยินเขาชมกันว่าตัดชุดเก่งเก่งและเร็วด้วย เห็นว่าเพิ่งเปิดร้านไม่นาน ลูกค้ายังไม่มาก คุณเกษไปตัดชุดใหม่สักชุดดีไหมคะ สำหรับคืนสำคัญ”

“อืม...” เธอลังเล “ตัดชุดที่ก็เป็นร้อย ผ้าเนื้อดีๆ เมตรก็ละหลายดั่งค์ ของนอกก็เมตรละเกือบห้าสิบบ สู้เอาเงินไปทำประตูดีกว่า”

“ว้าย ไม่ได้ค่ะไม่ได้ งานนี้คุณเกษจะต้องสวยที่สุด ต้องสวยสู้น้องๆ ให้ได้นะคะ คุณชายใหญ่จะได้รู้ว่าเธอคิดผิด ที่ไม่รีบส่งผู้ใหญ่มาสู่ขอคุณเกษเสียที พอเห็นคุณเกษคืนนั้น จะต้องทำให้เขารีบส่งผู้ใหญ่มาสู่ขอทันที”

“แหม...ป้าแยมเนี่ย...พูดอะไรก็ไม่รู้” เกษราก็หน้าเอียงอาย ด้วยมีใจให้แก่นุตรชายคนโตแห่งจุฬาเทพมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เพียงแต่ชายหนุ่มไม่เคยแสดงท่าทีพิเศษใดๆ กับเธอ นอกจากรอยยิ้มและคำที่กตัญญูเล็กน้อยยามเจอกัน แล้วต่างก็นิ่งเงียบ เพราะไม่รู้ว่าจะหาเรื่องอะไรมาชวนเขาคุย จนเธอรู้สึกวุ่นวายตึงเครียดยิ่งนักเมื่อเทียบกับชายหนุ่มที่ไปร้านเรียนถึงเมืองนอก เมืองนา มีความรู้สูง ขณะที่เธอนั้นเรียนจบแค่ชั้นมัธยมปลายก็ต้องออกมารับผิดชอบครอบครัวแล้ว จึงอาจจะคุยกับคุณชายไม่รู้เรื่องเพราะเรียนมาน้อยเหลือเกิน

“นะคะคุณเกษ เดี่ยวเราปิดร้านแล้ว เดินไปตลาดด้วยกัน ไปหยิบหนังสือนิตยสารที่นำแพ้นมาเลือกสักชุด ป้าอยากให้คุณเกษดูสวยที่สุดในวันนั้น เรื่องประตูดอกไว้ที่หลังก็ได้ ไหนๆ ก็เขียมนมตลอด เอาเงินที่คุณเกษหยอดกระปุก มาซื้อชุดสวยสักชุดนะคะ หรือจะไปซื้อที่ห้างแถวเยาวราช ห้างได้ผ้าหางแมวดำ ที่ไหนก็ได้ค่ะ” แยมพยายามเกลี้ยกล่อม

“อย่าดีกว่า พวกนั้นแพงเกินไป...ที่จริงเอาของมารตึมาใส่ก็ได้ ไม่ต้อง

เปลือง” เกษรายังตัดใจไม่ลง เพราะกว่าจะได้เงินมาแต่ละบาทแต่ละสตางค์นั้นยากเย็นแสนเข็ญ แถมยังมีคนอื่นอีกมากมายรอใช้อยู่

“ไม่นะคะ ครั้งนี้ป่าขอละคะ อยากให้คุณเกษของป้าสวยที่สุด นะคะ ป้าจะบอกคุณนิภาให้ตัดสุดฝีมือ ถ้าดี วันหลังจะได้ช่วยกันโฆษณา เขาคงคิดไม่แพงเท่าไหร่นะ คงอยากได้ลูกค้าประจำมากกว่า”

โดนกล่อมเข้าแบบนี้ เกษราก็ใจอ่อนยวบ

“ก็ได้ค่ะป้า ลองไปดูก่อน ถ้าแพงไป เกินงบก็ไม่ตัดนะคะ จะขอยืมมารตีเอา”

“ค่า” แยมลากเสียงยาว ยิ้มเพลที่สามารถเกลี้ยกล่อมคุณหนูออกจากบ้านได้ในที่สุด แล้วยกมือขึ้นทวมศีรษะ “สาธุ ขอให้ขนมขายดีเท่าเท่าหมดไวๆ จะได้รับไป”

“สาธุด้วยคนค่ะป้า” เกษราหัวเราะอีกครั้งกับท่าทางดีอกดีใจราวกับตัวเองจะไปงานเอง แต่ก็เข้าใจว่าแยมหวังดี จึงไม่ว่าอะไร ทั้งสองเร่งมือทำพานให้ลูกค้าซึ่งเปิดร้านที่ตลาด แต่ไม่มีฝีมือดีพอจึงมาจ้างเธอต่ออีกที แล้วกินเงินค่าหัวคิวไป ทั้งสองฝ่ายพึงพอใจกับเงินค่าจ้าง จึงยังติดต่อดำขายกันเป็นประจำ

ส่วนเด็กแหวกก็ยื่นขายของจนแทบไม่มีเวลามาช่วย ตอนบ่ายขนมสารพัดในตู้จึงหมดลงอย่างที่ว่าแยมกล่าวขอเทวดาฟ้าดินเอาไว้ พร้อมๆ กับสินค้าที่ลูกค้าสั่งก็จัดเตรียมไว้เรียบร้อยในตอนบ่ายสอง เกษราจึงขึ้นไปแต่งตัวทิ้งมาลัยและพานชั้นหมากให้สมหวังส่งมอบให้คนของเจ๊จ้อยที่จะมารับตามเวลานัด ไม่ถึงสิบนาทีก่อน เธอก็เดินลงจากบ้านเรือนไม้สองชั้นแบบขนมปังขิงหลังคาทรงจั่ว ซึ่งมีลวดลายฉลุปิดด้านหน้าจั่วงดงาม เป็นศิลปะจากตะวันตกที่มีการตกแต่งลวดลายฉลุ สวยเหมือนขนมปังขิง จึงเรียกเช่นนั้น แต่ด้วยเรือนไม้ขาดการดูแล สีของไม้จึงดูกระด้างแตกต่าง ซึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ต้องการเงินบำรุงรักษาเช่นกัน

เกษราทำเป็นไม่สนใจบ้านที่ต้องการการบูรณะ เมื่อเดินออกประตูหน้า



บ้าน ก็ทำเป็นไม่เห็นประตูที่ไยเอียงเพราะบานพับถูกสนิมกัดกินจนลึกลง เพราะ  
ถ้ายังทำใจไม่ได้ เธอก็จะไม่สามารถตัดใจควักเงินในกระเป๋าถือจ่ายค่าเสื้อผ้า  
ใหม่ได้เลย

เกษราเข้าร้านตัดผ้าเข้าไปพร้อมกับแยม ซึ่งต้องแปลกใจที่ราคาไม่ได้  
แพงอย่างที่คิด และชุดตัวอย่างที่โชว์ไว้ที่หุ่นก็สวยประณีต จึงเลือกชุดสำหรับ  
กินเลี้ยงกลางคืน ไม่วิไลศมาหรามมากนัก แต่ก็ดูสง่าสมฐานะ ผ้าที่เลือกราคา  
แพงกว่าที่คิดเล็กน้อย แต่เมื่อแม่ค้าใหม่บอกว่าผ้าเนื้อดี ตัดเข้ารูปวางระหงได้  
สวย และยังใช้ได้หลากหลายโอกาส แถมลดราคาค่าตัดให้ ทุกอย่างจึงอยู่ใน  
งบที่ตั้งเอาไว้ จึงทำให้เธอตัดสินใจได้ไม่ยากเย็นนัก

จากนั้นเธอก็ชวนป้าแยมไปเดินแถวพาหุรัด เพื่อหาซื้ออุปกรณ์ทำขนม  
เพิ่มเติม

ระหว่างที่หัวข้าวของพะรุงพะรังออกจากร้านอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีรถสี่ครีมน  
คันโกล์จอดตรงหน้า แล้วเกษราก็คลี่ยิ้มเมื่อเห็นหน้าคนขับเป็นใคร

เธอรีบวางถุงจำนวนมากลงบนพื้น แล้วกระพุ่มมืออ่อนช้อยไหว้ชาย  
หนุ่มหลังจากฝ่ายนั้นหันมกระจกด้านข้างลง

“สวัสดีค่ะพี่ชายใหญ่”

“มาซื้อของหรือครับน้องเกษ”

“ค่ะ” เธอได้แต่ตอบรับ ไม่รู้จะซักถามหรือชวนคุยเรื่องอะไรขณะอยู่  
กลางถนนเช่นนี้ ทั้งที่มีเรื่องมากมายอยากรู้เกี่ยวกับเขาไปหมด อย่างเช่นเห็น  
เขาที่นี่ ก็อยากรู้ว่าเขามาทำอะไร หรือไปธุระที่ไหน แต่ก็พูดไม่ออก

เสียงแตรรถดังขึ้นด้านหลัง ทำให้เธอสะดุ้ง รู้สึกตัวขึ้นมาว่ายืนนิ่งอยู่  
นานแล้ว จึงก้าวถอยหลัง

“ตายจริง ขอโทษค่ะพี่ชายใหญ่ เกษขอตัวก่อนนะคะ”

“เตี้ยวลิ ของเยอะเยอะแบบนี้พี่ไปส่งดีกว่า” ธรรกรก้าวลงจากรถ แล้ว  
รีบก้มศีรษะขอโทษคนขับรถที่บีบแตรด้านหลัง ซึ่งฝ่ายนั้นพอเห็นว่าเส้นทาง  
กว้างพอจะหักหลบไปได้ และเห็นหญิงสาวหัวของหนักก็ยอมหักพวงมาลัย

หลบเลียงไป ชายหนุ่มจึงหัวเราะจำนวนมากใส่ท้ายรถ รวมทั้งของที่แยมถือ แต่ก่อนที่จะเปิดประตูด้านหลังให้เกษรากับแยมเข้าไปนั่ง ชายคนที่อยู่ด้านหน้าก็รีบเปิดประตูลงมา

“สุภาพสตรีนั่งข้างหน้าเถอะครับ”

“อ้อ ครับ...” ธราธรหัวเราะเก๋ๆ เห็นด้วยเหมือนกันว่าสุภาพสตรีควรจะนั่งข้างหน้า แต่เมื่อมีแขกอื่นนั่งอยู่ก่อนเขาก็ไม่กล้าเอ่ยปาก โชคดีที่ชินกรเป็นคนมารยาทดี จึงรีบขิงขอตัว

“ใกล้ถึงบ้านผมแล้ว ฉันขอลงตรงนี้ก็แล้วกันนะครับคุณชาย”

“เอ่อ...ฉันทำให้คุณ...” เกษรามองเห็นความวุ่นวายตรงหน้าก็รู้สึกไม่สบายใจ จึงเอ่ยถามขึ้น

“ผมชื่อชินกรครับ เป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยเดียวกับคุณชาย บังเอิญเธอจะแวะมาแถวนี้ ผมก็เลยขอติดรถไปด้วย” อาจารย์หนุ่มเชื้อสายจีนรีบกำศีรษะแนะนำตัว “บ้านผมอยู่ตรงนี้เองครับคุณผู้หญิง”

“หม่อมหลวงเกษร เทวพรหม ครับ” ธราธรรีบแนะนำ แต่ไม่อาจจะเอ่ยถึงความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองได้ เพราะไม่รู้ว่าวางเธออยู่ในฐานะอะไรดี โชคดีที่ชินกรไม่ได้ใส่ใจนักเมื่อเขาเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“ครับคุณเกษร ถ้าฉันขอลงตัวก่อน” แล้วเขาก็หันไปทางเจ้าของรถ “ขอบคุณมากที่ให้ผมติดรถมา สวัสดีครับคุณชาย” ชินกรยกมือขึ้นไหว้ธราธรก่อนจะเดินจากไป ชายหนุ่มจึงเดินอ้อมรถไปประตูด้านข้างคนขับ แล้วเปิดประตูรถหญิงสาว

“น้องเกษหญิงเลยครับ”

ไต้ยีนเช่นนั้นเกษราก็เดินอ้อมไปนั่งด้านหน้า โดยมีแยมเปิดประตูเข้าไปนั่งเบาะหลังด้วยใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มที่ได้นั่งรถคันโก้ ค็นนี้คงจะได้คุยฟุ้งลั่นบ้านทีเดียว

“เดี๋ยวพี่จะขับรถไปส่งน้องเกษที่บ้านเอง แต่พี่ขอแวะร้านเพชรที่บ้านหม้อหน่อยนะครับ”

“ได้ค่ะพี่ชายใหญ่ ตามสบายเลยคะ เกษรที่รอตได้”

“อ๋อ คุณชายมาซื้อเพชรหรือคะ” แยมที่ถือเป็นคนเก่าแก่ของบ้าน เทวพรหม อดโพล่งถามไม่ได้ แม้จะเกรงใจ แต่ความอยากรู้ก็มีมากกว่า เพราะบางทีเขาอาจจะมาซื้อเพชรเตรียมทำแหวนหมั้นคุณหนูของนางก็เป็นได้

“เปล่าครับป้าแยม ผมเอาเครื่องเพชรของคุณแม่มาซ่อมครับ หม่อมย่า บอกว่าสร้อยคอ และสร้อยแขนมันชำรุด กลัวเพชรจะหลุดอยากให้งานทำ ตัวเรือนใหม่ให้แน่นหนาหน่อยครับ”

“อ้อ...ค่า...” คนฟังหน้าบานยิ่งกว่าเดิม นางไม่น่าโง่เลย เพราะคนระดับหม่อมราชวงศ์แห่งจุฬาเทพไม่มีทางหมั้นหญิงสาวด้วยแหวนเพชรวงใหม่ ต้องเป็นน้ำงาม มีความหลังเก่าแก่ของราชสกุลพ่วงมาด้วยอย่างแน่นอน

จากพาหุรัด ธาราธรก็เลี้ยวเข้าถนนมุ่งสู่บ้านหม้อ ก่อนจะจอดตรงหน้าร้าน แล้วเขาก็หันมาบอก

“ได้เยพี่มานะครับ”

เกษรายิ้มรับบางๆ และพอประตูปิดลงเท่านั้น แยมก็ส่งเสียงหวีดว้าย ตื่นเต้น

“อ๋อ อยากเห็นแหวนหมั้นและเครื่องเพชรของคุณเกษจริง”

“ป้าแยม...” หญิงสาวหันมาตึง ตาโตด้วยความตกใจ “พูดอะไรอย่างนั้น พี่ชายใหญ่ก็บอกแล้วว่าหม่อมย่าให้มาซ่อม”

“แหม ก็เตรียมไว้สำหรับหมั้นคุณเกษของป้านะสิคะ คนเก่าทำอะไรก็ต้องวางแผนอะไรไว้ล่วงหน้าแล้ว”

“จะจริงหรือไม่จริงก็ไม่เกี่ยวกับเรา และป้าอย่าพูดไปนะคะ ใครรู้เข้าจะหาว่าตื่นเต้นเกินงาม” เกษราเตือน เพราะแม่แยมจะเป็นแม่บ้านคนสนิท แต่เรื่องจับกลุ่มคุยก็ถือเป็นเรื่องโปรตของนางเช่นกัน ดังนั้นจึงต้องปรางไว้ก่อน

“แหม คุยหน่อยไม่ได้หรอคะ” คนถูกปรางทำเสียงอ่อยๆ ที่เจ้านาย รู้ทัน

“ไม่ได้ค่ะป้า วันนี้เรามาเจอพี่ชายใหญ่ที่พาหุรัด แล้วบังเอิญเขาก็มีน้ำใจ

ขับรถพาเรากลับไปส่งบ้านเท่านั้น ไม่มีอะไรเกินเลยกว่านี้” เธอต้องบอกบทติกรอบให้เสร็จสรรพ เพื่อมิให้แม่บ้านพูดออกนอกเส้นทาง

“ก็ได้ค่ะ...แหม ป่านะก็อยากจะอวดยายกลืนเสียหน่อย ว่าคุณเกษของป้ากำลังจะได้แต่งงานกับคุณชายใหญ่แล้ว”

“ถ้ามันจะเป็นเช่นนั้นจริง ก็ขอให้ผู้ใหญ่มาพูดคุยกันก่อนนะคะ เราอย่าเพิ่งตื่นตูมไป เขาจะว่าเราได้ ถือว่าเกษขอร้องนะคะป้า”

เมื่อเจอไม้นี้เข้า แยมก็จำต้องเงยบ

“ก็ได้ค่ะ แต่ถ้าเขามาพูดคุยกันแล้ว ป้าก็พูดได้ใช่ไหมคะ”

“ถ้าถึงตอนนั้นแล้วก็ได้ค่ะ” เกษร่ายส่ายหน้าน้อยๆ อดขำแม่บ้านของตนไม่ได้ว่าช่างอยากหาเรื่องไม้กับเพื่อนเสียจริง

ธราธรเข้าไปในร้านไม่นานก็กลับมา พอก้าวขึ้นรถ เขาก็ส่งยิ้มพิมพ์ใจ

“รอนานไหมจะน้องเกษ”

“ไม่นานค่ะ”

“จ้ะเราไปกันเลยนะ”

“ค่ะ” เธอตอบรับ แล้วชายหนุ่มก็เคลื่อนรถอีกครั้ง เกษราแอบมองเลี้ยวหน้าด้านข้างของคนขับ แล้วก็ต้องถอนใจออกมาเบาๆ ด้วยคุณสมบัติที่ครบถ้วนเช่นนี้ คงเป็นที่หมายปองของหญิงสาวมากมาย รวมทั้งเธอด้วยเช่นกัน เพราะนับตั้งแต่แตกเนื้อสาว เธอก็ไม่เคยสนใจมองชายคนไหน ด้วยถูกพูดกรอกหูมาตลอดว่าคุณชายใหญ่แห่งจุฬาเทพคือชายที่บิดาเลือกไว้ให้ และผู้ใหญ่ของสองราชสกุลได้สัญญาสัญญากันไว้แล้ว ว่าวันหนึ่งทั้งสองจะได้แต่งงานกัน

เวลาผ่านไป เธอก็เติบโตขึ้นจนเข้าใจชีวิต เข้าใจปัญหาของครอบครัวที่เริ่มต้นตั้งแต่มารดาเสียชีวิต บิดาก็ทำการค้าไม่ประสบความสำเร็จ จนต้องกู้เงินจากครอบครัวจุฬาเทพบ่อยครั้ง ทำให้เธอรู้สึกเลอะอายใจตัดสินใจไม่เรียนต่อเพราะไม่อยากเป็นภาระให้แก่บิดา หลังจากได้ยื่นท่านปรียบ่อยๆ ว่าผู้หญิงเรียนไปก็ไร้ประโยชน์ จึงตัดสินใจหยุดเรียนเพื่อทำงานส่งน้องๆ เรียนต่อไป

หลังจากนั้นความหวังของเธอก็ค่อยๆ เลื่อนรางวัลไปตามลำดับ เมื่อ  
ไม่มีความคืบหน้าใดๆ เรื่องแต่งงาน คิดว่าตนไร้คุณสมบัติ ไม่เหมาะสมกับ  
คุณชายใหญ่แห่งจุฬาเทพ จึงพยายามตัดใจเสีย แม้ตลอดหลายปีที่ผ่านมาจะ  
ยังพบเจอกันบ้างเป็นบางโอกาส เธอก็จะคอยเตือนตัวเองเอาไว้ว่าไม่คาดหวัง  
แต่พอได้มานั่งใกล้ๆ เช่นนี้ หัวใจสาวก็พองฟูขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้

“ชนมชายดีไหมครับ”

“ชายดีค่า...วันนี้หมดตุ้เลย ชนมของคุณเกษอร่อยค่า ใครได้กินต้อง  
กลับมาซื้ออีก บางทีนะคะ สล่งหน้ากันไว้เลย”

เกษราถอนใจ ไม่ต้องตอบ เพราะมีคนช่วยโฆษณาให้เรียบร้อยแล้ว  
อดเกรงใจธรรพ์ไม่รู้ว่าจะรำคาญป้าแยมหรือไม่ แต่ดูเหมือนชายหนุ่มยังคง  
ยิ้มอย่างอารมณ์ดีเมื่อตอบ

“แหม เสียตายจิง ชนมหมดเสียแล้ว นึกอยากจะทำของหยิบไปฝาก  
ชายภัทรกับชายเล็กพอดี ไปอยู่อังกฤษเสียนาน ไม่ได้ทานขนมไทยอ่อยๆ  
เลย จะไปซื้อตลาดบางรักก็คงไม่อร่อยเท่าฝีมือของน้องเกษ”

“จริงค่า ชนมของคุณเกษอร่อยที่สุด”

“ป้าแยม...” ได้ยินคำชมมากๆ เธอก็ชักเงินเหมือนกัน จึงรีบปาม

“ไม่เป็นไรครับ อ่อยก็ต้องชม ใช้ไหมครับป้าแยม” ชายหนุ่มกลับ  
สนับสนุนเสียอีก ทำเอาคนถูกชมถึงกับตัวเบาหัวรากับปยุ่น

“ใช่ค่า” แยมปิดปากหัวเราะชอบใจเงินแทนเจ้านาย

“หมดแล้วก็ไม่เป็นไรครับ เดี่ยววันศุกร์นี้พี่สั่งจองไว้ก่อนเลยนะครับ  
อย่างละสองถาด ทองหยิบ ฝอยทอง และเม็ดขนุน ผลไม้แกะสลักอีกสักชุด  
เอาไว้ประดับโต๊ะอาหาร สองชายหนุ่มคงจะได้กินเปรมไปเลย”

“อย่าสั่งเลยคะพี่ชายใหญ่ ให้เกษทำให้คะ อย่าซื้อหากันเลยคะ”  
เกษราตกตะลึง ไม่นึกว่าจู่ๆ เขาจะสั่งซื้อขนมจากเธอ

“ไม่ได้หรอกจ๊ะ ของซื้อของขาย น้องจะคิดเงินพี่จะลดราคาก็ไม่เป็นไร  
แต่ค่าใช้ก็แพงหนึ่งก็หลายสลึง ข้าวของแพงขึ้นทุกวัน จะมาทำให้พี่ฟรีๆ ได้

ยังงั้นละจ๊ะ”

เมื่อเขาให้เหตุผลเช่นนั้น เธอก็หมดหนทางปฏิเสธ อีกทั้งเขาก็พูดได้ถูกต้องว่าขนมจำนวนหกถาด ไข่ไข่ไม่ใช่บ่อย และเวลานี้ ครอบครัวก็ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะเอื้อเพื่อผู้อื่นได้มากนัก จึงตอบรับอ่อยๆ

“ฉันเกะกะคิดแต่ค่าใช้จ่ายกับผลไม้แหละ แฉนั้นก็พอแล้ว เพราะเกะตั้งใจอยากจะทำให้พี่ชายใหญ่ทานค่ะ”

ชายหนุ่มหันมามองคนพูด...เห็นสายตาดูจริงจังของเธอก็พูดไม่ออก หากไม่รับ ก็เหมือนดูแคลน ทั้งที่รู้กันอยู่ว่าครอบครัวเทพพรหมไม่ได้ผู้เหมือนแต่ก่อนก็ตาม

“ได้รับ ฉันพี่ก็ขอขอบคุณน้องเกษมาก ที่กรุณาทำขนมอร่อยๆ และช่วยแกะสลักผลไม้สวยๆ ไปประดับในงาน”

“ไม่เป็นไรค่ะ เกษยินดี” หญิงสาวตอบรับ...หัวใจพองโตด้วยบอกด้วยเป็นครั้งแรกที่ได้พูดคุยกับธราธรยืดยาวเพียงนี้ ถ้าเป็นแต่ก่อนก็ได้แต่นั่งก้มหน้าเสียบเกือบตลอดเวลา ดังนั้นครั้งนี้จึงถือเป็นการเริ่มต้นที่ดี บางที ถ้าเขาให้โอกาสเธอเช่นนั้นบ่อยๆ เธอก็อาจจะมีโอกาสเอาชนะใจเขาได้สักวัน...

ธราธรขับรถไปส่งเธอถึงบ้าน แม้จะอายแสนอายที่บ้านทรุดโทรม แต่เธอก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว นอกจากบอกตัวเองว่าต้องรีบหาเงินมาทำประตูรั้วเป็นอย่างแรก แล้วถ้ายังสามารถ ตัวบ้านก็เป็นลำดับต่อไปที่จะต้องบูรณะอย่างเร่งด่วน

ชายหนุ่มขอตัวไม่ขึ้นบ้านเทพพรหมเมื่อรู้ว่าหม่อมราชวงศ์เทพพันธุ์ไม่อยู่ แต่ยังนั่งอยู่ในรถรอจนกระทั่งเกษากับแยมเดินเข้าบ้านไปพร้อมกับสมหวัง ที่กุ๊กจ๊อมมาช่วยเจ้านายสาวยกของ เขามองตามร่างบอบบางไปจนลับสายตา แล้วก็คิดถึงใบหน้าवलผ่องและรอยยิ้มอ่อนโยนเมื่อครั้งแรกที่เห็นเขาตรงพาหุรัด บอกให้รู้ว่าเธอดีใจที่ได้เจอเขาจริงๆ ไม่ได้เสแสร้ง

วันนี้หญิงสาวดูสวยผิตตา ต่างจากทุกครั้งที่เคยที่บ้าน เธอมักแต่งกายเซ็กซี่ สวมเสื้อประดับลูกไม้สีขาวและผ้าถุงยาวถึงหัวเข่า แม้มือสะอาด แต่ก็รู้

ว่าเก่า วันนี้เธอสวมกระโปรงสีน้ำตาลอ่อนรัดเอวคอด ผมยาวเคลือบติดกับไวก้านหลังใบหูทั้งสองข้าง ใบหน้านวลสะอาดสะอ้าน ผ่องใส ดูอ่อนหวาน สมกับเป็นกุลสตรีทุกกระเบียดนิ้ว หากรวมความสามารถด้านการเรือนของเธอเข้าไปด้วย...ชายคนไหนคงอยากได้เป็นคู่ครอง

ธรรตธอนใจเบาๆ เมื่อใส่เกียร์ถอยรถออกจากบ้านเทพพรหม สายตาของเขาประเมินภาพทรงหน้าแล้วก็รู้สึกสงสารเกศราจับใจ รู้ว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ คนนี้ต้องแบกรับภาระทุกอย่างไว้บนบ่าเพียงลำพัง ยิ่งระยะหลังมานี้ เขายังได้ยินข่าวมาอีกว่า หม่อมราชวงศ์เทพพันธุ์กำลังติดพันหญิงม่ายผู้หนึ่งอยู่ เงินทองอาจจะไม่มาจนเจือที่บ้านด้วยซ้ำ จึงเป็นเกศราคนเดียวเท่านั้นที่หาเงินเลี้ยงครอบครัว

บางทีการแต่งงานกับเธอ อาจจะเป็นการช่วยแก้ไขปัญหายุ่งยากต่างๆ ได้ ทั้งเขาก็ได้ทำตามสัญญาที่บิดาให้ไว้กับเพื่อน น้องๆ ของเขา ก็ไม่จำเป็นต้องแต่งงานกับหญิงสาวคนอื่นของบ้านเทพพันธุ์อีก ซึ่งเมื่อเทียบกันแล้ว เกศราดูเหมือนจะมีภาษีดีกว่าน้องๆ ของเธอ ที่ยังเป็นเด็กขาดความรับผิดชอบอยู่มาก แล้วเขาก็จะได้ช่วยเธอ ไม่ให้ต้องเหน็ดเหนื่อยอีก หรือถ้าเธอยังอยากจะมีบ้านขายขนมต่อไป เขาก็จะปล่อยให้เธอทำ แต่จะหาคนมาช่วยมากกว่านี้

พอคิดถึงตรงนี้...ทุกอย่างก็น่าจะเป็นไปตามครรลองของมัน แต่กลับมีอะไรบางอย่างทำให้เขารู้สึกถึง...ซึ่งไม่ใช่เพิ่งเกิดขึ้นวันนี้ แต่มันค้างคาอยู่ในใจมาเนิ่นนานแล้ว และเขาก็ตอบไม่ได้เหมือนกันว่าเพราะเหตุใด เขาถึงไม่ยอมตัดสินใจแต่งงานกับเกศราเสียที่...บางที เขาควรจะทำเป็นลืมความรู้สึกไร้สาระ นั้นไปเสีย แล้วใช้เหตุผลแทนความรู้สึก...ปัญหาทุกอย่างก็จะจบลงอย่างที่ควรจะเป็น

แต่ที่ทุกวันนี้เขายังไม่ได้แต่งงานกับเกศราเสียที ก็เป็นเพราะเขายังลืมไ้อ้ความรู้สึกไร้สำระนั้นไปไม่ได้เสียทีนั่นเอง!

## ๔

สวนอังกฤษขนาดราวสี่ร้อยตารางวาของวังจุฬาเทพถูกทำความสะอาดและตกแต่งกิ่งก้านสาขากันยกใหญ่ โดยมีสมบุญ บุตรชายของนายถนอม คนขับรถประจำตัวของหม่อมเอียดเป็นหัวแรงใหญ่ พร้อมกับเกณฑ์คนรับใช้ ทั้งบ้านนับสิบมาช่วยงาน ทั้งยังลงมาคุมงานด้วยตัวเองตลอดหลายวันที่ผ่านมา โดยมีอ่อนคอยสั่งการ โวยคนโน้นที่คนนี่ที่จนทุกคนหัวหมุนไปหมด ดีที่คนแก่วัยได้ไม่นานก็หมดแรง ไม่กี่ชั่วโมงอ่อนก็เรียกหาพัดและยาดม เรียกหาเด็กแจวเอาร่มมาทางพร้อมพัดให้ หม่อมเอียดจึงเริ่มสั่งงานหลังจากน้องสาวหมดแรง มิเช่นนั้นเสี่ยงมากมายนะแข่งกันแข่งแซ่ไปหมด ฟังไม่รู้เรื่องกันพอดี

ร่างเล็กแต่แข็งแรง หลังโค้งลงน้อยๆ ไปตามวัย แต่เจ้าตัวก็ไม่ยอมแพ้ แก่สังขาร จึงพยายามยืดตัวที่สุดเท่าที่ร่างกายจะอำนวย ยืนถือร่มเอง และชี้สั่งสมบุญ คนสวนของตนอย่างละเอียดลออ ไม่ว่าจะเป็นจุดตั้งเวทีลีลาศซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในวงสังคมกันอยู่ในขณะนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หล่อนอยากให้นุ่่มสาวได้มีโอกาสใกล้ชิดกัน จึงคิดว่าวิธีนี้น่าจะเป็นวิธีที่ดีและน่าจะได้ผล



มากที่สุด

เรื่องอาหารเลี้ยงแขกเหรื่อ อ่อนก็รับหน้าที่ดูแล ตั้งใจจะอวดฝีมือของอดีตชาววังให้ทุกคนได้ชิม ส่วนขนมหวาน ธรรมชาติก็บอกมาแล้วว่าจะให้เกสรเป็นผู้แสดงฝีมือ ซึ่งหล่อนยิ่งกว่าเต็มใจที่จะให้ว่าที่หลานสะใภ้ได้แสดงฝีมืออวดแขกบ้าง หลังจากทราบว่าขนมฝีมือของเกสรานั้นอร่อยสมกับเป็นลูกหลานของหญิงชาววังเช่นกัน ข้ายังมีฝีมือการแกะสลักผลไม้ไม่เป็นสองรองใคร นับว่าหลานชายคนโตของหล่อนนั้นช่างคิด เพราะการทำเช่นนั้นก็จะได้เป็นการเปิดตัวว่าที่สะใภ้ของครอบครัวไปพร้อมๆ กันด้วย

“คุณท่านจะให้วางโต๊ะอาหารตรงไหนครับ” สมบุญเดินมาคุกเข่าตรงหน้า “เพราะคุณชายใหญ่บอกมาว่า อย่าลืมนัดโต๊ะขนมหวานให้คุณเกสรด้วย”

“ฉันตั้งใจจะตั้งไว้ตรงนั้น จะได้ประดับซุ้มสวยๆ ชายใหญ่อยากให้อัปเดตแบบฝรั่ง เขาเรียกกันว่าบุฟเฟต์ นั้นเอาไว้ให้เด็กๆ ส่วนผู้ใหญ่ก็ยกมาบริการที่โต๊ะ ในครัวก็รู้กันแล้ว”

“ครับคุณท่าน”

“โต๊ะของผู้ใหญ่จัดไว้ทางโน้นนะ เด็กๆ จะได้นั่งหน้าเวที จะได้ออกมาเต้นรำได้ง่ายๆ ค่ะคุณ คุณเกียรติจะจ้างวงดนตรีมา ไม่เปิดแผ่นเสียง ชายพี่รีบกว่าไม่หุ”

“ได้ครับ แล้วโต๊ะผู้ใหญ่จะจัดสักกี่โต๊ะดีละครับ”

“ของผู้ใหญ่ห้าโต๊ะ ของเด็กสิบโต๊ะ เพื่อนๆ ของคุณชายทั้งหลายก็จะมาด้วย มาเยอะๆ จะได้ครึกครื้น เต้นรำจะได้ไม่อาย” หม่อมเอี้ยดยิ้มแก้มปริ...เมื่อได้รับความร่วมมือจากหลานชายทั้งห้าเป็นอย่างดี ต่างก็กระตือรือร้นชวนเพื่อนๆ มาเพิ่มความสุขสนุกสนานของงาน แล้วหล่อนก็ออกเดินไปรอบๆ ปากก็สั่งงานต่อ

“ตรงนี้เหมาะจะวางกระถางดอกไม้ สายไฟเก็บซ่อนไว้ให้ดี อย่าให้เกะกะ แยกเดินไปมาจะสะดุดเองง่ายๆ”

“ครับคุณท่าน” สมบุญเก็บรายละเอียดไว้ละเอียดยิบ จดจำสิ่งที่

เจ้านายต้องการทั้งหมดไว้ในสมอง

“เอละ วันนี้พอก่อน พรุ่งนี้ก็เหลือแต่ตกแต่ง จัดจีบโต๊ะ เก้าอี้ และเก็บรายละเอียดที่เหลือ” หม่อมเอี้ยดยุดเดิน แล้วมองไปรอบๆ สนามขนาดใหญ่

“แล้วชนมกับผลไม้แกะสลักของคุณเกษ คุณชายใหญ่จะให้ไปรับเมื่อไหร่ครับ”

“คืนนี้แกก็รอกถามคุณชายใหญ่สิ ไม่น่าถาม” เสียงอ่อนดังลอยมาตามลม เหมือนกับคอยฟังคำสั่งทหารระหว่างทั้งสองตลอด สมบุญมองไปตามเสียงก่อนจะพึมพำรับ

“ครับ”

หม่อมเอี้ยดยุดรายตาไปทางน้องสาว แล้วลอบถอนใจเบาๆ อ่อนเป็นคนซื่อสัตย์และตรงไปตรงมาอยู่หอก แต่ความที่นิสัยไม่ค่อยเก็บคำพูดคำจาไว้กับตัว คิดอะไรก็โพลงออกมา ชอบติโน่นตี่ และมักคิดว่าคนอื่นรู้้น้อยกว่าตัว ก็ทำให้ไม่เป็นที่รักใคร่ของคนรับใช้เท่าที่ควร หากจะสอนกันตอนนี้ ก็เหมือนไม้แก้วจนจะเข้าฝักกันทั้งสองคน และมันคงจะแข็งโป๊กจนตัดไม่ได้เสียแล้ว ก็จำต้องทำหูทวนลมบ้าง และหลีกเลี่ยงการโต้เถียงเสีย มิเช่นนั้นจิตใจก็คงจะไม่สงบสุข

ส่วนหลานๆ เองก็คงจะเข้าใจธรรมชาตินิสัยของย่าอ่อน จึงทำตัวเช่นเดียวกัน ส่วนใหญ่จะพากันวิ่งหนีเสียมากกว่า ยกเว้นชายพี่ หลานชายคนโปรดที่รู้จักเข้าหา ออดอ้อนผู้เป็นย่าให้เงียบเสียงลงหรือทำตามใจเขาได้บ่อยครั้ง

“ในครัวเตรียมงานเสร็จแล้วหรืออ่อน”

“อู๊ย เสร็จแล้วค่ะคุณพี่ รับรองมือชั้นอ่อนแล้ว ในครัวให้ยายสายเตรียมของไว้ให้เสร็จตั้งแต่วันนี้ พรุ่งนี้ลงมือ แป็บเดียวก็เสร็จค่ะ” อ่อนรับประกัน

“แต่ยังงี้ก็ไปดูเสียหน่อย อย่าลืมนะว่าอ่อนรับผิดชอบเรื่องอาหาร

จะปล่อยให้สายรับผิดชอบคนเดียวไม่เหมาะสม”

หากเป็นคนอื่นถึง อ่อนคงจะไว้อย่างแน่นอนไปแล้ว แต่เมื่อเป็นพี่สาว ที่ตนต้องพึ่งพาอาศัยยามแก่เฒ่าออกปากเอง อ่อนก็จำต้องเงยเสียงลง

“ค่ะคุณพี่ เดี่ยวฉันจะเข้าไปดูความเรียบร้อยในครัวก่อน”

“ไปเถอะจ้ะ”

อ่อนได้ยื่นคำอนุญาต ก็ลุกขึ้นโดยมีเด็กแจวคนสนิทคอยบริการทาง รมให้เช่นเคย ผิดกับหม่อมเอียด ที่ไม่จำเป็นต้องมีคนรับใช้ประจำตัว หล่อน ถือว่าทุกคนในบ้านเรียกใช้ได้ทุกคน ไม่โปรดใครเป็นพิเศษ นอกจากสมศรีที่ พุดคุยกันได้ถูกต้อง และทำงานคล่องมากหน้อยเท่านั้น

“เฮลละ นายบุญจัดการตามที่ฉันสั่ง ของคุณเกษ ก็ลองถามแม่บุญดู หล่อนสนิทสนมกับแม่แย้มบ้านโน้นอยู่ไม่ใช่รี บอกแย้มว่าเสร็จแล้วก็ โธ. มาบอก จะส่งคนไปรับ”

“ครับคุณท่าน” สมบุญยิ้มรับ หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายไม่ยุ่งยาก แม้ บ้านนี้จะไม่ได้จัดงานมานาน แต่เขาก็ไม่ยากเกินความสามารถ เมื่อเคยเห็นมา ตั้งแต่เด็กๆ แล้ว

“แล้วอย่าลืมให้สมศรีดูแลเด็กทำความสะอาดห้องน้ำกับตึกใหญ่ให้ เรียบร้อยด้วยนะ”

“ครับ” สมบุญตอบรับอีกครั้ง แล้วหม่อมเอียดก็เดินจากไป เขาจึงลุก ไปทำงานที่ได้รับมอบหมาย อารมณ์ดีกว่าตอนที่คุณอ่อนมาตะโกนโหวกเหวก เมื่อครู่

เขาส่ายหน้าหน่อยๆ แม้จะเอือมระอา แต่ก็ถือว่าชินเสียแล้ว เพราะเติบโต มากับสิ่งนี้ เรียกว่าตั้งแต่เล็กๆ ก็เจอตาประจำที่อุตริไปเล่นกับคุณชายทั้งหลาย หาวาไม่เจียมตัวเจียมตน ทั้งที่เขาเคยเป็นลูกไล่มาตลอด ไม่ว่าคุณชายจะสั่ง ให้ทำอะไรก็ไม่เคยขัด ถ้าไม่มีเขา คุณชายจะเล่นได้สนุกสนานแบบนี้หรือ

สมบุญเกิดในบ้านหลังนี้ อายุน้อยกว่าคุณชายรุ้งไม่กี่เดือน จึงอยู่ใน วัยเดียวกัน เล่นด้วยกันมาแต่เล็ก เขาลำนึกตัวว่าเป็นลูกคนรับใช้ เลยไม่คิด

น้อยใจอะไรยามเจอคุณอ่อนกระแนะกระแหน แต่น่าสงสารคุณชายรุจที่มีมารดาเป็นนางต้นห้องของคุณหญิง คุณอ่อนจึงตั้งใจแสร้งเกลี้ยมาแต่เล็กแต่น้อย เรียกว่าเป็นหลานชายที่รักน้อยที่สุดก็ว่าได้

แต่โชคดียี่สิบปีพี่น้องทั้งห้ารักกัน แม้จะต่างมารดาก็ตาม ซึ่งต้องนับถือหม่อมเอียดที่สามารถเลี้ยงดูหลานๆ ให้ออกใจใคร่ปรองดองกัน และคุณชายใหญ่ที่ดูแลน้องๆ ต่อจากคุณยายามไปเรียนต่างประเทศ พี่น้องทั้งห้าจึงเปรียบเหมือนทีมอันแข็งแกร่ง แม้จะเจอศัตรูอย่างย่าอ่อนคอยยุแหยงตะแคงรัว แต่ความรักระหว่างพี่น้องก็ไม่สั่นคลอนลงได้

สมบุญมองงานเบื้องหน้าอีกครั้ง ทุกอย่างเริ่มเข้ารูปเข้ารอยอย่างที่หม่อมเอียดสั่งงาน สนาทรวมไปถึงแปลงดอกไม้ก็ตัดตกแต่งเรียบร้อยแล้ว พร้อมจะนำโต๊ะอาหารและโต๊ะนั่งรับประทานอาหารมาลงได้แล้ว อีกสักพักเวทีก็คงจะมาถึง เขาก็มีหน้าที่คอยดูแลความเรียบร้อยและความสะอาดให้แก่คนงานแต่งงานนี้เขาตั้งใจทำงานเป็นพิเศษ เพื่อคุณเกษราคนสวยและคุณชายใหญ่ ซึ่งคนรับใช้ภายในบ้านทุกคนต่างก็หวังว่าหนุ่มสาวคู่นี้จะลงเอยกันในเร็ววัน เพราะหากคู่นี้คลาดกัน ก็ต้องคอยกังวลว่าคุณชายท่านอื่นจะต้องแต่งงานกับสาวบ้านโน้นแทน ซึ่งหากเทียบในบรรดาสามสาวแล้ว ก็ให้คุณชายใหญ่แต่งงานกับคุณเกษราดีกว่าให้คุณชายท่านอื่นแต่งงานกับคุณมารตีและวิไลร์มภาที่ดีแต่สวยและได้แต่เหิดฉายไปวันๆ เป็นไหนๆ

เมื่อถึงวันงาน ทุกคนในบ้านก็อารมณ์สดใสกันตั้งแต่เช้าตรู่ ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยจนถึงเย็น แล้วก็ยิ้มออกเมื่อเห็นดวงไฟสีสดห้อยเป็นพวงระย้าตั้งแต่หน้าวังจุฑาเทพไปจนถึงบริเวณจัดงานได้อย่างงดงาม

ส่วนลานด้านหน้าจัดเป็นที่จอดรถซึ่งทยอยขับเข้ามาตั้งแต่ก่อนงานเริ่ม และมีคนรับใช้แบ่งหน้าที่กันไปดูแลไม่ขาดตกบกพร่อง

ที่ด้านหน้าก็มีหม่อมเอียดและหม่อมราชวงศ์หนุ่มทั้งห้าออกมาต้อนรับแขกด้วยตัวเอง แยกของใครมา คนนั้นก็พาไปนั่งตรงโต๊ะที่จัดไว้ให้อย่างเป็นระเบียบ

ส่วนเกียรติ หมายความคนเก่งของสกุลก็ทำหน้าที่เป็นตัวแทนหม่อมเอียด ที่เดินไปมาหลายเที่ยวไม่มีใครไหว จึงต้องอาศัยคนที่หนุ่มแน่นกว่า

คืนนี้ธรรตแต่งกายด้วยชุดทักซิโดสีขาว กางเกงสีดำ ผูกโบว์สีแดงเช่นเดียวกับผ้าคาดเอว ขณะน้องๆ ก็แต่งกายด้วยชุดทักซิโดแต่เสื้อและผ้าคาดแตกต่างกันไป หากทรงผมก็ทาครีมและหวีไปด้านหลังเรียบกริบ เมื่อมายืนอยู่ใกล้ๆ กัน ก็เห็นความคล้ายคลึงของพวกเขา ที่ถ่ายทอดมาจากบิดามารดาทางฝั่งมารดากันทุกคน

รถฟอร์ดสีฟ้าค่อยๆ แล่นเข้ามาในบ้าน คนสวนคนหนึ่งซึ่งทำหน้าที่ดูแลที่จอดรถ ก็เดินนำหน้ารถตัดสนามหญ้าไปจอดใต้ต้นฉำฉา บริเวณลานว่างของเขตบ้าน ไม่นานแขกทั้งสามก็เดินมาถึง ธรรตก็ยกมือออกมาโดยอัตโนมัติเมื่อเห็นอาจารย์ของเขา เดินเคียงคู่กับภรรยา ด้านหลังก็เห็นร่างระหงสูงกว่ามารดา ผมของเธอนั้นตัดทำลอนระดับคอ ดูทันสมัยยิ่งนัก เป็นครั้งแรกที่ธรรตได้เห็นระวีราไฟในชุดราตรี ทั้งยังแต่งหน้าทำผมมาสวยงาม ผู้หญิงเองที่ได้เห็น ยังต้องเหลียวหลัง

“สวัสดิ์ครับหม่อม” หม่อมราชวงศ์อาทิตย์รังสียกมือขึ้นไหว้เจ้าภาพพร้อมๆ กับภรรยาและบุตรสาว หม่อมเอียดรับไหว้ก่อนทักทาย

“ไหว้พระเถอะจะ ดีใจที่ได้เจอคุณชายอีก นานแล้วนะที่ไม่ได้เจอกัน ครั้งสุดท้ายก็งานแต่งงานท่านชายพจน์กระมัง”

“หม่อมความจำดีกว่าผมเสียอีก” ผู้อ่อนวัยกว่าหัวเราะชอบใจ “พอพูดถึงงานแต่งงานท่านชาย ก็จำได้ทันที”

“นั่นนะสิ ตอนนั้นแม่หนูมะปรางยังตัวเท่าเมี่ยง” พุดจบ หม่อมเอียดก็ขยับแว่น มองคนที่เคยตัวเท่าเมี่ยงสำหรับหล่อน “ไหนดูสิ ตอนนี่...โอ๊ยทำไมถึงยิ่งโตยิ่งสวยแบบนี้”

“ไม่สวยได้ยังไงล่ะครับคุณย่า” ธรรตหัวเราะเบาๆ “เป็นดรัมเมเยอร์ของมหาวิทยาลัยถึงสามปีซ้อน”

อีกสี่หนุ่มที่เหลือได้ยืนถึงกับกรามค้าง โดยเฉพาะหนุ่มเจ้าชู้คนเล็ก

สุด ตาแวววาวขึ้นมาทันที

“นี่น้องมะปรางหรือนี้ ไม่เจอกันแค่นี้ไม่กี่ปี โตถึงเพียงนี้เสียหรือ”

ระวีรำไผ่ได้แต่ยิ้มเอียงอาย เธอชายตามองพี่ชายคนโต...ว่าจะมองเห็นเธอโตเป็นสาวแล้วเช่นเดียวกับคนอื่นหรือไม่ แต่กลับมองเห็นแต่แววตาของความเอื้ออาทรคงเดิม ไม่มีเปลี่ยนแปลง รอยยิ้มจึงค่อยๆ หุบลงมา ไม่นำพาต่อเสียงชื่นชมของรณพีร์ที่ดูตาแพรวพราวจนเธอรู้เลยว่าหากตอบไม่ตรีนายทหารอากาศหนุ่มคนนี้จะโกรธที่จะเกี่ยวพา แถมชื่อเสียงของหนุ่มผู้นี้ก็ใช่หยอก เป็นที่รำลือกันกระหอนในวงสังคม...เธอมองเขาปราดเดียว ก็จัดการเอาปูนแดงกากบาทตัวโตๆ บนหัวของเขาทันที

“ฝากน้องด้วยนะชายใหญ่” หม่อมราชวงศ์อาทิตย์รังสีฝากฝัง เพราะหม่อมเอียดเชิญไปนั่งด้วยกัน หากจะพานบุตรสาวไปด้วยก็กลัวจะเบื้อ อีกทั้งทราบว่คืบนี้จะมีการแต่งงาน ก็ควรจะให้นั่งรวมกลุ่มกับวัยเดียวกัน

“ขอบคุณา ไม่ต้องห่วงน้องมะปรางหรือครับ” คนตอบกลับเป็นชายคนสุดท้าย

ริมฝีปากที่กำลังจะคลี่ยิ้มของระวีรำไผ่ หุบลงฉับ...เมื่อเห็นคนอาสา

“คืบนี้พี่จะขอน้องมะปรางแต่งงานเปิดฟลอร์เอง”

“น้อยๆ น้อยชายพีร์” คุณชายหมอยืนมือเข้ามาแทรกหลังจากสังเกตท่าทางของหญิงสาวแล้ว คงไม่ชอบชายเสเพลอย่างรณพีร์แน่นอน จึงหาทางตัดบท

“ให้ชายรุจช่วยดูแลน้องมะปรางดีกว่าครับ รายงานันสุภาพกับผู้หญิงทุกคน”

“นั่นอาที่ฝากน้องด้วยนะชายรุจ” มารดาของฝ่ายหญิงช่วยตัดสินใจแทนเช่นกัน ทำไมหล่อนจะไม่รู้ใจสามีว่าอยากให้นบุตรสาวยิ้มได้ แต่คืบนี้หม่อมหลวงเกษรก็จะมา ขึ้นทำแบบนั้นจะยิ่งทำให้ระวีรำไผ่เจ็บปวดเปล่าๆ จึงฝากไว้กับหม่อมราชวงศ์ปวรรุจจะเหมาะสมที่สุดแล้ว

“ครับคุณอา” ปวรรุจตอบรับอย่างยินดี ก่อนจะเดินนำหญิงสาวไปยัง

โต๊ะข้างเวที ทั้งบริการเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์เล็กน้อย รสชาติหวานสำหรับหญิงสาวให้เสร็จสรรพ เห็นเช่นนั้นผู้ใหญ่ทั้งสองก็โล่งใจ และเดินเคียงข้างหม่อมเอียดที่ตัดสินใจเดินกลับไปนั่งโต๊ะเมื่อใกล้เวลาเริ่มงานเต็มที่

รณพีร์แสดงอาการอึดอัดเต็มที่ที่ถูกกีดกัน พอลับตาพี่ชายคนที่สามแล้ว เขาก็โวยขึ้น

“ทำไมพี่ชายภรรยาทำแบบนั้น เห็นผมเป็นสื่อเป็นสางไปได้”

“เออ ก็พี่ชายภรรยาน่ะสิว่าแกเป็น” รัชชานนท์บอกเอื่อยๆ “แถมองตาก็รู้แล้ว ว่าแกคิดจะจีบน้องเขาแน่”

“ก็ไม่เห็นจะเป็นไรนี่ น้องมะปรางก็โตแล้วนะ” รณพีร์ยังเถียง

“เอาเถอะ ถ้าจะจีบ ก็ไปจีบที่โต๊ะ ไม่เห็นหรือว่าคุณาตั้งท่าหวงอย่างกะอะไรดี ถ้าไม่ใช่เพราะพี่ชายใหญ่ คงไม่ปล่อยให้น้องมะปรางไปนั่งกับกลุ่มเด็กๆ แน่” พุฒิภัทร ผู้มีเหตุมีผลมากที่สุดชี้ให้น้องชายใจร้อนเห็น

ธรรมมองน้องๆ ได้เถียงกันด้วยความขบขัน แค່เรื่องหญิงสาวคนสวยที่ทั้งสี่ไม่ได้เจอมาหลายปี พอเห็นอีกครั้งก็ตกตะลึงกันไปหมด โดยเฉพาะน้องชายคนสุดท้ายที่ห้องที่อยู่ตะลึงตะลานมากกว่าใครเพื่อน แล้วเขาก็กระซิบขึ้นเมื่อเห็นแขกที่มาใหม่กลุ่มใหญ่

“เงียบเถอะ บ้านเทพพรหมมาแล้ว”

และแล้ววินาทีที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง เมื่อหม่อมราชวงศ์เทพพันธุ์เดินควงคู่บุตรสาวทั้งสาม เข้ามาในบริเวณงาน รณพีร์ก็ต้องอ้าปากค้างอีกครั้งเมื่อเห็นความสวยและความน่าแพ้งของหญิงสาวสองในสามนั้น ที่แต่งตัวเปิดสะกิดสุดใจขาดดิน กระโปรงบานลั่นเหนือเข่าไม่ต่ำกว่าหนึ่งนิ้ว ยามต้นรำหมุนตัวที ก็จะเห็นต้นขาขาว...แล้วสมองของคนชอบผู้หญิงสวยๆ ก็เตลิดไปไกล

“สวัสดีครับคุณอา” ธรรมยกมือขึ้นไหว้แขกสำคัญซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของบิดา ก่อนจะส่งยิ้มไปให้หญิงสาวทั้งสามอย่างทั่วถึง แล้วเขาก็นึกชมชุดของเกศราที่ไม่หวือหวาเหมือนน้องสาวคลานตามกันมา แต่ดูหรูหรา กระโปรง

บานยาวคลุมหัวเข้า ผ้าสีส้มอ่อนขับผิวฉนวนลอยใยให้ขาขึ้นไปอีก ใบหน้าก็ตกแต่งสวยต่างจากที่เคยเห็นทุกครั้ง

“เราคงไม่สายใช่ไหม” ผู้เป็นบิดาเอ่ยขึ้น พี่ชายใหญ่ที่ทำหน้าที่รับแขกแทนยกี้ตอบ

“ยังไม่สายครับ ยังมีแขกบางท่านยังไม่มา เชิญคุณอาเลยครับ หม่อมย៉านั่งอยู่ทางโน้นครับ”

“ฝ่ายสาวๆ นั่งทางนี้ครับ พี่ชายพี่จะช่วยดูแลเอง” ธนพีร์รับเสนอตัวดวงตาเปล่งประกายอีกครั้ง สองสาวที่แต่งตัวเปรี้ยวจัดรีบส่งยิ้มหวาน...

“พี่ชายใหญ่คอยต้อนรับคุณเกษเถอะครับ ทางนี้ผมกับชายเล็กจะดูแลเอง” พุฒิภัทรเสนอตัวอีกคน แบ่งหน้าที่กันทำงาน

“ก็ดีเหมือนกัน ไปกันเถอะครับคุณอา ผมจะพาคุณอาไปหาหม่อมย៉าเองครับ” ธราธรผายมือไปข้างหน้า ส่วนน้องชายก็พากลุ่มสาวๆ ไปที่โต๊ะด้วยความเต็มใจ

หลังจากธราธรเดินไปส่งหัวหน้าครอบครัวเทพพรหมแล้ว ก็เดินกลับมาที่โต๊ะของน้องชาย ที่บัดนี้แขกก็มากันเกือบครบ เก้าอี้จึงไม่มีที่ว่างเหลือสักเก้าอี้แล้ว แต่โต๊ะของพวกเขาว่างสบายๆ รวมทั้งพี่น้องทั้งสองราชสกุลบวกระวีรำไพเข้าไปก็ยังเหลือเก้าอี้ว่างอีกหนึ่ง

ธราธรไม่ห่วงบุตรสาวของอาจารย์ เพราะปวรจุฑาดูแลเป็นอย่างดีหากระวีรำไพไม่พูดมากนัก เพราะหลังจากนั่งลงไม่นาน เขาก็เห็นว่าบุตรสาวคนเล็กของหม่อมราชวงศ์เทพพันธ์เป็นฝ่ายจับจองการสนทนาเสียส่วนใหญ่โดยมีพี่สาวคนที่สองช่วยเสริมบ้าง ตอบโต้ความเห็นไม่ตรงกันบ้าง แรกๆ ธนพีร์ตื่นเต้นดีที่ได้นั่งระหว่างสาวสวยทั้งสอง แต่เวลาผ่านไป ใบหน้าหล่อเหลาก็ค่อยๆ ซีดลงทีละน้อย แต่ก็หายไปเสียแล้วที่จะเปลี่ยนที่นั่นในเวลาสั้น

ไม่นานเพลงบรรเลงบนเวทีก็หยุดลง พิธีกรก็ขึ้นไปเปิดงาน ก่อนจะเชิญหม่อมราชวงศ์ธราธร ขึ้นไปกล่าวต้อนรับแขกทุกท่าน และบอกจุดประสงค์ในการจัดงานในคำคืนนี้ ก่อนจะเริ่มบริการอาหารให้แขกผู้มีเกียรติ



ส่วนหนุ่มสาวที่นิยมวัฒนธรรมตะวันตกก็ชอบที่จะเลือกตัดอาหารเองตามชอบใจ ส่วนผู้ใหญ่ก็ชอบให้มีคนคอยบริการ ซึ่งนายเกียรติก็สั่งอาหารฝรั่งมาจากภัตตาคารหรูให้แขกได้เลือกชิมอย่างเต็มที่

“อาหารอร่อยมากครับคุณชาย”

ธรรณงเยหันมองคนพูด แล้วก็ต้องยิ้มออกมา เมื่อเห็นชินกรซึ่งมากับเพื่อนร่วมงานอีกหลายคนถือจานบรรจุอาหารหลากหลายชนิดวางอยู่

“ขอบคุณที่ชมครับ อาหารไทยนั้นฝีมือของย่าอ่อน น้องสาวหม่อมย่าท่านเป็นสาวชาววังขนานแท้ ส่วนอาหารฝรั่งเราสั่งมาจากภัตตาคารครับ”

“รสชาติดีมากทั้งไทยและฝรั่ง ผมไม่เคยไปงานไหนที่จัดงานได้หรูหราอาหารอร่อยแบบนี้มาก่อนเลยครับ”

น้ำเสียงจริงใจของเขา ทำให้ธรรณงยิ้มอีกครั้ง ก่อนจะก้มศีรษะขอตัว

“เชิญอาจารย์ชินกรตามสบายนะครับ อีกสักครู่ก็จะเปิดฟลอร์แล้วยังไงก็เชิญร่วมเต้นรำด้วยกันนะครับ”

“ครับคุณชาย” ชินกรตอบรับด้วยความยินดี ก่อนจะตามเพื่อนร่วมงานกลับไปนั่งโต๊ะของตนเอง ซึ่งอยู่ไม่ห่างไปจากโต๊ะของเจ้าภาพนัก แล้วก็นึกอิจฉาที่โต๊ะของคุณชายทั้งห้ามีสาวสวยเด่นดังในวงสังคมนั่งร่วมด้วย แต่ละคนหน้าตาสะสวยน่ารักทั้งนั้น บัดนี้ชายหนุ่มกำลังเดินไปตัดอาหารบริการหญิงสาว จึงเหลือแต่ผู้หญิงเฝ้าโต๊ะ ทว่าก่อนเขาจะผ่านไป หญิงสาวคนหนึ่งก็ยกมือขึ้นไหว้ ชินกรต้องยืนกะพริบตามองอยู่นานจึงจะจำได้ แล้วหญิงสาวอีกคนหนึ่งก็ยกตาม

“สวัสดิ์ค่ะอาจารย์”

“สวัสดิ์ค่ะอาจารย์ชินกร”

“สวัสดิ์ครับคุณระวีราไฟ สวัสดิ์ครับคุณเกษรา”

สองสาวหันมองหน้ากัน ก่อนที่ฝ่ายแรกจะชิงถาม

“คุณเกษรารู้จักอาจารย์ด้วยเหรอคะ”

“อ้อ รู้จักกันโดยบังเอิญเมื่อวันก่อน ตอนที่พี่จะติดรถพี่ชายใหญ่กลับ

บ้านนะค่ะ” ใบหน้าสวยหวานยิ้มให้คนถาม หากคนได้ยืงกลับปวดใจแปลบ...แม้จะรู้ว่าคนรักกันย่อมนิไหนด้วยกันเป็นเรื่องปกติ แต่เธอก็ไม่ยอมฟัง

“แล้วคุณมะปรางเรียนกับอาจารย์ชินกรด้วยหรือคะ”

“อ้อ เรียนตอนที่พี่ชายใหญ่ติดธุระที่กรมฯ นะค่ะ”

“คือ ผมเข้าสอนแทนคุณชายใหญ่บางครั้งน่ะครับ” ชินกรช่วยแก้ไขคำพูดของลูกศิษย์ “ไม่ได้เป็นอาจารย์ประจำวิชาโดยตรง”

“อ้อค่ะ...” เกษรายิ้มหวานอีกครั้ง ชินกรจึงยิ้มตอบ ทว่าพอกวาดสายตาไปรอบๆ โต๊ะ ก็ต้องพบกับดวงตาที่จ้องมองมาด้วยความสงสัยสองคู่ ท่าทางอยากรู้อยากเห็น หากไม่ยกมือไหว้ หรือแม้แต่ยิ้ม รอยยิ้มของชินกรจึงค่อยๆ หุบลง

เขาเห็นว่ายืนคุยอยู่นานแล้ว และดูจะไม่เป็นที่ต้อนรับของสาวๆ เท่าไร ก็ขอตัว พอเดินห่างไปนิดเดียว ก็ได้ยินเสียงแหลมดังขึ้นด้านหลังถามขึ้นไม่เกรงใจ

“นั่นใครหรือคะพี่เกษ”

ชินกรเดาว่าคงจะเป็นหนึ่งในสองสาวที่แต่งหน้าสวย แต่ดูขาดมารยาทพิกล แต่ก็ไม่ใช่เรื่องอะไรของเขา ชีวิตนี้คงจะได้เจอกันแค่ครั้งเดียวเท่านั้น ก็เดินจากไปนั่งที่โต๊ะของตนเอง แล้วเขาก็สะกิดถามเพื่อนที่นั่งข้างๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าที่โต๊ะนั้น ใครเป็นใคร แล้วทำไมถึงได้ร่วมโต๊ะกับเจ้าภาพ...ไม่ถึงห้านาทีต่อมา ชินกรก็ได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดอย่างละเอียดถี่ถ้วนทีเดียว

เสียงบรรเลงเพลงสุนทราภรณ์ดังขึ้นเคล้าคลอระหว่างที่เขารับประทานอาหาร วิไลรมภาจิบจองหม่อมราชวงศ์ณพีร์ไว้แต่เพียงผู้เดียว ทั้งชวนคุยสารพัดเรื่อง เจ้าภาพหนุ่มคนสุดท้ายของสกุลก็ทำหน้าที่ได้ดีไม่มีที่ติ แม้บางครั้งจะเบื่อหน่ายและไม่พอใจที่ถูกถามเรื่องส่วนตัวและเรื่องงานก็ตาม

ซึ่งเขาไม่ชอบให้ใครมาชอกแซก แม้กระทั่งพี่ๆ ยังไม่เคยมาวุ่นวายกับเขา แต่เมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็จำต้องตอบเลียงๆ ไปเพื่อไม่ให้เสียมารยาท

ฝ่ายมารตี เมื่อน้องสาวจับจองบุตรชายเชื้อสายตรงจากคุณผู้หญิงของบ้านไปแล้ว เธอจำต้องสะบัดหน้าแค้นเคืองน้องสาวที่ชิงตัดหน้าไปก่อน และมองหาคนต่อไป คนหนึ่งเป็นวิเศษ ไม่น่าสนใจเท่าไร เพราะงานดูตรากตรำเกินไป ตัวก็ดำปี้...ไม่ชอบ

อีกคนหนึ่งทำงานในกระทรวงการต่างประเทศ อนาคตท่านทูตเห็นๆ แต่สายเลือดไม่ดี มีแม่เป็นแค่นางต้นห้อง ใครๆ ในบ้านก็รู้ ชื่นแต่แต่งงานไปด้วยจะได้อายุเขาตาย...คนนี้ตัดไปอีกคน

ก็เหลือแต่คุณชายภัทรที่เพิ่งจบเฉพาะทางศิลปกรรมสมองจากอังกฤษ แม้มารดาจะเป็นเจ๊กเป็นจีน แต่ก็ร่ำรวย แถมอาชีพของเขาก็เข้ากับอาชีพของเธอดี คุณกันรู้เรื่อง เขายังไม่ตัดสินใจเข้าทำงานที่ไหน แต่มีโอกาสจะทำงานที่เดียวกับเธอ เพราะเป็นโรงพยาบาลใหญ่ระดับประเทศ ถ้าได้ทำที่เดียวกัน เธอก็จะได้ขอตามติดไปทำงาน พอแต่งงานกันแล้ว ก็ยังไปทำงานพร้อมกันได้อีก

ตกลงเลือกคนนี้แหละ มารตีตัดสินใจ แล้วเธอก็หาทางที่จะขยับไปนั่งข้างหม่อมราชวงศ์พุฒภัทร พอระวีรำไวกับหม่อมราชวงศ์ปวรจุลกลับไปตักขนมหวาน เธอก็รีบกลับไปนั่งแทนที่ทันที

“พี่ชายภัทรขา พี่ชายตัดสินใจหรือยังคะว่าจะทำงานที่ไหน”

“ยังเลยครับ ตอนนี้กำลังตัดสินใจอยู่ ตอนแรกอยากไปต่างจังหวัด แต่มาคิดอีกที คิดว่างานที่ได้สอนนักศึกษาแพทย์ได้ด้วยจะดีกว่า จะได้สร้างแพทย์ผ่าตัดสมองให้มากขึ้น คนไทยเราทุกวันนี้เสียชีวิตด้วยเส้นเลือดแตกในสมอง และอุบัติเหตุทางสมองมากขึ้น แต่หมอไม่พอ” พุฒภัทรตอบอย่างที่คิด เพราะไม่ได้เป็นความลับอะไร

“อู๊ย งั้นมาที่ทำงานของมารตีเลยคะ มีทั้งคณะแพทยศาสตร์ มีทั้งโรงพยาบาล คนไข้เยอะมากคะ”

“ห้องมารตีทำงานที่โรงพยาบาลด้วยหรือครับ” พุฒิภัทรสงสัย เพราะไม่เคยติดตามข่าวของครอบครัวเทพพรหมมานาน จนไม่รู้ว่าหญิงสาวแต่ละคนทำงานอะไร ยกเว้นเกษรา เพราะทราบจากพี่ชายใหญ่แล้วว่าทำขนมขาย และแกะสลักผลไม้บนโต๊ะอาหารได้อย่างสวยงามน่าประทับใจเป็นที่สุด

“ค่ะ มารตีเป็นพยาบาลอยู่ที่...”

แล้วการสนทนาของทั้งสองก็ดำเนินไปอย่างออกรสชาติ เมื่อเจอเพื่อนสายงานเดียวกัน ทั้งพุฒิภัทรก็อยากจะทราบเกี่ยวกับที่ทำงานของมารตี เพราะกำลังตัดสินใจว่าจะเข้าทำงานที่นี่ดีหรือไม่...จนกระทั่งเสียงหนึ่งดังข้างตัว

“อ้าวชายภัทร...” ปวรรุจน์เองที่กลับมาพร้อมมะริวไฟ แต่เห็นว่าที่นั่งถูกยึดไปแล้ว

“ตายจริง มารตีแย่งที่นั่งคุณชายรุจน์ไปหน้าตาเฉยเลย” มารตีอุทานทำหน้าเสียอกเสียใจอย่างที่สุด “แต่...เรากำลังคุยกันเพลิน...”

“ไม่เป็นไรครับ” ปวรรุจน์ตอบ ก่อนจะมองหาที่นั่งว่างในโต๊ะ แค่อัลบั้มที่นั่งกัน เขาก็หาที่ว่างอื่นได้

“ตรงนั้นก็ได้ครับ ข้างพี่ชายใหญ่” เขาชี้ให้มะริวไฟมองตาม ทั้งสองจึงเดินอ้อมโต๊ะไปอีกด้านหนึ่ง แล้วปวรรุจน์ก็ดึงเก้าอี้ข้างพี่ชายให้หญิงสาว “เชิญครับ”

มะริวไฟที่จุ๋ๆ ได้นั่งข้างชายในดวงใจโดยไม่รู้ตัว ก็ค่อยๆ นั่งตัวสลับราวกับอยู่ในห้องเรียน ยิ่งรู้ว่าเขากับเกษรากำลังคุยกันอยู่ เธอก็แทบไม่อยากจะแทรก หรือให้เขารู้เลยว่าเธอจำต้องมานั่งตรงนี้

“เชิญครับน้องมะปราง” ธราธรหันมาทางผู้มานั่งแทนที่มารตี แล้วก็เห็นน้องชายคนที่ห้ากับบิวโลรมหาขยับเก้าอี้ไปอีกคนละตัว ปวรรุจน์จึงนั่งลงข้างเธอได้

“ค่ะพี่ชายใหญ่” เธอตอบเสียงอ่อยๆ ที่ได้สร้างความงุนวายให้คนอื่นเพียงแค่มารตีสลับที่เพียงคนเดียว ก็ทำให้คนก่อนโต๊ะงุนวายไปหมด

“น้องปรางรู้จักน้องเกษแล้วใช่ไหมครับ” เขาผายมือไปข้างตัวอีก

ด้านหนึ่ง ไปยังหญิงสาวท่าทางนุ่มนวลอ่อนหวาน ต่างจากน้องสาวทั้งสาม  
ราวกับไม่ใช่พี่น้องคลานตามกันมา

“เราเคยพบกันแล้วค่ะ” ระวีรำไพตอบ และยกมือไหว้ผู้อาวุโสกว่า  
อีกคน

“สวัสดิ์ค่ะคุณปราง” เกษรารับไหว้ ริมฝีปากมีรอยยิ้มละมุนละไม ดู  
แล้วเย็นสบายตา...เมื่อมองเลยมายังชายหนุ่มข้างตัว ที่มีสง่าราศีจับไม่ว่าจะ  
อยู่ในท่าทางไหน เคียงข้างกับหญิงสาวที่สง่างามเช่นกัน เธอก็ได้แต่เจ็บในอก  
ลำพัง หากก็ไม่ลืมมารยาทอันดี

“ขนมของคุณพี่อร่อยมากเลย แต่งโม้แกละสลักก็ช่วยสวย เหมือนดอก  
กุหลาบจริงๆ” ระวีรำไพชมด้วยความอิจฉา เพราะเคยนั่งแกละสลักมาแล้ว  
หลายครั้ง แต่ไม่เคยออกมาได้สวยสักดอก

“แหมคุณปรางก็พูดเกินไป...” เกษราอดเขินไม่ได้ที่ถูกชมกันซึ่งๆ หน้า  
เช่นนี้

“น้องปรางไม่ได้พูดเกินไปหรอก พี่ได้ยินแขกชมกันเยอะเยอะ ก็ช่วย  
โฆษณาไปด้วยว่าขนมเจ้านี่ขายที่ไหน จะได้ตามซื้อกัน”

แม้เจตนาของธรรารจะดี แต่คนที่จำเป็นต้องเป็นแม่ค้ากลับรู้สึกอาย  
ที่ไม่ได้มีความรู้ จึงไม่สามารถรับราชการโก๋หร่านได้เหมือนคนอื่นเขา หากเธอ  
ก็ต้องพยายามปลอมใจตัวเองเหมือนอย่างที่ยิ้มมักพูดเสมอว่า ไม่ได้โก่งกิน  
ใครมา เราขายฝีมือ ก็ควรจะภูมิใจเช่นกัน

“ขอบคุณค่ะพี่ชายใหญ่” เกษราจึงพิมพ์คำตอบ สายตาก็มองมือตัวเอง  
ด้วยความไม่มั่นใจ ไม่รู้จะตอบได้อย่างไรดี และแล้วก็ต้องถอนหายใจออกมา  
ด้วยความโล่งอก เมื่อช่วงเวลาที่ทุกคนรอคอยมาถึง วงดนตรีเริ่มบรรเลงเพลง  
สุนทราภรณ์ เพลงที่กำลังได้รับความนิยมอย่างสูงในขณะนี้ ธรรารก็รู้ว่าตน  
ควรเป็นผู้เปิดพลอร์ เพราะเป็นพี่ใหญ่ของบ้าน จึงลุกจากเก้าอี้ และก้มศีรษะ  
นิดๆ ให้แก่เกษรา หญิงสาวยิ้มรับแล้ววางมือลงบนมือของเขา ก่อนทั้งสอง  
จะเดินเคียงคู่กันไปกลางพลอร์ เริ่มตื้นตันรำจังหวะบิกิน จังหวะง่ายๆ ที่ทุก

คนส่วนใหญ่เห็นได้ จากนั้นจึงจะเข้าสู่จังหวะที่ยากขึ้นอย่างแทงโกและวอลตซ์

มาร์ตีได้ออกไปเต้นรำกับคุณชายหมอมสใจ เช่นเดียวกับรณพีร์ก็ควงคู่เต้นรำกับวิไลรามา ที่โต๊ะจึงเหลือแค่สองคู่ รัชชานนท์หมายตาหญิงสาวข้างโต๊ะไว้แล้ว จึงเชื้อเชิญหญิงสาวออกไปอีกคู่หนึ่ง

“คุณมะปรางอยากเต้นรำไหมครับ” ปวรรุจถามไปตามมารยาท เพราะที่โต๊ะเหลือแต่เขากับเธอเท่านั้น และโต๊ะอื่นๆ ก็ลู่ตามไปกันมากแล้ว

“เอ่อ...ค่ะ” ระวีรำไพหันมาตอบ...สายตาของเธอละจากพี่ชายใหญ่ที่กำลังเต้นรำกับหม่อมหลวงเกษราด้วยความอิจฉาอย่างปิดไม่มิด และนึกตำหนิตัวเองที่เสียใจ...ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าคืนนี้ หากตัดสินใจมาร่วมงานจะต้องพบเจอสิ่งใด

เธอยิ้มมุมปากให้แก่พี่ชายรุจ ผู้ที่สุภาพอ่อนโยนกับเธอมาตลอดหลายปีไม่เคยเปลี่ยนแปลง ก่อนจะวางมือลงไปบนมือของเขา

และเมื่อออกมาขยับเท้าไปตามจังหวะเพลงแล้ว...เธอก็อดไม่ได้ที่จะมองไปทางธราธร...ว่าช่างเหมาะสมกับหม่อมหลวงเกษราพร้อมกับกิ่งทองใบหยก หากไปยืนเทียบ เธอก็เป็นเหมือนเด็กกะโปโลที่ไม่ว่าที่ปี พี่ชายใหญ่ก็ไม่เคยเห็นว่าเธอจะโตขึ้นเสียที

สายตาละห้อยละโหยหานั้น...ไม่ได้รูดพ้นจากสายตาช่างสังเกตของนักการทูตหนุ่มไปได้ พอมองตามเธอไป เขาก็เริ่มเข้าใจบางสิ่งบางอย่าง...ซึ่งไม่รู้ว่พี่ชายใหญ่จะรับรู้ด้วยหรือไม่ ว่ามีใครคนหนึ่งไม่ใกล้ไม่ไกล แอบเฝ้ารักเขาอยู่...และเชื่อว่า ความรักครั้งนี้ มิได้เกิดขึ้นเพียงข้ามวัน แต่คงจะหยั่งรากฝังลึกมาเนิ่นนานแล้ว...

## ๕

“น้องเกษาตื่นรำได้ดี...” ธรรมชาติเอ๋ยปากชมหลังจากตื่นรำกันไปแล้ว  
เกือบครึ่งเพลง หลังจากมองกันไปมองกันมา ในฐานะสุภาพบุรุษ เขาก็ควร  
จะเป็นฝ่ายเริ่มต้นชวนคุย

“ก็...ไม่ได้ตื่นรำมานานแล้วเหมือนกัน ยิ่งกลัวๆ ว่าจะผิดจังหวะ”  
เกษาเงยหน้าขึ้นตอบอายๆ ก่อนจะหลบรูปที่สบดวงตาคมกริบ หากเวลานี้  
ฉายแววอ่อนโยน จนเธอต้องหลบซ่อนตาขึ้นมองอีกครั้ง

“ไม่ผิดเลยครับ เก่ง นี่ขนาดไม่ได้ตื่นรำมานานแล้วนะ” คนชมพูดล้น  
หัวเราะ ระหว่างหญิงสาวก้มหน้าซ่อนความเอียงอาย เขาก็ลอบมองผิวแก้ม  
เนียนใส จมูกของเธอไม่ได้โด่งนัก แต่ก็ดูเหมาะกับดวงหน้ารูปไข่เป็นอย่างดี  
ดวงตานั้นยิ่งใสซื่อบริสุทธิ์ บอกได้เลยว่าคนผู้นี้จะไม่มีวันทำร้ายใครหรือ  
คิดโกงใครได้ ริมฝีปากเต็มอมนั้นน่าสงสารที่มักถูกเจ้าตัวกัดเพราะความ  
ประหม่า หากวันนี้เธอทาสีลิปสติกมาสวย จึงได้แต่เฝ้าเข้าหากันยามขยเขิน  
จนคนมองอดเอ็นดูไม่ได้ ยิ่งบวกเข้ากับผมยาวประป่าที่จับม้วนเป็นลอนสวย  
คาดผ้าคาดสีเดียวกับชุดดูทันสมัย ยิ่งทำให้ชวนมองยิ่งขึ้นไปอีก

ถ้าใครเคยบอกว่าเกษราเป็นนางจีนเฝ้าคร้ว เขาก็ขอเถียงขาดใจ ว่า  
คีนี่เธอไม่ได้ดูเหมือนถูกชูดออกมาจากคร้วเลย

“ขนมของน้องเกษราก็อร่อยครับ พี่ได้ชิมแล้ว ไม่หวานจนเกินไป เนื้อ  
ทองหยิบนุ่มลิ้น ได้กินคำหนึ่งแล้วก็ไม่อยากหยุด”

“แหม...พี่ชายใหญ่ช่างปากหวานจริงๆ” เธอซ้อนตาขึ้นมอง ก่อนจะส่ง  
ยิ้มเอียงอาย

“พี่ไม่ได้ปากหวานเลย อย่าลืมนะว่าสมศรีแวะซื้อขนมร้านน้องเกษมา  
ให้พวกพี่ทานบ่อยๆ เวลาอย่าอ่อนแอแบบไปเป็นชาที่บ้านคุณนายทองสุข ไม่มี  
ของว่างก็ต้องพึ่งที่ร้านน้อง”

เกษราได้แต่ยิ้มรับ เรื่องที่ย่าอ่อนชอบขนมของที่ร้าน เธอก็ได้ยินมา  
จากแยมบ่อยครั้ง จึงอยากจะเสนอตัวใจจะขาดว่าจะทำขนมของว่างอีกหลาย  
ชนิดที่เธอทำอร่อย แต่ไม่ได้ว่างขาย มาให้เขาได้รับประทานทุกวัน แต่ก็ดูจะ  
เป็นการเสนอตัวจนเกินงาม จึงต้องเก็บปากเก็บคำเสีย

“วันนี้แขกก็ชมกันใหญ่ ทั้งผลไม้แกะสลัก ทั้งขนม”

“ขอบคุณพี่ชายใหญ่ที่ให้โอกาสเกษาได้แสดงฝีมือค่ะ แต่เกษก็ได้ยินคน  
ชมอาหารไทยของย่าอ่อนเหมือนกัน รสมีของท่านจัดจ้านดีนะค่ะ เรียกว่าอร่อย  
ทุกอย่างเลย” ได้โอกาสเกษราก็ชมกลับบ้าง

“ท่านทำของท่านอร่อยอยู่แล้วละครับ แต่หลังๆ ยายสายจะรับทำเสีย  
มากกว่า นั่นก็รับถ่ายทอดฝีมือมาเยอะเหมือนกัน”

เป็นที่รู้กันในคร้วว่า เดี่ยวนี้ย่าอ่อนเข้าคร้วบ้างไม่เข้าบ้าง จะแอบแวน  
ลงมาในคร้ว อ่างกับหม่อมย่าว่าจะไปทำอาหาร แต่กลับเดินไปบ้านคุณนาย  
ทองสุข กะเวลาได้พอดีตั้งสำหรับ ก็รีบกลับมา หน้าบานบ้าง ตุ่มกลับมาบ้าง  
แล้วแต่วัน เด็กรับใช้ในบ้านทุกคนรู้ดี แต่ถูกคาดโทษเอาไว้ ว่าหากใครนำเรื่อง  
นี้ไปฟ้องหม่อมย่า จะถูกไล่ออกจากบ้าน ทุกคนที่ทำงานมานานนั้นก็เลย  
ไปหาบ้านหลังใหม่ตอนแก่ ไม่ใช่ตัวคนเดียว ต้องหอบลูกเมียไปหมด ก็ยิ่ง  
ลำบาก เรื่องราวความชอบส่วนตัวของย่าอ่อนจึงอาจจะเป็นความลับกับ



หม่อมยาต่อไป

สมศรีบอกเขาเช่นนั้น แต่สำหรับธรรแล้ว เชื่อว่าหม่อมยาเป็นคนฉลาดมาก เรื่องแค่นี้คงไม่รอดหุรอดตาไปได้ เพียงแต่ถ้าไม่มากเกินไป ท่านคงไม่พูด ความลับของยาอ่อน จึงยังไม่ถูกนำมาถกกันมากกว่า

“วันหลังพี่อาจจะขอลองไปชิมอาหารฝีมือน้องเกษาที่บ้านบ้างว่าจะอร่อยเหมือนขนมไหม”

คนได้ยินรีบยกหน้าขึ้นมอง...เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่าคุณพี่ชายใหญ่เกี่ยวเข้าให้แล้ว เธอยังตะลึงงัน พูดไม่ออก

“ว่าไงล่ะจ๊ะ พี่จะแวะไปที่บ้านบ้างได้ไหม”

“เอ่อ...ค่ะ ได้ค่ะ เกษยินดีค่ะ” พอหายตะลึงก็รีบตอบรับแทบไม่ทัน

“ดีจ๊ะ งั้นสักอาทิตย์หน้าพี่จะแวะไปกราบคุณอา จะเลยไปทานข้าวด้วย ไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรมาก”

“ค่ะพี่ชายใหญ่” แค่นี้เธอก็ปลาบปลื้มใจหนักหนาแล้ว เพราะรู้ว่าธรรทำงานหนัก ทั้งที่กรมฯ ทั้งยังรับสอนที่มหาวิทยาลัยอีก มีเวลาให้เธอก็ดีถมเถ และพอคิดถึงเรื่องเรียน...ความน้อยเนื้อต่ำใจก็ผุดขึ้นมาในความคิดอีกครั้ง จนเกร็งไปหมดว่าพี่ชายใหญ่จะดูแลหรือไม่ ที่เธอช่างเรียนมาน้อยเหลือเกิน จนไม่รู้ว่าจะชักชวนคุยเรื่องอะไร เจอกันก็ครั้งๆ ก็คุยกันแต่เรื่องอาหาร ขนม ไไทยๆ ไม่เห็นเขาคุยเรื่องเหตุบ้านการเมือง หรือเรื่องทำงานสักครั้ง หรือเป็นเพราะเขาคิดว่าเธอไม่รู้

จริงอยู่ที่ไม่ได้ร่ำเรียนมาสูง แต่ชาวบ้านการเมืองเธอก็คอยติดตามฟังวิทยุตลอด ท่านนายกฯ ปราศรัยเรื่องอะไรก็ตั้งใจฟัง บ้านเมืองเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็คอยติดตามเสมอ

และก็เป็นไปตามที่เกษราคิด...เพราะพอหมดเรื่องราวในครัวแล้ว ธรรไม่รู้ว่าจะชวนหญิงสาวคุยเรื่องอะไรอีก ทั้งสองจึงเดินร่ากันไปเสียบๆ จนกระทั่งผ่านไปหลายเพลง เหมาะสมแก่เวลาแล้ว เขาจึงพาเธอกลับไปนั่งที่โต๊ะ แล้วบริการน้ำผลไม้ผสมไร้อัลกอฮอล์ ไม่นาน ปวรจุก็ตามมาและ

คอยดูแลคู่เต้นรำของตนเช่นเดียวกัน

ปารวรูรู้สึกเห็นใจคนที่มีศรัทธากับกอยิ่งนัก จริงอยู่ที่พี่ชายใหญ่นั้นควรจะได้เต้นรำกับหญิงที่กำลังจะได้เป็นคู่หมั้นคู่หมายในอนาคต แต่การเต้นรำกับหญิงสาวคนอื่นก็ไม่ได้เป็นเรื่องแปลก ดังนั้นเมื่อทั้งสองถือเครื่องดีมกลับมาให้หญิงสาว เขาก็เอื่อยขึ้นลอยๆ

“เต้นรำกับลูกศิษย์นี่มีกฎข้อไหนของอาจารย์คุณชายห้ามไหม?”

“อะไรนะ น้องปรางนะเหรอ?” ธราธรเลิกคิ้ว สายตาก็มองไปยังสาวน้อยเจ้าของชื่อโดยอัตโนมัติ “ไม่มีนี่ แต่ดูนั่น หนุ่มๆ ต่อกันเป็นแถว เห็นไหม?”

“ตามมารยาท ก็น่าจะต้องเต้นรำกับเจ้าภาพเสียก่อน เรากลับไปถึงโต๊ะพวกเขาจะเกรงใจอยู่” น้องคนที่สามทำเสียงตำหนิหนุ่มๆ ที่ใจร้อนกันเหลือเกิน ซึ่งมาขอระวีรำไฟเต้นรำกันเป็นทิวแถว ทั้งที่เธอเพิ่งจะเต้นรำมาเหนื่อยๆ ก่อนจะสายหน้าน้อยๆ “ก็ห้ามใจได้ยากอยู่หรอก เล่นสวายน่ารักเสียขนาดนั้น พี่ชายอยู่ใกล้ๆ ไม่รู้สึกรออะไรเลยหรือครับ”

เป็นคำถามที่ทำให้ต้องจุกคิด...ธราธรหยุดเดินทันทีแล้วมองไปยังสาวน้อยร่างอวบอิมในชุดกระโปรงบานสั้นแค่เข่าอีกครั้ง หากชายใดที่หัวใจยังคงเต้น และจมูกยังได้กลิ่นหอมเย็นจากเนื้อกายสาว ก็ย่อมต้องตอบเหมือนเขาทุกคน

“เห็นลิ โตเป็นสาวสะพรั่ง สวยออกขนาดนั้น...”

คนถามถึงกับอึ้งกว้าง

“ตอนแรกผมยังสงสัย นึกว่าพี่อยู่กับกองอิฐกองปูนมากไปจนมองไม่เห็นความงามของผู้หญิงแล้ว”

“แกนี่...” พี่ชายใหญ่หัวเราะ ก่อนจะก้าวเดินอีกครั้ง

“ผมว่า ผมจะขอคุณเกษเต้นรำดีกว่า อาจารย์คุณชายจะได้เต้นรำกับน้องปรางสักสองสามเพลง แล้วค่อยให้น้องเขาเต้นรำกับหนุ่มๆ ที่มาต่อแถว

แทน”

“เอลิ ดีเหมือนกัน กับแก น้องเกษาอาจจะพูดได้ไม่เชิ๊งก็ได้ อยู่กับพี่ที่ไร ไม่รู้จะชวนคุยเรื่องอะไรดี”

“ได้ครับ ยกหน้าที่ให้ผมจัดการเอง มันเป็นอาชีพของผมอยู่แล้ว”  
ปวรจันอาสา ด้วยหน้าที่ในกระทรวงการต่างประเทศก็ช่วยประสานงานและเจรจาเป็นหลักอยู่แล้ว

สองหนุ่มเดินมาถึงโต๊ะและยืนแก้วบรรจุน้ำสีชมพูสดให้หญิงสาวทั้งสอง แล้วจึงนั่งลง ธรรมชาติเห็นว่าน้องชายอีกสามคนยังตื่นรำไม่หยุดกับคู่ของตน ก็คิดว่าทุกคนกำลังเพลิดเพลินกับการขยับเท้าบนฟลอร์ ห้าพี่น้องมีเพียงเขา กับปวรจันที่นั่งพักอยู่ หากเจ้าหน้าที่หนุ่มจากกระทรวงการต่างประเทศก็ไม่ปล่อยเวลาล่วงเลยไปให้เปล่าประโยชน์ หลังจิบเบรน์ดีไปนิด และดื่มน้ำเย็นเยียบตามก็หายเหนื่อย แล้วจึงชะโงกหน้าถามเกษา

“น้องเกษาเต้นรำกับพี่ชายใหญ่เมื่อแล้ว จะให้เกียรติเต้นรำกับพี่ชายจุลลักเพลงได้ไหมจ๊ะ”

“อ้อ ด้วยความยินดีค่ะ” เกษายิ้มรับ ปวรจันจึงเดินอ้อมตัวพี่ชายมาด้านข้างหญิงสาว แล้วทั้งสองก็ควงคู่เข้าไปในฟลอร์ โดยไม่รู้ว่่าอีกฟากหนึ่งของฟลอร์ มีสายตาไม่พอใจของใครคนหนึ่งมองอยู่

“ตั๊ย ดูนั่น ชายจุลกำลังเต้นรำกับหนูเกษา” เสียงของอ่อนไม่เบาเลย และทำให้หลายคนหันมอง โดยเฉพาะคนที่เป็่นบิดาของฝ่ายหญิง

“เด็กๆ กำลังสนุกนึ่ครับ” หม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ขมวดคิ้ว ไม่เห็นว่าจะมีสิ่งใดผิดปกติ

“เอ่อ...ค่ะ...จริงด้วย...เด็กๆ กำลังสนุกกัน” เมื่อรู้ตัวว่าหลุด อ่อนก็รีบเก็บอกกับปรีชาให้ปกติอย่างรวดเร็ว ทั้งยังเห็นสายตาของพี่สาวมองมาเขม็ง จึงแก้ตัวเสียงอ่อย “ก็แหม...อยากให้หนูเกษาเต้นรำกับชายใหญ่คนเดียว กำลังจะเป็นคู่หมั้นคู่หมายกันอยู่แล้ว”

คราวนี้บิดาของฝ่ายหญิงถึงกับหันไปมองหัวหน้าครอบครัวจุฬาเทพ

เลยทีเดียว และรีบถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“คุณน้าหาฤกษ์ได้แล้วหรือครับ”

“ยังหรอกจะคุณชาย น้าปล่อยให้หลานเป็นคนตัดสินใจเอง เขาพร้อมเมื่อไหร่ ก็คงจะมาบอกเอง คุณชายไม่ต้องห่วงหรอก ชายใหญ่เป็นคนมีความรับผิดชอบ เขาไม่ลืมพระประสงค์ของท่านพ่อหรอก”

ใบหน้าที่กำลังบานแฉ่งของผู้อ่อนวัยกว่าหน้าหุบลงนับพลัน ใจจริงเขาอยากให้เกสร่าแต่งงานกับธราธรโดยไว เพราะตั้งใจว่าจะตัดสินใจร่วมลงทุนในอสังหาริมทรัพย์กับลูกเขย แม้จะไม่มีเงินมากมายนัก แต่ก็ตั้งใจจะขายที่ดินที่โรงงานมาลงหุ้นด้วย และในฐานะพ่อตา ชายใหญ่คงจะให้หุ้นจำนวนไม่น้อยเกลียดนัก ถือเป็นสินสอดมอบแก่พ่อแม่เจ้าสาว

“แต่ถ้าชายใหญ่ยังไม่พร้อม...คุณชายคงไม่รังเกียจน้องๆ ของเขา เพราะใครสักคนแต่งงานกับลูกสาวของคุณชาย ก็ถือว่าพระประสงค์ของท่านชายได้ลุล่วงแล้ว ใช่ไหมจ๊ะ”

เทวพันธ์มองหม่อมเอียดที่พูดขึ้นมาอีกครั้งด้วยความงุนงงอยู่เพียงครู่เดียว เขาก็ตอบ

“ใช่ครับ ถ้าเด็กคนไหนรักชอบกัน ผมก็ไม่รังเกียจ ดีเสียอีกที่จะได้แต่งงานกันหลายๆ คู่”

“เปล่าจ๊ะ น้าหมายความว่า ท่านชายวิษตรัสไว้เสมอว่าอยากให้ลูกของเขาคนใดคนหนึ่งแต่งงานกับลูกสาวของคุณชาย ก็หมายความว่า หากชายใหญ่ยังไม่พร้อม แล้วน้องของเขารักชอบลูกสาวของคุณชาย ขอแค่ให้ใครสักคนแต่งงานไป ก็เท่ากับเราได้ทำตามพระประสงค์ของท่านชายแล้ว”

“อย่าบอกนะคะว่าคุณพี่จะให้ชายรุจแต่งงานกับหนูเกสร่าแทน” อ่อนยกมือทาบอกด้วยความตกใจ คาดเดาไปไกลแล้ว ผู้สูงวัยกว่าหันมาปราบด้วยสายตาก่อนจะเอ่ยขึ้น

“พี่ยังไม่ได้พูดเช่นนั้น พี่แค่อยากให้เด็กๆ พุดคุยให้ถูกอกถูกใจกันเอง ไม่ต้องคลุมถุงชน ใครจะรักชอบใคร พี่ก็ไม่ขัดข้อง แต่งหลายๆ คน

เลยยังดี แต่ไม่อยากจะบังคับใจใคร ใครพร้อม ก็แต่ง ก็เท่านั้น”

เทวพันธ์ไม่ใคร่พอใจกับคำอธิบายนั้นนัก ฟังเหมือนคนแก่อยากจะหลีกเลี่ยงการแต่งงานเสีย หรือไม่ก็ให้หลานชายคนที่สองแต่งงานกับเกษราแทน เพราะเจ้าคนนั้น นอกจากหุ่นในบริษัทอสังหาริมทรัพย์ของหม่อมเจ้าวิษชากรแล้ว ก็ไม่มีสินเดิมอะไรติดตัวมาอีก ด้วยมีแม่เป็นเพียงนางต้นห้องเท่านั้น หากเป็นคนอื่นๆ สมบัติฝ่ายมารดายังมีอีกมากมาย

“แต่ท่านชายทรงประสงค์ให้ชายใหญ่แต่งงานกับเกษ” เขาจึงเสียงเรียบ

“เท่าที่น้ำหนาบ ท่านชายไม่ได้ระบุว่าใคร เพียงแต่สองคนนั้นเป็นพี่โตสุดมากกว่า แต่คุณชายไม่ต้องห่วงหรือกว่าน้ำจะไม่ทำตามคำพูด เพียงแต่อยากปล่อยให้เด็กๆ ได้ทำความรู้จักกันมากกว่านี้ ใครจะรักใครชอบใคร ก็ปล่อยให้เขาเลือกกันเอง เราผู้ใหญ่ ก็คอยดูห่างๆ จะงามกว่า”

หม่อมเอียดให้เหตุผล หากคนฟังไม่ใคร่ชอบใจนัก เพราะยังอยากให้ธรรตแต่งงานกับบุตรสาวคนโตของเขามากกว่า แต่ก็ไม่อยากจะถูกเถียงให้มากความ จึงเออออไปอย่างแกนๆ

“ก็ลองดูครับ ถือว่าให้โอกาสเด็กได้เรียนรู้กันมากขึ้น”

และไม่รู้ว่าคนที่นั่งฟังด้วยตลอดรู้สึกโล่งใจขึ้นมาทันที สายตาของเขามองไปยังกลางฟลอร์ ที่บุตรสาวกำลังเต้นรำอยู่ในวงแขนของธรรต เธอเงยหน้าขึ้นยิ้มให้เขา รอยยิ้มนั้นอวดฟันขาวอย่างเต็มที่ เป็นรอยยิ้มที่มาจากน้ำใสใจจริง มิได้เสแสร้งให้ไปตามมารยาทเหมือนเมื่อครู่

และหากหม่อมเจ้าวิษชากรเคยตรัสเช่นที่หม่อมเอียดพูดจริง ก็หมายความว่า เป็นบุตรชายคนใดก็ได้ที่จะแต่งงานกับบุตรสาวของหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ บางทีก็อาจจะไม่จำเป็นต้องเป็นพี่ชายใหญ่...

“คุณยิ้มเจ้าเล่ห์จริง” เสียงกระซิบดังขึ้นข้างตัว หม่อมราชวงศ์อาทิตย์รังสีไม่จำเป็นต้องหันไป แต่เอียงศีรษะลงกระซิบตอบ

“ผมกำลังมีความสุข ที่เห็นลูกมีความสุข”

“ฉันรู้ว่าคุณคิดอะไรอยู่ อย่างนี้กะจะว่าเพลงดังจนไม่ได้ยินที่หม่อม

เอียดกับคุณชายเทวพันธ์คุยกัน” กัลยารู้เท่าทันความคิดของสามี

“ก็รู้ไปสิ จันนี่ไม่ได้ปิดบังอะไรแม่กัลยาเสียหน่อย” ท่านหันมายิ้มให้ศรีภรรยา

“ระวังเถอะค่ะ ไปสนับสนุนมากๆ แล้วจะทำให้ลูกเสียใจภายหลัง”

“ฉันยังไม่ได้พูดอะไรเลย” ท่านเลิกคิ้ว ก่อนจะกระซิบปราง “เอาไว้ไปพูดที่บ้านดีกว่า ดูนั่น เด็กๆ สนุกกันใหญ่แล้ว...”

กัลยาจำต้องเสียบลง มองตามมือของสามีไปยังกลางฟลอร์ แล้วก็อดถอนใจออกมาไม่ได้เมื่อเห็นบุตรสาวกำลังหัวเราะสดใสอย่างมีความสุข...กับธราธร

“ปรางไม่ได้เหยียบเท้าพี่ชายใหญ่เสียหน่อย ปรางเรียนเต้นรำมาตั้งนานแล้ว พี่ชายใหญ่ขี้ตุ้ เจอใครเหยียบไม่รู้ แล้วมาโยนความผิดให้ปราง ดูลิเต้นไม่ผิดจิงหะลักนิต” ระวีรำไพพุดกลั้วเสียงหัวเราะที่เพ็งขาดหายไปหยกๆ เมื่อธราธรกล่าวหาว่าถูกสั่นเท้าแหลมๆ ของใครคนหนึ่งเหยียบเข้าให้ แล้วก็โทษคู่เต้นรำทันที

“จันเท้าใครไม่รู้ แต่ตัวหนักมาก ปานนี้ร้องเท้าพี่ทะเลเป็นรูไปแล้วก็ไม่รู้” เขาทำเสียงโอดครวญ

“ไหนคะ? เจ็บไหม?” คนถูกหลอกเชื่อตาม กำลังจะก้มลงไปดู ธราธргก็หัวเราะชอบใจที่อีกฝ่ายหลงกล พอรู้เท่านั้นระวีรำไพก็เ้ม้มปาก ตาวาว อดพ้อด้วยความน้อยใจไม่ได้

“พี่ชายใหญ่สนุกที่หลอกปราง เห็นปรางเป็นเด็กอยู่เรื่อยเชียว”

เสียงหัวเราะของธราธรค่อยๆ แผ่วลง สายตาที่มองผู้หญิงตรงหน้าเปลี่ยนไป

“ใครบอก น้องปรางโตแล้วต่างหากล่ะ พี่เห็นน้องปรางมาตั้งแต่ตัวนิดเดียว ไม่นึกเลยว่าเวลาผ่านไปไม่เท่าไร น้องสาวของพี่จะโตขึ้นมาเป็นสาวสวย มีหนุ่มๆ หมายปองมากเพียงนี้” น้ำเสียงของเขาค่อยอ่อนโยนลง ริมฝีปาก

คลีเยี่ยมหวาน

หญิงสาวซ่อนตามอง สายตาของเธอสะดุดครีมสีปากของเขที่อยู่ตรงหน้าพอดิบพอดี ก่อนจะรวบรวมความกล้ามองสูงขึ้นไปอีก แล้วเธอก็จ้องเข้าไปในดวงตาของเขามองมาอย่างอ่อนโยน หากไม่มีแววชื่นชมเหมือนเช่นชายคนอื่น แต่ก็ไม่ถึงกับเห็นเธอเป็นเด็กเหมือนแต่ก่อน แล้วเขาก็กระซำเธออีก

“ดินะที่ปรางมีคุณพ่อดู หนูๆ เลยไม่กล้าสักเท่าไร”

“ค่ะ” เธอจึงมาตอบ เพราะสายตายังไม่อยากจะไปจากเขา เหมือนเธอกำลังถูกสะกดจิตจนแทบจะหายใจไม่ออก

“แต่พี่ชายทั้งหลายดูตกใจมากเลยนะที่ได้เห็นปรางอีกครั้ง โดยเฉพาะชายพีร์ ขานั่นละ ชื่อเสียงโด่งดังเอาการ์”

“เคยได้ยินอยู่หรือค่ะ นายทหารอากาศรูปหล่อ เพื่อนๆ ของปรางชื่นชอบกันใหญ่” เธอค่อยหายใจได้โล่งขึ้นมาน้อย เมื่อได้เจอใจพูดถึงคนอื่นแทน

“ขนาดนั้นเชียรวี” ธารธยังทำหน้าที่ไม่ใคร่เชื่อ เธอจึงสาธยาย

“ขนาดนั้นเชียวแหละค่ะ เธอเคยขับรถมัสแตงสีแดงเปิดประทุนมารับส่งสาวๆ ที่มหาวิทยาลัย ก็เลยเห็น ถึงได้รู้จัก แต่เธอไม่เคยคุยกับปรางหรือค่ะ มัวแต่สนใจแฟนตัวเองมากกว่า”

“พี่ยังไม่เคยเห็นเขามีแฟนเป็นตัวแทนตนสักที เห็นเป็นพ่อพวงมาลัยลอยไปลอยมา นี่ยิ่งขยี้เลืกกลับมาอยู่เมืองไทยด้วย สองหนุ่มนั้นคงจะได้ทีเพราะอายุใกล้เคียงกัน และชอบเหมือนๆ กัน” ธารธพูดด้วยความเอ็นดูน้องชายมากกว่าต่อว่า จึงไม่จำเพาะเจาะจงลงไปว่าสิ่งที่สองหนุ่มชอบเหมือนกันก็คือโล้บสาวไปทั่วนั้นแหละ

แล้วเขาก็นึกขึ้นได้...ว่าหญิงสาวที่กำลังอยู่ในวงแขนก็สย่น้อยเสียวเมื่อไรยังมีตำแหน่งดรัมเมเยอร์มารับประกันความงาม รณพีร์คงไม่มองข้าม แต่เขาก็ไม่คิดว่าห่อมราชวงศ์อาทิตย์รังสีจะยอมให้น้องชายของเขาคบหากับเธอ

ง่าย ๆ เพราะชื่อเสียงเรื่องการคบหาผู้หญิงมากหน้าหลายตาของรณพีร์นั่นเอง

“ชายพีร์ดูภายนอกสดใสสว่าง และออกจะโปรยเสน่ห์เก่ง แต่ที่ว่ามันเป็นแค่ฉากหน้าเท่านั้น ลึกๆ แล้วเขาเป็นคนจริงจังและมุ่งมั่นมาก ที่สำคัญยังเข้มแข็งท้าวหาญสมกับเป็นทหาร แต่กว่าจะเจอผู้หญิงที่ทำให้เขารู้สึกมั่นคงได้ ก็ต้องใช้เวลาลึกสักพัก ด้วยอายุก็ยังน้อยอยู่” เขาวีเคราะหฺ์นิสัยใจคอของน้องชายให้เธอฟัง อย่างน้อย ก็จะได้ไม่มีอคติในใจหากรณพีร์แวะเวียนไปรบกวนพระวีรไท แต่เขาก็ไม่ได้กังวลมากมายนัก ด้วยอีกไม่นานเธอก็จะเดินทางไปอังกฤษแล้ว น้องชายของเขาก็ตามไปวาดลวดลายที่โน่นไม่ได้

“ก็คงอย่างนั้นมั้งคะ” เธอยิ้มสดใสตอบ ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อคุย เพราะไม่อยากพูดเรื่องคนอื่นแล้ว “แล้วข้อสอบของพี่ชายใหญ่คราวนี้ยากไหมล่ะคะ ปรางจะได้เตรียมตัวให้พร้อม”

“ไม่ยากหรอกจ้ะ ทุกอย่างอยู่ในหัวข้อที่บรรยาย ไม่นั่นในหนังสือ เน้นความเข้าใจและการฝึกฝน ปฏิบัติมากๆ เป็นหลัก เพราะถ้าท่องในหนังสือไม่นาน ปรางก็ลืม แต่ถ้าเข้าใจ ต่อให้ผ่านไปอีกกี่ปี ปรางก็ไม่ลืม และเวลาไปเรียนอังกฤษ อาจารย์ที่พี่เคยเรียนด้วย เขาก็สอนระบบนี้กันทั้งนั้น ไอ้ที่ท่องทุกตัวอักษรในหนังสือ เขาไม่ใช้กันแล้ว”

“ดีค่ะ เพราะปรางจำที่พี่ชายใหญ่สอนได้แม่นยำ ทุกอย่างเลย” เธอขีดหน้าตอบด้วยความมั่นใจ “ไม่ว่าจะเป็นเทคนิคในการแปลวรรณกรรม แปลข่าว เรื่องที่เอามาแปล ปรางนั่งฟังสนุกทุกชั่วโมง เมื่อก่อนตอนเรียนประวัติศาสตร์ก็ได้ความรู้ พี่ชายใหญ่เล่าเรื่องในอดีตได้สนุกจะตาย”

คุณหญิงชมหัวเราะเบาๆ แต่ยังมีข้อโต้แย้ง

“บางคนก็สนุกจนหลับไปเลยเห็นไหม”

“แหม พวกนั้นล้ากแต่ว่าเรียนๆ ไปเพราะเป็นวิชาบังคับ ถึงปรางจะเรียนเพราะเป็นวิชาบังคับ แต่พี่ชายใหญ่ก็สอนดีดี”

เพลงแรกจบไป หนุ่มสาวยังคุยกันพลิดพลินไม่รู้ตัว จนเพลงที่สองเริ่ม



ก็ยังคุยกันต่อ

“ขอบใจจ้ะ” ธารธรน้อมรับคำชม “แล้วปรางจะไปเรียนต่อนี้ เลือกสาขาที่จะเรียนหรือยังจ้ะ”

“คุณพ่ออยากให้เรียนต่อสาขาเดิมค่ะ บอกว่าการสื่อสารในอนาคตไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ จะต้องเจริญก้าวหน้าไปกว่านี้มาก แต่ปรางชอบประวัติศาสตร์ ชอบโบราณคดีเหมือนคุณพ่อ...เหมือน...เอ่อ...พี่ชายใหญ่ แต่คุณพ่อบอกว่าผู้หญิง เดินทางออกนอกพื้นที่ลำบาก ไม่เหมือนผู้ชาย ท่านก็ไม่อนุญาตค่ะ” เธอบอกทำเสียงเศร้า ปากอ้มที่เคลือบด้วยสีชมพูอ่อนยื่นออกมาหน่อยๆ

“จริงอย่างที่คุณอาบอกแหละจ้ะ พี่เคยไปมาซูปิกซูที่เปรู หรือแม้แต่ปราสาทหินนครวัด นครธมที่กัมพูชา เส้นทางทुरกันดารมาก บางครั้งไม่ได้อาบน้ำหลายวัน ห้องน้ำห้องท่าก็ไม่สะดวก ต้องเข้าป่ากันไป คุณอาจเห็นแล้วละว่าไม่เหมาะกับน้องปราง เพราะเวลาทำวิทยานิพนธ์ ก็จะต้องออกพื้นที่ไม่ทำก็ได้” เขาให้เหตุผล

“นั่นแหละค่ะ ปรางอยากเกิดมาเป็นผู้ชายให้รู้แล้วรู้รอด จะได้ตามคุณพ่อกับพี่ชายใหญ่ไปตะลอนๆ ในป่าได้ ไม่มีใครห้าม”

“พวกเราไม่ได้ไปเที่ยวเสียหน่อย” เขาบอกเสียงอ่อนใจ “แต่ครั้งที่รอนแรมไปกลางป่า ก็ไปทำงานทั้งนั้น เพราะพี่กับคุณอาจะเชี่ยวชาญศิลปวัฒนธรรมขอม ตอนนี้เราต้องรีบบูรณะและขึ้นทะเบียนโดยเร็ว ก่อนที่หินแกะสลักเอย รูปปั้นเอย ที่ยังสมบูรณ์อยู่มากจะถูกลักลอบนำออกไปจากประเทศมากกว่านี้”

“ปรางทราบค่ะ ก็เพราะอย่างนี้แหละค่ะถึงบอกว่าอยากจะช่วยพี่ชายใหญ่ อย่างออกพื้นที่ไปสำรวจปราสาทหินเขาพระวิหารครั้งนี้ ปรางก็อยากไปด้วย แต่คุณพ่อกับคุณแม่ห้ามกันใหญ่เลยค่ะ”

“เรื่องผ่านการพิจารณาแล้วรี” ธารธรตาโตด้วยความตื่นตัน

“ผ่านแล้วค่ะ...ว่า...แยะแล้ว...คุณพ่อตั้งใจจะมาบอกพี่ชายใหญ่คืนนี้...”

แต่ปราง...พลอบบอกพี่ชายใหญ่ไปแล้ว ทำไงดีล่ะคะ” ระวีรำไพลหน้าเศร้าไปทันที แล้วเธอก็ตาโตขึ้นเมื่อนึกขึ้นได้ “เอานี้แหละคะ พี่ชายใหญ่ต้องทำเป็นไม่รู้ แล้วต้องทำหน้าที่ต้นตอด้วยเวลาคุณพ่อบอก ตกลงไหมคะ?”

“อืม...” เขาทำหน้าครุ่นคิด

“นะคะ นะคะพี่ชายใหญ่” เธอส่งสายต้อ่อนหวาน

“อืม...ถ้าตกลง จะมีอะไรแลกเปลี่ยนไหม?” เขาทำตาเจ้าเล่ห์ขึ้นมาทันที

“ແหม...” ระวีรำไพลส่งค้อนวงโต และพึมพำออกมา “ถ้าปรางยังตัวเล็กๆ จะแลกด้วยจูบหนึ่งที่ แต่นี่โตแล้ว จะเอาอะไรดีล่ะคะ”

คนใกล้ตัวได้ยินหัวเราะชอบใจ...ในวัยเด็ก ระวีรำไพล เด็กที่เติบโตจากแผ่นดินอังกฤษยังติดวัฒนธรรมตะวันตกมามาก และยังแลกเปลี่ยนสิ่งที่ต้องการด้วยจูบเปียๆ บนแก้มเสมอ จนกระทั่งเขาเดินทางไปเรียนต่อกลับมา ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป เธอเติบโตเป็นสาวรุ่น และยังเป็นลูกศิษย์ของเขาอีกต่างหาก ความใกล้ชิดเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง

“ขอเป็นคุกกี้กับน้ำชายามบ่ายดีไหมจ๊ะ พี่จะได้ไปช่วยติวน้องปรางก่อนสอบไล่”

คนฟังตาโต และถ้าทำไม่ได้กำลังเยื้องย่างไปตามเพลง คงจะกระโดดตัวลอยไปแล้ว

“จริงๆ นะคะ พี่ชายใหญ่สัญญาแล้ว ห้ามคืนคำ นั่นเป็นพรุ่งนี้เลยดีไหม ปรางว่าง ต้องอยู่บ้านทำรายงานและอ่านหนังสือเตรียมสอบไล่อยู่แล้ว”

“พรุ่งนี้เลย...” เขาทำหน้าครุ่นคิด...ใจจริงก็อยากจะทราบรายละเอียดของการเดินทางไปเขาพระวิหารอยู่แล้ว หากจะเจียดเวลาสักสองสามชั่วโมงสอนหญิงสาวก็คงไม่ได้เสียเวลาอะไร “ได้จ้ะ” นั่นพรุ่งนี้พี่จะเข้าไปตอนบ่ายขอพี่คุยธุระกับคุณอาเสร็จแล้ว เราค่อยเรียนกันนะจ๊ะ”

“ค่ะพี่ชายใหญ่ ปรางจะรีบลุกขึ้นทำคุกกี้แต่เช้าเลย พร้อมกับน้ำชาแสนอร่อยจากอังกฤษค่ะ”

“จะ ตกลงตามนี้” เขาพยักหน้ารับ ทั้งสองไม่รู้ตัวว่าเพลงผ่านไปแล้วก็เพลง จนกระทั่งมีมือหนึ่งมาสะกิดที่แขน

“พี่ชายใหญ่คิดจะเดินร่ำกับน้องปรางคนเดียวตลอดคืนเลยหรือครับ”

เท่านั้นหนุ่มสาวถึงรู้สึกตัว พอจบเพลงจึงพาพระวีร่าไปกลับมานั่ง หากเขายังไม่ทันจะได้บริการเครื่องดื่มฝ่ายหญิง รณพีร์ผู้ที่แต่งประสงค์ดีสะกิดเตือนพี่ชายที่รีบยื่นแก้วบรรจุน้ำสีชมพูสดให้

“ดื่มน้ำพักเหนื่อยสักนิดนะจ๊ะน้องปราง เดี่ยวเพลงต่อไปพี่ชายพีร์ขอจ้อง”

“คะ” ะวีร่าไฟตอบหลังลดแก้วน้ำลงจากปาก หากสายตายังมองเห็นใบหน้าบึ้งตึงของวีโลรัมภาช้างตัวนายทหารหนุ่ม และรัชชานนท์คงจะมองเห็นสิ่งเดียวกัน เพื่อช่วยน้องชายให้พ้นวิกฤติ เขาจึงลุกขึ้นมาเชื่อเชิญ เจ้าของใบหน้าบึ้งตึงออกไปเดินร่ำ ไม่นานรณพีร์ก็ควงคู่ะวีร่าไฟตามออกไป

ยามนี้ธรรณ้องอยู่ที่โต๊ะตามลำพัง...เกษรกำลังเดินร่ำกับแขกของงานใบหน้าของเธอมียิ้มบางๆ ประดับ ถือว่าวางตัวได้อย่างเหมาะสม ทั้งงานบ้านงานเรือน และออกงานสังคมก็ไม่ขาดตกบกพร่อง รูปร่างหน้าตาที่สวยงามน่ารัก น่าทะนุถนอม...หากแต่งงานกับเธอ ผู้ชายด้วยกันอีกฉกรรจ์ที่ได้ศรีภรรยาที่เพียบพร้อมปานนี้

แล้วสายตาของเขาก็กวาดมองหาผู้หญิงอีกคนหนึ่งทันที เธอทำหน้าที่เรียบเรียงในอ้อมกอดของรณพีร์ แม้น้องชายของเขาจะชวนคุย เธอก็ตอบชนิดที่ถนอมคำพูด รวากับเกรงดอกพิกุลจะร่วงจากปาก ความสวยงามน่ารักของหญิงสาว มิได้เป็นรองเกษร แต่หากจะเทียบกันแล้ว ก็เลือกได้ว่าใครสวยกว่าได้ยากยิ่ง เพราะคนหนึ่งสวยหวาน มองแล้วสบายตาสบายใจ อีกคนสวยงามน่ารัก มีชีวิตชีวา ดวงตาเปล่งประกายระยิบระยับเสมอ สรุปว่าสวยทั้งสองคน ขึ้นอยู่กับว่าผู้ชายจะชอบผู้หญิงแบบไหนเท่านั้น

ธรรณ้องแค้นตุมๆ ของะวีร่าไฟแล้วก็อดขำไม่ได้ เธอแสดงท่าทางต่อต้านน้องชายคนเล็กของสกุลอย่างเปิดเผย ยืนกั้นระยะห่างมาไกล และ

ทำแต่นรากับตุ๊กตาไขลาน

เห็นเช่นนั้นก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล ที่ระวีรำไผ่ไม่ตกเข้าสู่ บ่วงแร้วของนายพรานรณพีร์

แล้วเขาจะกังวลไปทำไม?

ธราธรตกใจเมื่อจู่ๆ ก็ตั้งคำถามกับตนเอง แล้วก็รีบหาคำตอบโดย พลันว่า อาจเป็นเพราะเขาเกรงว่าหญิงสาวจะออกหักจากน้องชายของเขาเป็น แน่แล้ว จึงได้วิตกเกินไป...เขาให้เหตุผลแก่ตัวเอง แล้วก็พอใจกับเหตุผลนั้น แม้จะฟังไม่ค่อยเข้าท่าก็ตาม

แต่นอกเหนือจากรณพีร์แล้ว น้องชายอีกสามคนของเขาก็ไช่ย่อยเรื่อง จีบผู้หญิง ต่างก็มีเสน่ห์กันทั้งนั้น และหากพวกเขาสนใจระวีรำไผ่จริง มีหรือ จะยอมล่าถอยง่ายๆ ดีไม่ดี อาจจะตีสนิทกับคุณชายอาทิตย์รังสีแล้วชิงตัว หญิงสาวไปครองง่ายๆ เพียงแค่อรเวลาเธอกลับมาเมืองไทยอีกครั้ง

ธราธรกำลังคิดฟุ้งซ่านไปไกล เขารีบถอนสายตาคู่เต๋นรำ แล้วปิด ความคิดบ้าๆ ออกจากหัวเสีย เขาควรจะให้ความสนใจกับเกษราให้มากยิ่งขึ้น กว่านี้ เพราะถึงแม้ระวีรำไผ่จะแต่งงานกับใคร จะใช้น้องชายของเขาหรือไม่ ก็ได้เกี่ยวข้องกับเขาอยู่แล้ว...